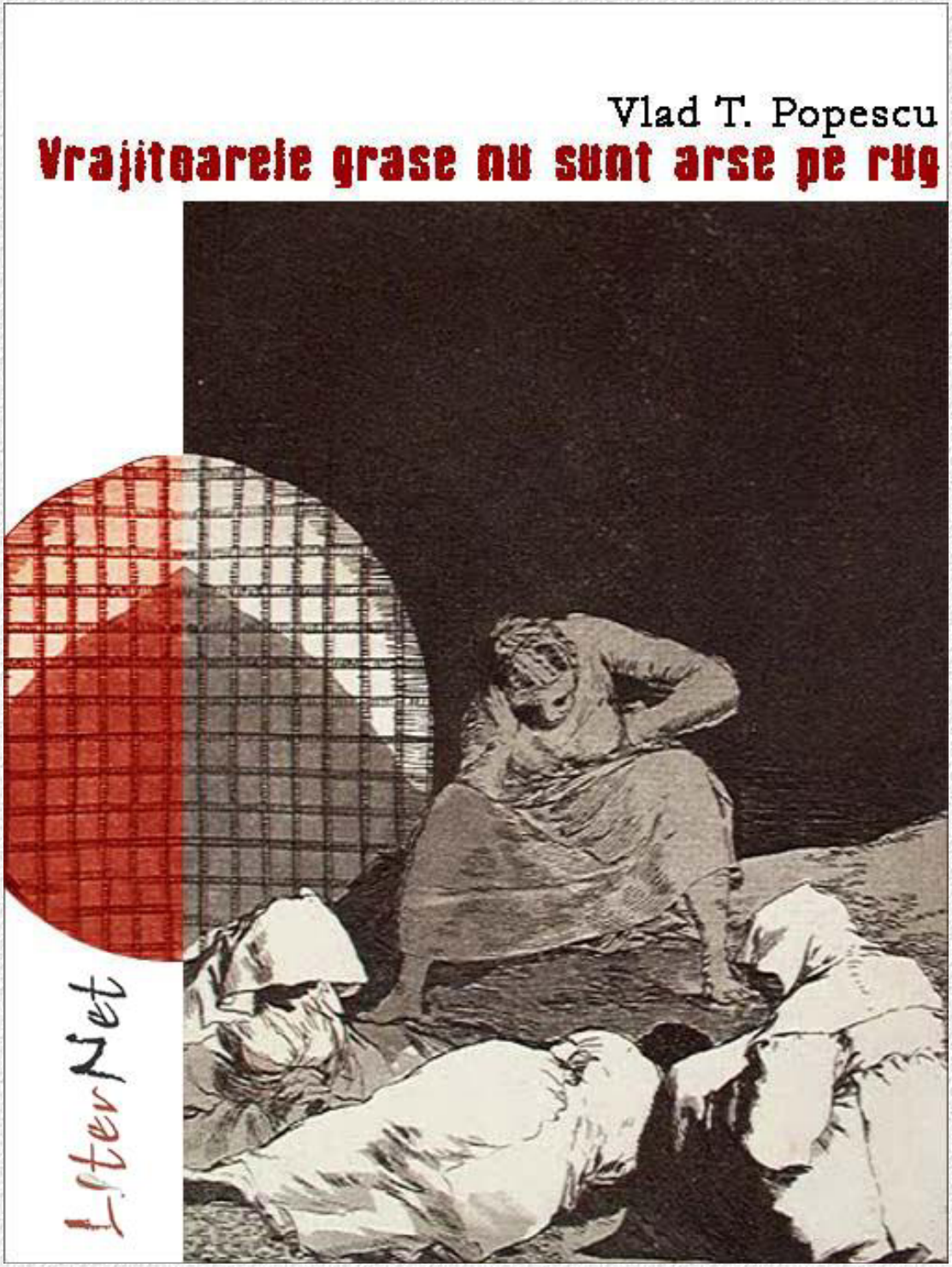
Vlad T. Popescu
Vrajitoarele grase nu sunt arse pe rug
LiterNet

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

de Vlad T. Popescu

Redactor : Delia Oprea doprea@literne t.ro

Editor format **.pdf** Acrobat Reader: Iulia Cojocariu icojocariu@literne t.ro

Ilustraţii : **Francisco Goya y Lucientes** (1746–1828), source www.spaightwoodgalleries.com
Coperta : Irina Holguin iirina.fr.st

Text : © 2002 **Vlad T. Popescu**
Toate drepturile rezervate autorului.

© 2002 Editura LiterNet pentru versiunea **.pdf** Acrobat Reader
Este permisă difuzarea liberă a acestei cărţi în acest format, în condiţiile în care nu se face nici o modificare acesteia, şi nu se realizează profit în urma acestei difuzări. Orice modificare sau comercializare a acestei versiuni fără acordul prealabil, în scris, al Editurii LiterNet este interzisă.

ISBN : 973-85739-2-0

Editura LiterNet
http://editura.literne t.ro
office@literne t.ro

AVEAI NEVOIE de ea, aveai nevoie de cuvintele ei, oricât de aspre ar fi fost, erau singura apărare în faţa vieţii din care nu doreai să înţelegi prea multe, erau vălul ce-ţi ascundea faţa oraşului dezordonat şi cinic, pe care l-ai fi părăsit oricând pentru o urmă de speranţă. Dar ceea ce reuşiseră oamenii lui Ceauşescu era uciderea încrederii într-un alt viitor, prezentul nu mai însemna decât goana furnicilor după mâncare, spaima lor de a nu fi strivite de bocancii răuvoitorilor, dorinţa cleioasă de a fi asemenea celorlalţi, chiar dacă asta însemna suprema umilinţă.

Bănuiai că se poate mânca mai bine decât îţi era sortit, că hainele tale nu sunt sexy ci poartă pecetea vulgarităţii doar pentru că fustele scurte consumă mai puţin material, ştiai că ar fi posibil să te învălui în norul protector ce numai aleşilor le este îngăduit, dar nu încercai să-ţi fie mai bine din lene sau pentru că ştiai că încă nu sosise momentul.

Nu erai decât una din multele femei pentru care bărbaţii nu s-ar apuca să scrie poezii, dar ar scoate fără să crâcnească bani din buzunar, frumuseţea ta nu avea subtilităţi, nu solicita decât rudimentar imaginaţia şi, privindu-te, cele mai amarnice obscenităţi păreau posibile.

– Ar fi fost bine să-mi fie ruşine cu tine, Cristina, ar fi fost bine să uit că mai exişti, îţi spunea femeia îmbătrânită înainte de vreme, deşi ruşinea, acolo de unde venea ea, era mai mult teama ca vecinii să nu afle cu ce te ocupi.

Vecinii erau mulţi şi răi, ca într-o mahala, privirile lor veninoase nu scăpau nici un amănunt, iar felul în care îţi aruncau în faţă cele mai dure cuvinte ar fi îngropat de viu un om normal. Slabi, ciufuliţi şi prost îmbrăcaţi, păreau mereu uniţi împotriva voastră, nimeni nu vă lua partea orice aţi fi făcut pentru că îşi aveau credinţele lor, nimic nu era mai rău decât să le treacă o pisică neagră prin faţă, îşi spuneau poveştile lor, bârfe despre cum s-a îmbogăţit măcelarul din colţ, îşi trăiau petrecerile lor, un fel de întrecere în a goli cât mai repede sticlele puse la bătaie, chiar şi acolo unde nu eraţi invitaţi. Orice nou-sosit în cartier era adoptat instantaneu, voi, sosiţi acolo primii, când blocurile se înălţau scheletice dintre gunoaie, eraţi încă nişte străini.

Mutatul la bloc fusese cel mai important eveniment din viaţa lor, ştiau exact data şi ora la care

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase
nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet,
2002

sosiseră cu bocceluţa în faţa uşii din placaj, puteau şi după douăzeci de ani să-ţi descrie apartamentul aşa cum îl găsiseră, fără chiuvetă şi cu firele ieşind din pereţi ca nişte viermi, acolo unde ar fi trebuit să fie prizele, iar anii trăiţi într-o curte cu case dărăpănate erau amintirea urâtă faţă de care toate mizeriile întâmpinate în calitatea lor de locatari la bloc deveneau suportabile.

Fiecare îşi alcătuia o lume a lui, numai a lui, prin care ceilalţi treceau doar ca nişte umbre, spaţiul vital se reducea la câţiva metri pătraţi de linoleum, realitatea ceda în faţa unui misticism desuet, unii îşi mai făceau semnul crucii doar cu limba pe cerul gurii, rarele prietenii erau interesate, calităţile celor pe care îi cunoşteai erau funcţia şi posibilitatea de a se înfrupta din banii obştii, părinţii erau goniţi înainte de a transmite copiilor cele mai elementare cunoştinţe, cei născuţi după 1950 aveau mari dificultăţi în a spune mărului măr, nu ştiau să lege via, nu înţelegeau schimbarea anotimpurilor altfel decât printr-o moderată grijă asupra hainelor pe care le trăgeau dimineaţa pe pielea duhnind a transpiraţie, şi vai de ei dacă ar fi fost aruncaţi prin timp cu o sută de ani în urmă, ar fi murit de foame alergând prin curte o găină fără să ştie cum îi pot suci gâtul. Iar tu ai fi vrut să uiţi şi puţinul pe care ea reuşise să ţi-l transmită ca şi cum astfel ai fi purtat, prin ceea ce ştiai, stigmatul familiei tale.

Oraşul aştepta indiferent gesturile lor stereotipe fără să realizeze că fusese contagiat pe veci de lepra roşie, simţind o plăcere masochistă la trecerea basculantelor albastre, de ce erau urâte şi albastre numai El o putea şti, încărcate cu moloz, cu fiare contorsionate, resturi de mobilă şi sticle murdare, ba chiar şi cu păpuşi uitate în grabă. De neimaginat câte cârpe ascundea sărăcia bucureştenilor, purtate toate spre groapa de gunoi într-un nor de praf cenuşiu. Privindu-le, simţeai ceva în genul uşurării pe care o trăieşti scobindu-te între degetele de la picioare sau rupând coaja unei răni aproape vindecate.

Oraşul era bolnav. Ici şi colo, pe traseele oficiale, muncitorii întindeau asfaltul, indiferenţi la durerea provocată de prişniţele exagerat de calde. Munca lor silnică era ordonată de ameninţarea pierderii slujbei, iar pauzele pentru o bere acră şi călâie făceau parte, fără ştirea lor, din programul de îndobitocire ai cărui cobai erau. Mirajul muncii îi convingea însă pe toţi că din sângele lor dau

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

ţării drumuri noi, că mâinile lor clădesc viitorul şi zadarnică le-ar fi tânguiala.

Stăteaţi faţă în faţă, privindu-vă cu duioşie, neştiind cât de departe puteţi merge cu sinceritatea, te zvârcoleai, gemeai şi broboanele de transpiraţie îţi alunecau pe pielea pistruiată. Ca să nu îi dai prilejul să se lege de cochetăria ta, care o enerva, nici măcar nu încercai să-ţi aranjezi părul blond, cu firul aspru şi gros, deşi nu foloseai fixativ, şi o priveai printre şuviţele căzute pe frunte cu o exagerată sfială.

În lumina slabă dată de becul chior o vedeai şi mai sărăcăcios îmbrăcată decât era de fapt şi ţi se făcea milă. Ai fi vrut să ascunzi, să treci sub tăcere existenţa ei, să o ajuţi de la distanţă şi să amâni cât mai mult momentul în care va deveni total dependentă de tine. Bănuiala că, la rândul ei, trăise o vreme asemenea ţie, că înţelege soluţia ta pentru supravieţuire, nu alunga vălul minciunii căzut peste cuvintele voastre.

Nu o doreai însă în preajma ta, îţi aducea aminte de zilele sterpe în care o aşteptai ghemuită în colţul unei bucătării în timp ce ea ştergea geamurile cu foi mari rupte din *Scînteia*, bătea covoarele cu motive olteneşti şi spăla faianţa maro sau verde din jurul aragazului şi din baie. Te-a purtat prin casele ştabilor până la vârsta la care pericolul de a-ţi pierde virginitatea era mai mic în faţa blocului din panouri prefabricate în care locuiaţi, decât în preajma tinerilor stăpâni, impertinenţi şi agresivi.

– Să nu-ţi fie ruşine cât timp ai ce mânca! A fost singura apărare şi ai regretat, nu merita să-i arunci în cârcă o slăbiciune de care erai, în bună parte, responsabilă.

– Mai bine mâncam pâine şi apă...

Nu ştiai cum să-ţi arunci mai repede din gând mila călduţă ce-ţi smulgea lacrimi, să rămâi imperturbabilă, indiferentă, aşa cum trebuie să fie cel care a ales supravieţuirea cu orice preţ, cel menit să privească suferinţele celorlalţi fără să le ofere alinarea. De o viaţă stăteai în faţa ei dând din colţ în colţ, fără să-i poţi spune tot adevărul, surprinsă mereu în acelaşi capoţel de finet ce sublinia apartenenţa ta la lumea femeilor care nu au descoperit hainele de casă şi îşi petrec viaţa în bucătărie gătind, bând cafele cu vecinele, visând fără speranţă la o maşină de spălat nouă, sau la un frigider cu congelator. E adevărat că nu ştiai să găteşti şi nu făceai altceva decât să-i arăţi lui

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

Paul cât de uşor te poate despuia, numai să şi-o dorească, sau să-mi demonstrezi mie cât de rău o duci cu banii, că nu mai ai nici cu ce să te îmbraci.

Ştiai că n-ar fi împins niciodată lucrurile atât de departe, încât să plece de la tine cu mâna goală, aşa că te sprijineai de tocul uşii şi încercai să o priveşti cât mai indiferentă, nu avea nici un rost să o jigneşti, să-i provoci mai multă suferinţă decât era, oricum, osândită să ducă în spate.

Fiecare mişcare de-a ta ridicase pânze de praf în aerul uscat, particulele infime îţi intrau în plămâni şi ai fi vrut să-ţi aprinzi o ţigară ca să faci boala mai dulce. Simţeai linoleumul rece sub tălpile goale şi te gândeai că în urma ta vor rămâne broboane de transpiraţie, însă te abţineai de la orice gest firesc ce ar fi putut să o întârzie. Linoleumul verde nu se asorta în nici un fel cu covorul galben cu romburi negre, nici mersul prin casă în picioarele goale nu te avantaja, dar aveai lucruri mai importante la care să te gândeşti.

Înaltă, slabă, cu părul de un alb-murdar prins într-o bentiţă cenuşie, plină de negi pe degete, purtând un sarafan negru din catifea, o cămaşă bărbătească, acum de-un gri-incert după miile de spălări, şi un pardesiu descusut, din piele de drac, ceva primit de pomană, singură nu şi-ar fi cumpărat aşa ceva, ea ar fi dorit să mai stea la palavre, doar ca să-i treacă timpul, conştientă că veştile din mahala nu te interesează, că descrierea mormanului de gunoi adunat între blocuri nu te va aduce în casa ei, că bârfele la adresa vecinilor pe care încercai să-i uiţi nu-ţi vor face plăcere. Orice ţi-ar fi spus, te-ai fi chinuit să uiţi, să nu auzi, lumea ta era acum alta, nu trebuia să afli greutăţile celorlalţi, cu atât mai puţin să le întinzi o mână de ajutor.

Cunoscându-te cât de nemiloasă eşti de fapt, n-am încercat vreodată jocul firesc al bărbatului oropsit care stimulează sentimente materne în orice femeie obişnuită. N-am reuşit însă nici să te domin în modul sado-masochist şi mercantil folosit de Paul, nici nu te-am uimit vreo clipă, precum Daniel, printr-o aparentă lipsă de interes faţă de persoana ta. Nu existam decât în măsura în care aveai nevoie de mine, altfel trebuia să aştept la nesfârşit momentul în care erai liberă, sau plictisită, sau adormită. Rătăceai şi prin visele lor cu aceeaşi intensitate, dar pentru ei nu erai femeia iubită, ci doar amanta accesibilă şi uşor de păcălit, de aceea întreaga suferinţă ce gravita în jurul tău îmi

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

era destinată numai mie.

Un tramvai a trecut zguduind pământul, speriindu-i pe cei sosiţi din alte cartiere, făcându-i să-şi arunce privirile către pereţii cenuşii ai blocurilor, în aşteptarea prăbuşirii, iar eu mi-am aprins o ţigară, pentru ca prezenţa mea în mijlocul trotuarului să capete un sens, stingând astfel spaima de o stupidă moarte citadină. Pasagerii din tramvai clătinau din cap la unison, ca şi cum mi-ar fi aprobat gândurile, trăgând cu coada ochiului la singura femeie frumoasă din vagon.

Ai fi vrut oare să urc scările ciobite, să bat la uşă, să te privesc emoţionat cum ieşi goală din baie – niciodată nu m-ai lăsat să te dezbrac eu – şi să te aud, în timp ce-mi scot stânjenit pantalonii, cum îmi ceri bani pentru cine ştie ce prostie? Nu ai apucat să-mi răspunzi la întrebarea asta, cum n-ai apucat să-mi răspunzi nici la multe altele: de ce, oricât de proaspăt spălată ai fi fost, trupul tău emana un miros greu, de femeie în călduri, sau de ce refuzai prezervativele garantând că nu vei rămâne însărcinată.

Ai tras cu coada ochiului la ceasul marinăresc care ticăia nervos, încastrat în peretele bibliotecii. Nu mai aveai timp pentru ea, nu doreai să te străduieşti, lucrurile erau pe vecie aşezate pe-un făgaş strâmb iar puterile tale, în aparenţă atât de mari – jucai pe degete bărbaţi cu drept de viaţă şi de moarte asupra semenilor lor – erau insuficiente pentru a aduce adevărata fericire părinţilor tăi. Pentru o clipă te-ai gândit că nu ştie cum să aducă vorba despre un vecin prins cu mâţa în traistă şi arestat, vecin care spera la intervenţia lui Paul pe lângă anchetatori. Nu ar fi fost prima dată când ai fi refuzat-o, speriată de consecinţele unei astfel de rugăminţi, deşi nu ştii care ar fi fost reacţia prietenului nostru, probabil îşi putea permite să închidă ochii şi să facă pierdute dovezile strânse prin dosare.

– Mamă, trebuie să vină, ai murmurat gândindu-te câtă promiscuitate stă ascunsă în cele câteva cuvinte, dar nu aveai încotro, nu puteai să-ţi asumi riscul ca el să o găsească proptită în mijlocul camerei, gata să-l tragă la răspundere pentru ceea ce-ţi făcea.

Şi nu o deranja amănuntul că Paul era însurat, nici că te vedea cu vânătăi după plecarea lui, nu-şi punea problema că stai închisă ca într-o colivie, mereu la dispoziţia lui, ci era supărată că te

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

avea pentru atât de puţini bani.

Trebuia să o goneşti. Ca niciodată, îl aşteptai ştiind că se va întâmpla ceva important, că viaţa ta urmează să intre pe un alt făgaş. N-ar fi fost prima dată când lucruri care îţi apăreau ca-n vis s-ar fi petrecut aievea. Închideai ochii şi „vedeai“, priveai parcă prin mine şi-mi spuneai dacă sunt bolnav sau supărat, iar când te prindeam mai veselă te jucai mişcând pachetul de ţigări fără să-l atingi sau controlându-mi trupul şi provocându-mi plăceri de neuitat. Faţă de Paul ţineai ascunse lucrurile astea, nu pentru că era maior de miliţie, dar sub masca ateului profesionist se ascundea un bigot în faşă, capabil să te ucidă.

Dacă eu aş fi fost cel aşteptat, ai fi rugat-o să încremenească în fotoliu şi să stea pe capul nostru cât mai mult, pentru a scurta clipele trăite în intimitate, pornind o lungă discuţie despre cât de mult aveţi nevoie de o mie de lei. Cum aş fi scos banii, ar fi descoperit că se grăbeşte.

Era amuzant momentul în care îmi întorceaţi spatele şi împărţeaţi prada pe bufet, pentru cu totul alte lucruri decât cele invocate iniţial. Bătrâna nu reuşea niciodată să obţină mai mult de jumătate, dar ascundea hârtiile plină de satisfacţie şi pleca fără să mă salute, în timp ce tu intrai în baie pregătindu-te să oferi cât mai puţin pentru „împrumutul“ cerut. Şi puţin nu însemna să-mi refuzi vreo fantezie, ci să subliniezi că faci ceea ce faci fără nici un sentiment, de nevoie.

– Vine!

Ca lucrurile să fie şi mai clare, ai aranjat în fugă cearşafurile colorate, moi, ai aprins veioza chioară şi ai tras draperiile grele de la fereastră. Aparenta intimitate nu alunga zgomotul spart al tramvaielor ce zguduiau pereţii în trecerea lor, nu îndepărta sunetul ţevilor groase pe care diareea vecinilor se scurgea la vale din trei în trei minute, de parcă toţi s-ar fi îndopat cu fasole, nu masca mirosul pestilenţial al tomberoanelor răsturnate în faţa blocului. Oraşul Bucureşti rămânea lângă voi, cu aerul lui scăpătat, vă învăluia dorinţele şi vă sugruma ca un anchetator isteric.

Oraşul ideal pentru indiferenţi şi indecişi.

Oraşul faţă de care tu, fata unei femei de serviciu şi a unui şofer rămas fără slujbă în urma unei boli perfide, ce nici nu-l omora, nici nu-l lăsa să trăiască, te simţeai legată printr-un legământ

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase
nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet,
2002

ascuns.

– O să plec, stai cuminte. N-am nici un chef să-l văd.

Înţelegea. Urma să traverseze oraşul pe un drum ocolit, folosind un singur bilet de tramvai, conştientă că timpul vieţii ei nu are nici o valoare, că ar putea să se plimbe la nesfârşit în vagonul roşu fără să-i simţim lipsa, fără s-o dăm la persoane dispărute, iar familia să declanşeze formalităţile pentru ştergerea ei din cartea de imobil şi să împartă vecinilor o colivă. Singura bucurie era povestea însăilată pentru un ascultător imaginar, povestea oraşului care se schimba mereu în mai rău sub ochii ei, spusă cam fără cap şi fără coadă de un om fără memoria numelor, fără orgoliul boierilor obidiţi că Bucureştii lor se transformă într-o groapă de gunoi. Ştiam toate astea pentru că mi le povesteai în timp ce te plimbai în pielea goală prin cameră, aranjând lucrurile sau mâncând, ca şi cum ţi-ai fi dorit în mod expres să-mi dispară orice poftă, ştiam toate astea pentru că aveam prea mult timp liber şi îl iroseam urmărindu-te ore în şir.

Dacă nu mi s-ar fi întâmplat să văd cum mor pe neaşteptate oamenii pe care îi fotografiez, aş fi umplut zeci de filme încercând să surprind momente ale vieţii tale, dar aşa mă mulţumeam să-mi notez în gând ceea ce vedeam.

Ca să grăbeşti lucrurile, ai schiţat doi paşi spre uşa de la intrare şi ai anunţat-o:

– Ţi-am pregătit plasa lângă frigider...

– Ştiam că se poate, dar nu m-aş fi gândit că o să ajung să mănânc din păcatul tău.

Ai fi vrut să-ţi dai ochii peste cap şi să urli, dar nu aveai timp să te certi cu ea, nici să-i aminteşti în trecere că doar lenea o împiedica uneori să mănânce direct din tine. Noi ne hrăneam de fapt cu trupul tău, drog şi condiment, ea ne umfla doar banii, dar se putea spune şi aşa.

Când nu-şi călca pe inimă să-ţi facă o vizită înainte de pensie, fura din piaţă ardei şi roşii, strecurându-le cu o îndemânare de invidiat în sacoşa jerpelită, sau stătea în curtea bisericii până când primea de pomană o farfurie cu pilaf. Nu intra să se roage, nu spera la mai mult ori nu credea că viaţa poate fi trăită şi altfel, dar sufletul ei era mai mare decât lăsa să se vadă, puţina agoniseală o împărţea cu familia de ţigani pripăşiţi de curând în bloc, suficient de

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

şmecheri pentru a stârni mila vecinilor plimbându-şi plozii jegoşi din uşă în uşă. Cât timp am fost sigur că nu mă recunoaşte, i-am mai strecurat în mână câte o hârtie de cincizeci, dintr-o dărnicie pe care o regretam de fiecare dată, pe urmă am renunţat, mi-ar fi fost frică de o discuţie cu ea. Ar fi putut să mă întrebe ce intenţii am cu tine, iar dintre toate răspunsurile posibile acela că vreau să mă însor era cel mai mincinos. Nimeni nu acceptă să se însoare cu o femeie care, stăpânită de un demon ascuns, îl va înşela fără nici o remuşcare.

Nimeni nu s-ar însura cu o vrăjitoare grasă şi sexy, din teama de a nu fi transformat în cine ştie ce lighioană, osândit să-şi petreacă restul zilelor târându-se prin gropile de gunoi ale oraşului, împerechindu-se cu şobolanii, căznindu-se zadarnic să se întoarcă în centru prin reţeaua de canalizare.

– Paul mă iubeşte, ai minţit cu glasul tremurat, încercând să o împingi cu delicateţe spre uşă, imaginându-ţi tot ceea ce putea fi mai rău în cazul în care ar fi refuzat să plece.

– Îşi iubeşte şi soţia, nu? Îşi iubeşte şi slujba, nu? te-a întrebat ea, cu aerul că ştie răspunsurile, ceea ce avea darul să te enerveze la culme.

– Nu crezi că-i mai bine să ne mulţumim cu ceea ce avem? ai încercat tu să explici situaţia stând cu mâinile strânse la piept într-o atitudine feciorelnică.

Aşa o fecioară cu sânii mari şi zâmbet vulgar nu şi-ar fi putut imagina decât un geniu al răului, dar asta nu mai conta.

– Du-te şi spală-te, toarnă-ţi parfum cât să-i prosteşti simţurile şi roagă-te ca Domnul să-ţi ierte păcatele! Am plecat!

Un miros ciudat a rămas în urma ei, ceva între naftalină şi ceai de mentă. Nu mai aveai timp să aeriseşti şi te simţeai vinovată. Nu aceeaşi vină te urmărea pentru lipsa de interes faţă de soarta fetiţei abandonate în grija mamei tale, care insistase să nu recurgi la avort. Dacă nu ar fi trebuit spălată, hrănită şi îmbrăcată, ţi-ai fi dorit-o lângă tine, altfel nu. Doar în rarele momente în care viitorul nu se limita la ziua de mâine, şi îţi puneai problema ce se va întâmpla cu tine când te vei scofâlci, te vei umple de negi şi te vor ocoli bărbaţii, îţi imaginai viaţa alături de ea, în calitate de

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

matroană, alegându-i clienţii şi profitând din plin de existenţa sa. Ca să nu auzi lungul şir de blesteme pe care le meritai, nici nu întrebai de soarta ei, iar dacă era supărată pe tine, cum tocmai se întâmplase, refuza să scoată vreun cuvânt, să-ţi spună cum se simte, ce a făcut la şcoală sau orice alt amănunt în aparenţă banal, capabil să stoarcă lacrimi undeva adânc în sufletul tău, încercând astfel să te determine să o vizitezi mai des.

Fetiţa nu era a unui cunoscut comun, tatăl ei nu figura în cercul bărbaţilor care roiau după tine, plecase la terminarea facultăţii undeva, prin Ardeal, şi nu mai dăduse nici un semn de viaţă de atunci, de aceea eu fusesem singurul folosit pe post de tată adoptiv pentru a bifa vizita anuală la grădina zoologică, sau la teatrul pentru copii, urmată de inevitabila prăjitură mâncată în grabă la o cofetărie de cartier. Când o aveam alături mă simţeam vinovat fără nici un motiv. Ciolănoasă şi tăcută, nu-şi făcuse prieteni, nu vorbea cu nimeni mai mult decât strictul necesar, citea prea multe cărţi împrumutate de la biblioteca şcolii şi nu ştiam ce aş fi putut să-i ofer mai mult.

Te pierdusem de o vreme şi încercam să-ţi intru în graţii fără să am curajul unei înfruntări directe cu Paul. De aceea, când a plecat, am preferat să o urmăresc pe ea în loc să urc, să bat la uşă şi să sper.

Întâlnirile noastre începeau cu întrebări pline de teamă: „Unde este Paul? A mai zis ceva de mine? O fi în oraş? Azi trebuie să treacă pe aici?“ Sfârşitul era marcat de supravegherea străzii, orice maşină de miliţie reprezenta o ameninţare directă şi de abia la câteva minute distanţă de casa ta îmi recăpătam liniştea.

Soarele ardea ca la începutul vremurilor, cum doar o stea înnebunită de plictiseală o poate face, iar asfaltul Bucureştilor se încingea sub paşii trecătorilor, de-ar fi fost desculţi i-ai fi văzut ţopăind de colo-colo în căutarea unei halbe cu bere, iar după-amiaza căldura răbufnea în locuinţe făcând aerul irespirabil. Dacă iarna viscolul era la el acasă, vara aerul încremenit îşi pierdea transparenţa, femeile visau cum briza mării le-nfăşoară pielea lucioasă, iar bărbaţii plănuiau scurte ieşiri pe crestele înzăpezite. Se murea de inimă, dar şi mai abitir de boli virulente trecute din om în om prin

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

săruturi lipicioase, palme umede, pahare nespălate. Oraşul Bucureşti putea fi cucerit pe caniculă de o mână de oameni, locuitorii lui abulici ar fi acceptat resemnaţi să fie trecuţi prin foc şi sabie, să fie legaţi în beciuri jilave, să fie însemnaţi cu fierul roşu şi lipsiţi de drepturi, totul era să nu-i forţezi să gândească la ceea ce li se întâmplă, conştiinţa putând să le stârnească oribile convulsii. Chiar şi vrăjitorii sortiţi să apere cetatea de spirite malefice refuzau să cadă în transă, preferând şpriţurile lungi, de vară, ce le solicitau rinichii şi le rotunjeau dureros vezica.

Praful refuza şi el să se lipească de caldarâm, se transforma într-o pătură fosforescentă ce urca până la gleznele trecătorilor şi absorbea vocile piţigăiate ale poporului castrat.

De prea multă căldură, banii ţinuţi în buzunarul pantalonilor se lipeau, mucegăiau, îi aruncam în pacheţele unsuroase pe tejghelele berăriilor şi nu aveam nevoie de rest, nimeni nu mai număra bancnotele, doar câte un şef de sală speriat ordona strângerea sticlelor de bere goale când covorul lor sunător risca să stânjenească trecerea printre mese a inspectorilor de la Sanepid, dornici să se bucure la ora prânzului de o inspecţie în aer liber.

Beat, am fost dus de subsuori până la intrarea în labirint şi aruncat înăuntru. Am încercat să scap cât mai repede din capcană, dar am fost silit să aştept până când pulberea roşcată stârnită de apariţia mea a început să se aşeze. O voce în surdină mă îndemna să caut ieşirea, dar setea cleioasă şi foamea usturătoare m-au împins pe primul culoar. Am încercat o explorare sistematică, dar mi-am dat seama c-am prea puţin timp, o viaţă n-ar fi de ajuns, aşa că am pornit la noroc. Ce îi interesa pe torţionari: să găsesc ieşirea, sau să mă agit cât mai spectaculos în căutarea ei? Pereţi, firide, culoare care se intersectează, uşi încuiate. Urmele unor paşi. Unii mai norocoşi poate că au scăpat. Din loc în loc, în spatele unor draperii de catifea, taverne pentru odihnă şi uitare: alcool, femei cu privirile stinse şi cuşti cu animale toropite de căldură.

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

MÂINILE ÎI TRANSPIRAU pe creion. Lui Daniel Barna nu-i plăcea să fie privit şi, cu atât mai mult, îi displăcea prezenţa ei ostentativ autoritară. Îi oferise o cafea sperând să se înece, să tuşească speriată şi să fugă, îi promisese că se pune cu burta pe treabă, dar muieruşca nu dădea nici un semn de plecare, se instalase în scaunul desfundat după ce verificase cu discreţie că nu se va rupe sub ea şi dădea din picioare ca un copil plictisit. Faţă de scaun avea probabil acelaşi respect ca pentru toate celelalte piese de mobilier răspândite prin cameră, toate ruinate, disparate, dar autentice, atâta lucru înţelegea şi ea; bine prezentate, fiecare în parte ar fi valorat cât toată mobila ei de acasă.

Lucrurile atât de invidiate nu erau ale lui, ci ale proprietăresei, n-avea însă nici un rost să intre în amănunte, prefera să calce indiferent pe covoarele scumpe, să simtă asprimea lor orientală şi să se bucure la vederea haosului de care era înconjurat.

Nici prea ironic nu-şi permitea să fie cu secretara UASC, putea să se plângă ori să-şi facă autocritica. Ar fi vrut de fapt să-i spună că o aruncă pe geam sau că o taie în bucăţele mici şi hrăneşte câinii cu ea, dar ştia că i-ar fi creat probleme Maestrului, la care ţinea în ciuda faptului că-l desemnase pe el pentru o aşa misiune ingrată. Câţi alţii nu se oferiseră, nerăbdători să-şi adauge la dosar o astfel de ispravă, dar fuseseră daţi la o parte pentru că tovarăşii doreau să se vadă măcar o dată mâna unui artist.

Pe cât de uşor desena în zilele lui bune, lecţia cu „întâi să desenezi perfect silueta unui om şi pe urmă să te dai mare făcând experienţe avangardiste“ o învăţase fără dificultate, ştia că nu este un farsor, că are talent. A rupt hârtia pe care schiţase în joacă păsări cu aripile frânte şi a mototolit-o furios, o impresiona arătându-i că ştie şi lecţia numărul doi, „numai diletanţii păstrează cu sfinţenie tot ceea ce iese din mâna lor, adevăratul artist îşi distruge opera ştiind că mâine poate să facă alta, mult mai bună“.

Şi-a ridicat mâinile în semn de capitulare şi trupul lui de handbalist, potrivit de înalt, bine

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

legat, a impresionat-o.

– Nu pot, i-a şoptit, iar din privirea ei surprinsă a înţeles că trebuie să aducă argumente mult mai serioase pentru neputinţa-i de a desena un om cu un drapel în mână. În stânga lui o sondă, iar în dreapta intrarea într-o mină.

Obişnuiţi cu ipocrizia hermeneuticii comuniste, criticii erau în stare să scoată un mesaj militant şi dintr-o linie trasă de-a curmezişul hârtiei, dar de data asta lucrarea urma să fie prezentată unui public mai puţin obişnuit cu subtilităţile, receptiv doar la mesajul simplu, direct.

– Poţi, Daniel, poţi! Fă-l pentru mine, te rog! Nu lua chiar totul în băşcălie. Acum nu este momentul să-i sfidezi.

Nu ştia cum să refuze realizarea afişului, iar Paula, atrasă poate de ideea schimbării modului de a fi al unui om, aşa cum pe toţi ne atrage momentul în care, cu mânecile suflecate, reparăm un robinet fără să chemăm instalatorul, distrugând astfel nu numai faianţa din baie, ci şi tavanul vecinului de dedesubt, hotărâse să supravegheze de aproape lucrul.

Cu părul negru, romantic-revoluţionar lăsat lung pe spate, cu cele optzeci de kilograme pentru numai un metru şi şaizeci înălţime, toate datorate tensiunii continue a trăirilor interioare, Paula rămăsese aplecată deasupra hârtiei ca şi cum simpla ei prezenţă ar fi fost necesară şi suficientă pentru realizarea afişului. Pentru că începuseră să se poarte rochiile largi, arăta asemenea unui sac umplut la întâmplare cu tot materialul didactic necesar ilustrării lecţiei despre optimism, un şantier al tineretului bine împachetat şi legat cu sârmă ghimpată, un raft cu operele Tovarăşului în cinci limbi de circulaţie universală, un ecran pe care se proiecta Crucişătorul, un panou cu cele mai înaintate lozinci. Şi o falsă maternitate. Realiza totuşi că în faţa lui avea o femeie cu glandele la locul potrivit, o femeie care îl sorbea din ochi şi nu avea curajul să-l atingă. Cum nu avea curajul să pună singură pe hârtie tema impusă, conştientă de mediocritatea în care se scaldă.

– Sunt în stare de orice ca să-l văd gata!

– Nu cred că este un lucru care să merite sacrificiile noastre.

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

Daniel Barna s-a sculat în picioare cu un aer responsabil-meditativ, şi-a trosnit oasele mimând gesturile unui pictor de panouri de bâlci aflat în criză de inspiraţie, apoi a deschis fereastra privind, gata de zbor, acoperişurile umede. S-a abţinut. Văzut de sus, un Bucureşti acoperit de cupola de praf a demolărilor i-ar fi anihilat ultima fărâmă de optimism ce-i păstra zâmbetul pe buze. Lăsând transperantul să fluture ca un drapel roşu, s-a întors cu faţa spre ea:

– Am ridicat pânzele, domniţă, acum să te văd...

– Nu... Nu acum...

În timp ce el se dezbrăca încet, ca şi cum i-ar fi fost prea cald, dar fără urmă de pudoare, ea nu îndrăznea nici măcar să-şi schimbe poziţia, bănuind ceea ce urmează. Transpira. N-ar fi fost nevoie de atâta răutate, era suficient să se apropie de ea cu exagerata delicateţe a unui tânăr încărcat de păcatele strămoşilor sau cu brutalitatea sănătoasă, tip şantier al tineretului, în nici un caz bătându-şi joc de ea.

Trupul lui gol putea să bage în draci şi cele mai pretenţioase reprezentante ale sexului frumos. Fără nici un efort şi fără grija de a-şi calcula meniurile avea aspectul unei statui bine proporţionate. Pictorii se buhăiesc şi se îngraşă la vârsta a doua, când sunt deja celebri, dacă apucă momentul. Iar atunci sunt la fel de frumoşi în ochii studentelor ameţite de prezenţa lor nobilă, în evident contrast cu austeritatea tâmpă a celor care s-au supus, fără luptă, destinului.

– Nu te feri, nu se întâmplă nimic rău, i-a şoptit Daniel surprins la rândul lui de ceea ce tocmai se petrecea în cameră.

Ca în transă, parcă fugind de el, Paula s-a apropiat de pat, a acceptat să-i fie ridicată rochia doar atât cât era strict necesar şi cu ochii închişi s-a lăsat în voia lui.

– Nu o rupe, că n-am chef să plec în fundul gol de aici!

Făcută de mâna ei, sau cumpărată de la Fondul Plastic, rochia era prost însăilată şi cu tivul nesurfilat dar, în faţa unei femei, astfel de amănunte puteau să-i treacă prin cap doar unui artist cu un exacerbat simţ al realităţii.

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

Era transpirată, era speriată, era fecioară, dar sânii ei cu aureole mari, cafenii, îl excitau. Nu a admis nici un alt gest în afara celor permise de ritualul cast, descris în cărţile de sexologie pentru adolescenţii mânaţi pe şantierele tineretului, dar nici nu a urlat pierzându-şi fecioria. Un dosar bun, o familie cu relaţii, o medie umflată de activitatea în slujba obştii, un apartament în Piaţa Romană, toate la un loc nu-i asigurau viitorul cât statutul de soţie a unui mare artist, statut pe care, cu o naivitate de invidiat, credea că tocmai îl obţine.

În ciuda celor întâmplate, când a intrat în baie a auzit-o cum se chinuie să încuie uşa şi a zăbovit acolo mult mai mult decât se aştepta Daniel.

– Să nu povesteşti nimănui, a şoptit ea grăbindu-se spre uşă, spunându-şi: „E al meu, acum e al meu!“

Sub duş, Daniel a început să râdă, să râdă atât de tare, încât hohotele lui să curgă din robinetele murdare o dată cu apa în care vecinii îşi vor fi făcut încă un ceai de tei.

În zeci de cratiţe smălţuite ceapa se rumenea într-un strat subţire de ulei, exploziile făcute de apa turnată peste uleiul încins se succedau la intervale scurte, iar mirosul neterminat al mâncării gătite pentru a doua zi urca pe pereţii blocului, intra până în cele mai mici unghere şi, în loc de stupoare, hohotele lui erau întâmpinate de vecini cu: „Ăsta râde în loc să-şi gătească ceva pentru mâine. Adineauri a ieşit o muiere de la el, de ce n-o fi pus-o la cratiţă?“

S-a săpunit îndelung, apoi a şters cu antebraţul oglinda aburită ca să-şi vadă mutra satisfăcută. Parcă s-ar fi aruncat după el cu cartoane de frişcă într-o comedie mută. Neatent, a scăpat de câteva ori săpunul şi a alergat după el prin cotloanele cele mai ascunse ale băii, pe urmă şi-a pus duşul deasupra capului, ca apa să-i curgă lung pe spate.

Ştergându-se cu prosopul aspru, avea iar în faţă hârtia şi, cu palmele încă umede, gol, simţind aerul rece pe şira spinării, a schiţat recunoscător afişul comandat. După ce s-a îmbrăcat, muşcând dintr-un colţ de pâine şi bând un iaurt, a continuat, extrem de atent, redarea fotografică a materialelor. Pânze şi fiare traduse prin haşuri şi suprafeţe pe care creionul era întins cu vârful degetelor. Adică materiale concrete, plăcute tovarăşilor, uşor de interpretat. Cum simplă era şi

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

dorinţa lui de a îndeplini rugămintea Paulei, deşi nu era de acord cu idealurile ei.

Cincizeci de centimetri: el gol în faţa ferestrei. Respiră adânc, este fericit.

Treizeci de metri: prin sticla murdară îl observi cu greu, deşi privirea îţi este atrasă de singura fereastră fără perdele. Te întrebi dacă visele pot cutreiera prin astfel de locuri.

Două sute de metri: blocul vechi rămas ca prin minune lângă staţia de metrou, înconjurat de ctitoriile epocii, undeva o fereastră de la mansardă reflectă altfel lumina. Zgomotul te asigură că locuitorii nu au murit.

Un kilometru: cartierul nou, dens, în care mii de oameni se zbat să nu întârzie la schimbul trei, printre care se strecoară ea, devenită printr-un sacrificiu femeie. Mila faţă de omul nou se transformă în furie.

Peste un kilometru: zbor interzis. Cu mulţi ani în urmă cineva a încuiat uşa temniţei şi a aruncat cheile.

Mulţumit de opera schiţată, şi-a scuturat hainele în căutarea sumei minime pentru a fi primit în „Car“, douăzeci de lei, adică o sută de vodcă, un Pepsi şi un bacşiş. Descoperind ceea ce căuta, şi-a tras pantalonii strâmţi, şi-a pus o cămaşă cu mânecile scurte fără să se mai obosească să o calce, pe urmă a pornit spre centru. Troleibuzul l-a purtat leneş până la Universitate, iar el a continuat pe jos ignorând celebra cârciumă „La cartoane“, unde iarna se strângeau studenţii la o ţuică fiartă, a trecut prin faţa magazinului Victoria înjurând că este târziu şi nu-şi poate lua substanţele de care ar fi avut nevoie pentru developat, apoi a dat colţul mirându-se din nou de aspectul monumental-desuet al străzii rămase în picioare deşi aparţinea altor vremi, altei lumi, şi a intrat în barul de lângă Carul cu Bere, pentru el partea cea mai importantă a trinităţii berărie-cramă-bar, ce alcătuia „Carul“.

Acolo băuse prima vodcă, agăţase prima femeie, descoperise primul turnător, legase şi dezlegase prietenii, învăţase să se supună unui ritual.

Chelnerii care oficiau erau mai mult decât nişte servitori, erau stăpânii locului. Nea Mişa adora clienţii imberbi, cu priviri inteligente, şi oferea de băut ca un mecena.

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

Era singurul gentleman din local, iar în absenţa lui Carul căpăta un aer muncitoresc. Nicky se împrietenea mai greu cu clienţii şi jumătatea de normă primită de la instituţia aflată nu departe, pe chei, îi altera imaginea. Cea mai interesantă era doamna Ivan, cu drept de beţie veselă sau de sete usturătoare asupra clienţilor ei. Nu puţini, în urma unui scandal, au fost anunţaţi că nu mai primesc de băut. O săptămână se prezentaseră în bar, se aşezaseră cu prietenii la masă şi, stând cuminţi, curgându-le balele la vederea alcoolului, aşteptaseră să-şi ispăşească pedeapsa. Nimeni nu făcea scandal, beţivii dâmboviţeni se străduiau să ţină la cât mai mare distanţă oamenii legii, cu uniformele lor sărăcăcioase, dar impunătoare, astfel încât liniştea văgăunii lor să nu fie alungată.

– O vodcă mare şi un Pepsi, vă rog!

– Vodca vine şi o s-o bei cu Cico, n-o să-ţi stea în gât!

Era o seară aglomerată. Prea mulţi tineri gata să-şi arunce pubertatea ca pe o haină strâmtă, furioşi pe profesorii care nu-i înţeleg, pe colegele care nu vor să devină femei, pe toţi cei care nu au încredere în puterea lor de a schimba lumea. Fumau agitaţi, se strigau de la un grup la altul folosind porecle strâmbe, ba mai mult, al căror mecanism de alcătuire era artificial, întocmai cu cele folosite de ascultătorii nocturni ai programelor muzicale transmise de Europa Liberă. Într-un colţ erau strânşi „bătrânii“, cei întârziaţi în rândurile studenţilor peste vârsta aprobată, cei care după şapte-opt ani de luptă cu libertatea lor ajung în anul trei şi primesc exmatricularea ca pe o lăsare la vatră. S-a aşezat printre ei, cel puţin îi cunoştea din vedere. Aşa cum tot din vedere îl cunoştea şi pe Gigi Baronu', ordonanţa lui Constantin din Rahova, vieţaş recunoscut ca şef al Lumii Din'năuntru, mai tare decât Ceauşescu în raporturile cu supuşii săi, puşcăriaşii.

A băut pe banii lui, dar a primit pe neobservate destul alcool cât să-şi piardă minţile. Un rând de vodcă rusească, un rând de rom cubanez: „Trăiască prietenia între popoarele muncitoreşti!“

Bătrânul care se îndeletnicise cu alimentarea furiei bahice dând ordinele de la masa lui Costel, omul cu câinele, securistul oficial al barului, s-a apropiat şi i-a şoptit:

– Vino cu mine...

Era suficient de beat şi trecuse deja în acea zi printr-o experienţă uluitoare, aşa că a lăsat

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

lucrurile în voia lor, deşi normal ar fi fost să-l întrebe pe bătrân ce vrea de la el.

S-au strecurat împreună prin gangul în care oameni cu feţele lungi, albite de ploaie, încercau să-şi aprindă trabucele înmuiate şi doar arareori sorbeau un abur jilav şi toxic. Au mers pe cele trei străduţe labirintice care coboară spre cheiul Dâmboviţei, au privit cerul aşteptând să-i intercepteze cineva, să le spună că, bineînţeles, cerul are piese de schimb, dar că oraşul ăsta, cu arlechini stricaţi la intrările magazinelor, aşa cum n-a fost martor la primele canonizări de sfinţi, nu va fi nici la următoarele, din lipsă de oameni cu pometi înguşti, cu mâini lungi purtate în haine de sfoară. Bucureşteanul este gata să se sacrifice pe altarul beţiei, să pună totul în poalele unei amante vulgare, să piardă la cărţi averea familiei, să fumeze lăudându-se că se simte ca-n cer, dar nu este dispus să-şi piardă timpul şi sănătatea pentru binele semenilor săi.

Apa Dâmboviţei era roşie din cauza a milioane de sfere translucide. Pe malul opus, femei chircite păreau că amestecă o fiertură în vase de aramă, păsări albe pluteau deasupra şi ar fi vrut să se aşeze pe umerii lor ruginii.

Au urcat scările din granit ale casei şubrede, înălţate lângă cazarma pompierilor, ca şi cum ar fi fost doi pelerini rătăciţi. Mai fusese pe acolo, ştia că adăposteşte atelierele unor artişti bătrâni, rămaşi fără casă, care îşi petreceau ultimele clipe ale vieţii printre lucrările începute şi niciodată terminate.

Păreau doi ostaşi ai deznădejdii. Haina lungă din piele a bătrânului devenise moale la pipăit, ca o catifea. Se agăţa de ea, iar umbrele care răsăreau din senin lângă ei, încercând să-i despartă, huiduindu-i, au rupt-o în bucăţi arătându-şi una alteia prada. Au reuşit să intre în colivia din lemn ce reprezenta vârful piramidei. Înainte de a pătrunde în aerul mucegăit, a văzut înşirate la intrare zeci de portrete în ulei. Ca într-un muzeu părăsit, pânzele întinse pe cadre din lemn erau aproape toate întoarse cu faţa la perete şi câteva cearşafuri albe, făcute sfoară lângă ele, trădau intenţia de a le proteja. Toate păreau pictate cu zeamă de vişină putredă.

Bătrânul i-a şoptit:

– Domnul nostru Mihai a fost ucis pe câmpul de la Şelimbăr de un mercenar. Fereşte-te de

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase
nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet,
2002

străini!

Din mijlocul încăperii, maiestuos, domnitorul îi privea cu ochii stinşi. De o parte şi de alta, călugări beţi şi femei goale aşteptau să-l slujească, dar el nu se grăbea. Parcă ar fi ştiut că are în faţă nu clipele până va fi ucis mişeleşte, ci o întreagă eternitate în care va fi înconjurat de micimea sufletească a descendenţilor săi. Se auzea foşnetul hainelor grele, clinchetul metalelor, nechezatul cailor, iar aerul pe care îl respira era umed şi rece.

Tabloul avea nevoie de ultimele retuşuri. Bătrânul s-a schimbat în haine de lucru şi, sub ochii lui Daniel, a adus lumină în ochii domnitorului. Bucuria celui care ar fi fost în stare să-şi plătească supuşii, doar-doar vor lua aminte la destinul lor. I-a vorbit ca şi cum s-ar fi cunoscut de mult timp:

– Nu le da apă la moară refuzând prosteşte o lucrare inofensivă. Ai viitorul în faţă şi ai talent, nu te irosi. Stă în puterea ta să-i aduni pe cei patru vrăjitori care păzesc Bucureştii. Doi bărbaţi şi două femei. Găseşte-i şi convinge-i să se trezească din lenea ce i-a cuprins. O să dai peste impostori, o să vrei să renunţi, o să te lupţi cu morile de vânt, dar du cu bine la capăt ceea ce-ţi spun, eu am ratat asta, sunt vinovat, singura noastră scăpare este ca tu să reuşeşti. Altfel, noi ne vom perpeli pe rug o eternitate dacă nu-i eliberăm pe cei aleşi de povara neîncrederii noastre.

L-a ascultat pe bătrân încercând să-şi aducă aminte în al cui atelier se afla. Omul din faţa lui era un geniu, iar el nu putea să îngaime nimic. Era impresionat de artist, însă cuvintele lui îi trecuseră pe lângă urechi ca o metaforă, nu bănuia cât de mult îi vor schimba viaţa. Totul părea o poveste, în timp ce pânzele erau acolo, erau adevărate, erau geniale. Privea ca prin vis şevaletele mari, sulurile de pânze, lucrările întoarse cu faţa la perete, petele de vopsea adunate în straturi pe măsuţa de lângă el şi ofta. Cumva, bătrânul îi semăna, nu ca un părinte sau un frate mai mare, poate era el însuşi întors prin timp ca să-şi grăbească destinul.

A doua zi, mahmur, a lucrat cu o pasiune copilărească în atelierul aflat la mansarda Institutului. Dacă s-ar fi uitat pe fereastră, ar fi văzut cum oamenii se împiedicau unii de alţii, se loveau pe ascuns fără să se privească, îşi strecurau unul altuia gunoaie în buzunar, pălării nou-nouţe erau smulse de pe capete şi tăiate cu foarfeca, bătrânii înşelaţi în aşteptări se uitau lung cum li se fură

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

bastoanele pentru ca, la focul lor, să se încălzească oameni îmbrăcaţi cu salopete murdare. Un tramvai tocmai deraiase din pricina macazului defect, iar fluierul miliţianului se auzea tot mai înfundat, acoperit de mulţime.

– Te iubesc, Daniel! Eram sigură că o să reuşeşti! a auzit-o când deja se aplecase peste umărul lui.

– Cu o lozincă scrisă pe un desen mediocru n-o să schimbăm lumea. Doar Ceauşescu o mai poate schimba. El ne-a băgat în rahat, tot el ne va scoate la liman.

Îşi făcuse din această afirmaţie o adevărată profesiune de credinţă, ştia că dosarul lui este pătat, şubred, dar bănuia că referirea cu caracter definitiv la puterea lui Ceauşescu asupra destinului românilor putea să-l scape. Cerberii s-ar fi limitat să-l marginalizeze, iar aluziile lui naţionaliste l-ar fi plasat în grupul celor care pot fi asmuţiţi şi sacrificaţi, la nevoie, pe altarul patriei. Şi, în plus, de la bătrân mai aflase ceva, să nu rişte pentru un moft, dar nu se putea abţine să nu glumească:

– Mă gândeam că prin spatele sondei şi al muncitorului tău plin de entuziasm o să şerpuiască o coadă la pâine.

– Anunţă-mă şi pe mine dacă vrei să faci o prostie, i-a spus ea lipindu-i-se de corp şi cerşind într-un limbaj comun un sărut frugal.

A sărutat-o fără chef, a mângâiat-o aşa cum ştia că-şi doreşte şi i-a şoptit la ureche să se dezbrace, convingând-o astfel să fugă chicotind.

Cu pofta de muncă tăiată pentru o bună bucată de timp a pornit să hoinărească prin piaţă, privind curios pungile cu seminţe de mărar şi pătrunjel, rămânând pierdut în faţa culorilor uscate care aşteptau apa cu o încredere de nezdruncinat, luând cu vârful degetelor câteva seminţe şi mirosindu-le, plecând agale din faţa lor doar atunci când precupeaţa îl trăgea de mânecă întrebându-l ce vrea.

Nu dorea decât să trăiască, asta aflasem de la el în serile pierdute în Car, discutând la nesfârşit cum să scăpăm din mediocritatea în care ne scăldam, cum să evadăm

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

din lumea ce ne aparţinea doar printr-o întâmplare. Barul era pentru noi agora în care schimbul de idei părea liber, în care cei mai învăţaţi împărtăşeau semenilor cunoştinţele lor şi totul părea gândit pentru asta, mesele mici în jurul cărora puteau sta la nevoie şi zece oameni, lambriurile afumate care protejau intimitatea, scaunele ce nu îndemnau la somn, dar nici nu te chinuiau, chiar şi WC-ul aflat la câţiva metri distanţă, satisfacerea necesităţilor neîntrerupând pentru mult timp discuţiile. Daniel era singurul student de la Arte care accepta să-şi petreacă timpul cu noi, cei meniţi să ne transformăm în zbiri indolenţi prin uzinele înfricoşătoare ridicate la marginea oraşelor, era singurul care nu ne privea de sus când comentam un spectacol sau discutam o carte şi extraordinarul bun-simţ de care dădea dovadă era un miracol.

Vântul rostogolea gunoaiele şi speria oamenii aducând în faţa lor obsesiile unor timpuri apuse. După multe ezitări, a cumpărat un buchet de lalele albe, atent ca nu cumva ţiganca să-i schimbe florile cu altele veştejite în timp ce le împacheta într-o hârtie mototolită sub tarabă, apoi a pornit pe jos spre casă. Cutreiera oraşul în curs de demolare, sperând să ţină minte cât mai multe imagini ale cartierelor vechi, încercând să descopere obiceiuri sortite pieirii sub covorul de blocuri.

Cu pantalonii mototoliţi, cămaşa călcată neîndemânatic şi haina descusută la subsuoară, arăta ca un beţiv care duce flori soţiei ca să i se ierte întârzierea. A lăsat buchetul fetei de la Nufărul, încercând să o invite la el, atras de corpul tare, lucios, ce se ghicea sub halatul alb, cu o tainică delicateţe. A fost refuzat. Un *12-B* parcat la intrare era un argument mult mai bun.

Ajuns acasă şi-a trântit hainele pe un scaun, ca şi cum ar fi ascuns o pasăre, privindu-le ca un actor indiferent la costumul purtat pe scenă într-un rol nedorit apoi, prăvălit în pat, a pornit radioul.

În somnul crud ce a urmat s-a visat coborând o pantă abruptă într-o drezină ciudată, făcută dintr-o Pobeda veche, aşa cum erau cele folosite la Grădiştea, având toate scaunele orientate lateral. Şinele contorsionate, rupte pe alocuri, erau o continuă ameninţare, de aceea strângea disperat bara de protecţie... O nesfârşită cădere.

Întinzându-se în pat după somnul obositor a realizat că ascultă Simfonia a IX-a. Şi-a imaginat

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

dirijorul gras şi chel apărându-se cu bagheta ridicată ca o sabie de muzica născută prin voinţa lui, apoi l-a văzut cum, în acordul final, se prinde cu mâinile bătrâne, pătate, de marginea pupitrului ca de parapetul unei corăbii ieşite din furtună.

Dirijorul, un tânăr nervos şi suplu, cu o ţinută impecabilă, supărat din cauza sălii aproape goale, se consola cu gândul că a mai făcut un pas spre aprobarea turneului internaţional din care nu se va mai întoarce în veci.

A apăsat pe buton oprind aparatul, evitând surparea vrăjii prin cuvintele reci, impersonale, ale crainicului. Oameni fugind, sute de oameni fugind speriaţi, acoperindu-şi capetele de frica loviturilor, rupând gardurile, răsturnând chioşcurile de ziare, urlând. Zgomotul lor îl aude venind de undeva, din viitor, este zgomotul libertăţii, dar şi zgomotul inimii lui obosite. Pe strada vecină visului se apropie un microbuz albastru. Nu-i face semn, ratând o călătorie nesigură, ceea ce nu-l scapă de retrăirea nedoritei întâlniri cu tânăra activistă.

În drum spre casă îşi imaginase oamenii care treceau pe lângă el privind afişele lipite pe clădiri, afişele lui încă nerealizate, dar comandate de omul în salopetă albastră, strivit de sonda de care părea încătuşat şi speriat de întunericul minei. O neaşteptată responsabilitate.

Coadă la alimentară? Alături de ea altă coadă desenată la scara unu pe unu, cu figurile groteşti ale celor care urlă, se îmbrâncesc, îşi smulg marfa unul altuia.

Un discurs al secretarului general? Chiar în faţa lui portrete subliniindu-i pozele groteşti, cabotinismul, demagogia.

În calitate de unic discipol al bătrânului pictor s-a încumetat să-şi pună visul în practică, să ducă până la capăt primul afiş şi, într-o săptămână în care noaptea nu s-a mai separat de zi, l-a copiat de câteva ori fără să simtă fiori reci pe şira spinării la gândul că ceea ce face este ilegal, că îl poate duce direct la puşcărie.

Şi într-o dimineaţă nebună, omul îmbrăcat cu o haină de catifea roasă-n coate, omul care îşi căuta prin buzunare o ţigară mai puţin scuturată, care respira obosit şi îşi târa cu greu pantofii murdari, nu a mai ajuns acasă atât de repede pe cât se aştepta, nu a mai apucat să adoarmă înainte

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase
nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet,
2002

de trezirea soţiei, nici nu a mai protestat în faţa zgomotelor casnice, ci a rămas absent, privind cum pe zid îi apare, din umbre şi praf, chipul.

N-a protestat pentru că, în drum, ochii lui descoperiseră un obstacol pe care se opriseră forţat. Omul desenat şi lipit pe ziduri a erupt în mintea lui. A început să plângă, un plâns bărbătesc.

„Om obosit, ochii tăi negri aşteaptă pe zidul vechi tortura şi sacul ponosit îl ţii pe acelaşi umăr. Ai sosit ca începutul, pe o saltea murdară împărţită de doi soţi amanţi, în casa veche ameninţată de schimbarea copilului într-un nou tată, de trecerea cu ură a naivităţii în tatăl lui."

Şi-a aranjat cămaşa, a potolit şerpii care încercau să i se suie pe picioare, scuturându-şi pantalonii cu palmele rigide, dar tot nu a putut să se urnească din loc.

„Pentru uitarea drumului, ochii tăi opreşte-i aici. Chiar dacă te suprapui voinţei noastre şi discret te strecori cu părul ciufulit, hainele boţite, mersul sigur lipit peste cuvinte, trupul tău se destramă înfiorat. Sprijinit de colţul casei, încerci să eviţi ura şi cuvintele sar, se lipesc de ochii, de gura noastră, concertul de joi este iarăşi amânat, singur te-ai depărtat şi, cu dragoste, luminos în izolare ţi-e chipul."

Reuşise! Lumea era a lui.

Niciodată nu i-am spus că am fost acolo când şi-a pus experimentul în practică, nu avea nici un rost, aş fi sugerat că lucrurile au fost posibile doar în prezenţa mea. De-ar fi fost să fie după mine, afişul n-ar fi ajuns niciodată pe ziduri, l-aş fi convins să renunţe, de puţine lucruri puteam să-mi conving semenii, dar nimeni nu le exacerba frica mai bine ca mine.

Iar efectul era sigur şi asupra mea, au fost zile în care n-am ieşit din casă, convins că o să-mi cadă un ghiveci în cap, că un autobuz rămas fără frâne se va urca pe trotuar strivindu-mă de ziduri, că se vor rupe firele de înaltă tensiune şi voi fi transformat într-o grămăjoară de scrum, că o pâlnie de sufoziune provocată de lucrările de la metrou mă va înghiţi de viu, că nu-i voi plăcea unuia dintre paznicii coloanei oficiale şi voi fi împuşcat pe loc, că în sticla de Sana pe care o beam zilnic cineva va pune otravă pentru şobolani iar eu mă voi face covrig murind în chinuri groaznice. De altfel, şi când mergeam cu tramvaiul sau cu trenul îmi imaginam ce ar fi trebuit să fac în cazul

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

în care ar fi deraiat, răsturnându-se, iar dacă aş fi ştiut mai multe despre ucigătoarele boli pe care le poţi căpăta în timpul actului sexual nu m-aş fi atins în veci de o femeie.

Indiferenţi la spaimele mele, oamenii se apropiau dar nu îndrăzneau să atingă afişul, unii se opreau brusc şi evitau în ultima clipă să calce peste trupul întins în faţa lor, alţii se priveau îngrijoraţi, se întrebau cu gesturi mute, aşteptau să urmeze arestări în masă. M-am ascuns în holul unui bloc, aş fi vrut să fug, năduşisem de frică. De ce nu soseau mai repede miliţienii, să am un motiv să mă strecor cât mai departe de locul binecuvântat? Mă şi visam povestind cum alergasem cu ameninţarea fluierelor în urechi, cu sunetul înspăimântător al bocancilor cu blacheuri din oţel, tot mai aproape în urma mea. Cătuşe, celule umede şi reci, pierderea drepturilor, toţi ascultătorii ar fi fost uimiţi.

Bătrânele plângeau văzând în omul apărut din carnea zidului copiii care nu s-au mai întors de pe front sau de la Canal, iar miliţianul, regretând că s-a sculat atât de devreme, căuta o soluţie menită să-l scape de degradare, dar nu o găsea. Maşina de pâine se oprise în faţa magazinului şi toţi s-au adunat tăcuţi. Sticlele de lapte goale se loveau una de alta în plasele ţinute de mâini adormite şi, ca pe un peron lângă care nu a sosit trenul, privirile lor erau atrase de un punct fix, afişul. Una dintre ferestrele blocului vecin s-a deschis şi o femeie goală a apărut în cadrul ei. Din stradă, doar un adolescent plin de coşuri i-a sesizat prezenţa şi a rămas cu privirea pironită în direcţia ei până când o gospodină l-a împins nervoasă.

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase
nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet,
2002

„Uitare. Şi când totul era sfârşit, ei au întors capetele, au ezitat să te calce în picioare şi au crezut că pietrele vechi ţi-au născut în penumbră chipul.“

Prima şi-a revenit ţiganca din colţ:

– Să trăiască ăi care vin la muncă, că-s sănătoşi şi frumoşi!

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase
nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet,
2002

Pagina anterioară

Pagina următoare

DACĂ ÎNTÂRZIEREA la o întâlnire amoroasă poate fi o mişcare tactică, iar lipsa de punctualitate a anotimpurilor „voia Domnului“, nu acelaşi lucru se poate spune despre lipsa de punctualitate ca principiu moral la scară naţională. La noi se întârzie la serviciu fără pic de remuşcare, se uită termenul de aplicare a legilor fără o implicită culpabilizare, se amână în clar sau fără preaviz angajamentele internaţionale, iar dacă japonezul dovedit nepunctual îşi face seppuku, americanul îşi dă demisia, francezul îşi cumpără un ceas nou, italianul îşi face rost de o scutire şi neamţul foloseşte prilejul pentru amorsarea unui război, românul te va întreba cu o naivitate dezarmantă: „Sunteţi sigur că merge bine ceasul dumneavoastră?“

Acelaşi lucru mă pregăteam să-l spun şi eu şefului pentru că, în loc să ajung la serviciu cu trenul din zori, mă aflam în trenul de dimineaţă, o nuanţă pe care doar navetiştii cu experienţă o prind, cei care ştiu ce diferenţă uriaşă este între a te scula la patru sau la cinci şi un sfert.

Trenul s-a oprit în gară exact la ora planificată şi controlorul de mişcare m-a privit, prin geamul crăpat, cu o nedisimulată mirare, un om mai disperat ca mine nu văzuse, nici el, nici predecesorul lui, om demn de încredere, care îi povestise toate minunile întâlnite în cariera începută pe şantierul Bumbeşti-Livezeni şi continuată prin mai multe regionale CFR. Speriat de mutra mea de sinucigaş în căutarea laţului a făcut singurul lucru ce-i stătea în putere, a dat plecarea cu un minut întârziere.

Habar n-avea la ce fusesem martor, iar dacă ar fi ştiut s-ar fi speriat – cum o fi, oare, să trăieşti fără să te sperii de consecinţele celor mai inofensive nebunii ce-ţi trec prin cap –, aşa că am coborât din tren, deşi aş fi vrut să merg la nesfârşit, legănat de mişcarea lui stenică.

Când mă angajasem, cei doi kilometri de şosea umbrită de ulmi mi se păruseră a fi aleea unui parc. După o lună se transformaseră într-o pistă asfaltată pe care o străbaţi gonit de nevoi, iar după câţiva ani deveniseră un loc de tortură cu nimic mai prejos decât groapa cu jăratic prin care erau condamnaţi să treacă necredincioşii.

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

Intrând în baraca aflată la jumătate de oră de gară mi-am privit fără nici un chef colegii. Mă despărţea de ei o foaie de sticlă prin care pluteau fluturi albi şi fără noroc, sortiţi să se îmbete doar cu culorile, nu şi cu parfumul florilor. Ameţit de insuccesul trăit cu o zi înainte, de timpul pierdut într-o inutilă aşteptare în faţa blocului tău, de spaima de a fi fost martor al evenimentului despre care nimeni nu va avea curajul să povestească, nu am fugit la timp din faţa şefului şi am primit ordinul de a pleca pe teren într-o zi atât de frumoasă. N-am mai spus că nu înţeleg de ce trebuie să merg numai eu şi că nu-mi pasă de soarta celorlalţi, ce dacă sunt bolnavi şi ocupaţi, să se ducă ei să putrezească pe câmp, asta într-o zi în care cei rămaşi se vor rostogoli, conform ritualului, până la motel şi acolo, pe terasă, vor sorbi ultima bere a toamnei prelungite prea mult în luna decembrie. După prima zăpadă, tabieturile se vor schimba, echipa va adăsta în cârciuma din faţa gării, acolo unde, într-o oală de alamă spoită neglijent, fierbe ţuica, leac de vrăjitori cărpănoşi.

– Îl iei şi pe stagiarul ăsta nou cu tine.

Adică: „Te duci la sondă şi, în loc să te trânteşti într-un pat până când vine echipamentul pentru operaţiuni speciale, îi arăţi individului de ce nu a făcut bine când şi-a ales meseria, apoi scoţi o coală de hârtie şi, pe banii tăi, îi arăţi ce are de făcut.“ Tot ce puteam să sper era ca tipul să nu fie prea curios.

L-am chemat pe ucenic şi l-am pus să se îmbrace, mă mir că nu i-am încheiat nasturii cu mâna mea şi că nu a fost nevoie să-i leg fularul la gât, apoi am plecat. Doar până în mijlocul curţii, acolo unde maşina se răsfăţa la umbra zgârcită a unui salcâm desfrunzit. Petrică, şoferul, îşi jelea soarta în altă parte, unde, nu am aflat niciodată. L-am căutat în garaj şi am speriat un şobolan tăvălit prin motorină, în ghereta portarului n-am găsit decât o jumătate de rachiu şi, prevăzător, mi-am însuşit-o, până la urmă l-am postat pe ucenic lângă maşină şi am plecat să-l caut pe şofer acasă. N-am apucat să pun mâna pe poartă că a apărut, cu maşină cu tot. M-am suit pe locul mortului, la insistenţele umile ale ucenicului, şi jur că mi se prinsese în păr un fluture alb.

Imaginea sânilor tari pe care nu-i atinsesem cu o zi înainte, întreţesută cu aceea a afişului, m-a scăpat de numărătoarea caselor cu fântână, îmi ieşeau în funcţie de alcoolemie între nouă şi

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

douăzeci şi trei, şi tocmai încercam să adorm când pe ucenic l-a apucat limbariţa:

– Mai avem mult de mers?

– Ai răbdare, o să vezi...

– Sunteţi însurat?

Nu, doi oameni nu pot să stea liniştiţi unul lângă altul fără să simtă nevoia de conversaţie. Noroc cu Petrică, sobru şi atent la drum, cine ştie din ce fusese întrerupt, arăta ca un preot scos din biserică în timpul slujbei şi pus să dea de mâncare la păsări. I-am răspuns când nu se mai aştepta să audă ceva de la mine, când deja se convinsese că are în faţă un tâmpit. Ar fi trebuit să ştie că asta se întâmplă cu toţi după câţiva ani de muncă în cazarma comunistă, dar să-i fi spus aşa ceva însemna să fac politică, iar eu nu...

– Nu, încă n-am reuşit să mă însor.

„Şi nici nu ştiu dacă faptul că împart o femeie cu un alt bărbat este o bună perspectivă în sensul ăsta“, aşa ar fi trebuit să-i răspund.

După ce am fost abandonaţi lângă sondă ne-am simţit câteva clipe minunat; aerul curat, pădurea tânără, soarele, asta-i viaţa, da, asta-i viaţa, nu să aştepţi ca un cretin câteva clipe de promiscuitate. I-am dat o gură de rachiu şi a început să-şi rotească privirile după ceva cu care să stingă focul, dar n-a descoperit decât o găleată cu apă atât de murdară, încât a preferat să se usuce treptat, ca un peşte atârnat sub streaşină în bătaia vântului.

– Dacă n-au o altă sondă de făcut înaintea ăsteia, dacă nu fac nici o pană de cauciuc şi aici totul merge bine, mai avem de stat trei sau patru ore. Asta e! am încercat eu să-l pun în contact cu realităţile vieţii.

Sondorii ne priveau indiferenţi, le era clar că nu de noi depinde pâinea lor, aşa cum stăteam amărâţi pe treptele rulotei păream cel mult doi vagabonzi în aşteptarea unui colţ de pâine. Tolăniţi pe iarbă în salopetele lor impregnate cu motorină îşi curăţau pantalonii cu un cuţit fără mâner şi fumau. Dacă, prin absurd, i-am fi pus la treabă, ne-ar fi amintit că ei sunt scursura societăţii, că au

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

ajuns acolo direct din puşcărie şi sunt gata să ne ia gâtul precum puilor de găină. Când aveam suficientă benzină ca să merg pe teren cu Matilda, un 850 cu trei sute de mii de kilometri la bord, se mai distrau ştergând maşina cu cârpele lor soioase, de arăta pe urmă ca scoasă din vaselină, dar nu le puteam răpi această plăcere.

– Uite-i că vin!

Maşina înainta implacabil, rupând crengile, speriind păsările, ca un tanc ascuns patruzeci de ani sub camuflaj şi pornit din întâmplare să cutreiere lumea. În două ore perforarea sondei era gata şi i-am lăsat pe sondori să se descurce singuri mai departe. Se risipeau câteva milioane acolo, dar eu eram mult prea plictisit, iar maistrul preocupat de pregătirile pentru nunta feciorului, aşa că, în ciuda semnelor că nimerisem zăcământul, am semnat că nu merită să facem probe, că sonda poate fi cimentată şi abandonată.

Pe şosea, o femeie care mergea în aceeaşi direcţie cu noi s-a speriat, prea eram doar noi trei pe lumea asta. Poate în zare, lângă staţia de autobuz, ar fi mişcat ceva, dar nu era o prezenţă liniştitoare. Trupul său întins pe plajă ar fi oprit din drum orice bărbat, l-ar fi făcut să-şi sugă burta, să-şi umfle pieptul şi, cu mâinile înfipte în şolduri, să-i privească agresiv pe cei din jur. Uitându-mă la ea, mi-am adus aminte de colega de facultate pe care am convins-o să petrecem o noapte într-un camping. La ora patru dimineaţa ne-am trezit brusc, speriaţi, goi, lipiţi de lemnul uscat al peretelui şi cu lumina uitată aprinsă, am văzut soldaţii care treceau alergând. Mirarea, somnul, frica îi făceau să treacă fără gesturi obscene prin faţa ferestrei deschise şi, până la sfârşitul alarmei, i-am simţit atât de plăcut capul odihnindu-se pe umărul meu, încât, oftând, am optat pentru un joc simplu. Ne-am ales apoi hainele tăvălite, mirosind a sâmbure strivit de prună, şi ne-am despărţit pentru ca nici măcar să nu ne mai salutăm vreodată.

Da, n-am reuşit să mă însor, cine crezi că se apropie cu sufletul deschis de obrajii mei cu vase sparte, da, obraji de beţiv, de ciolanele mele anchilozate, cine crezi că s-ar plimba lângă un bărbat îmbrăcat din lene, nu din sărăcie, cu pantaloni lucioşi de atâta purtat şi o haină lăbărţată, căzută pe spate, astfel încât să se vadă maioul, gulerul cămăşii şi elasticul puloverului? Puteam cel mult să

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

închiriez din când în când o femeie. Şi să visez la momentul în care voi evada: posesor al carnetului de partid, cu stagiatura încheiată, cu dosarul impecabil şi cu o pilă exact acolo unde trebuie, voi pătrunde pe uşa din dos în lumea celor sacrificaţi pe şantierele de peste hotare.

Când am ajuns în Bucureşti ne-am despărţit, şi eu am pornit să cutreier oraşul, puţinii cunoscuţi pe care i-am văzut mergând grăbiţi pe bulevardul în care cinematografele îşi golesc măruntaiele m-au ocolit şi bine au făcut, aşa că am ajuns liniştit acasă pe străzile care semănau cu o poezie fără ritm, fără rimă, o înşiruire derutantă de clădiri murdare, cu firme sărăcăcioase, înghesuite una în alta precum cuvintele din dicţionar; ici şi colo, din pură întâmplare, se legau propoziţii scurte, trase de păr.

Am întins mâna spre ceasul răguşit, răsturnând teancul de cărţi, înţepându-mă în forfecuţele adunate pe noptieră, trântind lampa fotografică aflată acolo pe post de veioză şi într-un târziu am reuşit, după ce ştersesem praful adunat din belşug, să opresc sunetul neplăcut ce-mi amintea atât de insistent că trebuie să mă scol.

Apa rece m-a adus într-o stare propice melancoliei blegoase.

Străbunicul meu a crezut, drept pentru care a murit în biserică, de Paşti, întinzându-se pentru veşnica odihnă la picioarele enoriaşilor săi. Nu ştiu cât de mult a crezut în Dumnezeu, dar ograda plină cu sute de cocoşi albi aduşi conform nu ştiu cărei tradiţii şi butoaiele în care se adunau sute de chile de colivă menite a-i îngrăşa porcii fuseseră bucurii sigure, la care nu ar fi renunţat pentru nimic în lume. Mulţi numărau preoţii printre intelectualii satului, dar el era înainte de orice un bun gospodar aflat în permanentă luptă cu primarul, cu învăţătorul şi cu cârciumarul, întru păstorirea sufletelor păcătoase. Cu ajutorul lui Dumnezeu, el adunase cel mai mult. Şi păcătoşi, şi plocoane. Când cârciumarul se hotărâse să-şi vadă numele pe mausoleul de la Mărăşeşti, acţiunile lui crescuseră vertiginos prin ostoirea suferinţei mult prea tinerei văduvioare.

Pentru ca averea şi biserica să rămână în familie, îşi trimisese toţi cei patru băieţi la seminar. Primul învăţase atât de bine, încât, atrăgând atenţia laicilor asupra sa, îmbrăţişase cariera de avocat. Numit prefect, îmbunase cât de cât sufletul părintelui său. Al doilea ţâşnise ca din puşcă în

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

ierarhia bisericească şi, devenind cel mai tânăr arhiereu din ţară, nu se mai întorsese niciodată în satul natal, dar nici despre el nu se poate spune că nu-şi mulţumise părintele. Al treilea ochise, la terminarea studiilor, o parohie în Bucureşti şi o obţinuse. Una dintre puţinele secte ortodoxe îi poartă numele, dar scandalul şi răspopirea se petrecuseră târziu, după moartea părintelui său, pe care astfel nu apucase să-l nemulţumească. Al patrulea nu mai avusese răbdare să termine seminarul, fugise şi, în ciuda faptului că nimeni dintre ai noştri nu mai fusese pe mare, ajunsese marinar.

Bunicul meu a crezut, din cauza asta nici eu şi nici urmaşii mei nu avem voie să punem piciorul în judeţul în care participase cu prea mult entuziasm la colectivizare. Poate credinţa lui în comunism pornise dintr-o reacţie copilărească faţă de sutanele adunate în familie, dar crezuse în Partid. Absolvent al primei promoţii de subofiţeri şcoliţi pe Bricul Mircea, fusese unul dintre acei „puţini au fost, mulţi au rămas“ – membri de partid din ilegalitate –, aşa că la sfârşitul războiului se trezise detaşat la o unitate pe Valea Prahovei, de unde se întorsese cu gradul de locotenent-colonel, fiind numit locţiitor politic la comanda unei mari unităţi. Îi trebuiseră douăzeci de ani ca să realizeze că alţii îşi fac de cap cu Partidul lui şi să-şi dea demisia. A murit nedumerit, neînţelegând de ce nu îl împuşcase pe Ceauşescu atunci când gradul şi funcţia i-ar fi permis-o.

Tatăl meu a crezut că munca temeinică poate înlocui talentul, aşa că, terminând două facultăţi îşi clădise piatră cu piatră o onestă carieră de cercetător. Toţi ştiau că nici cea mai mică inovaţie nu ieşise din mâinile lui, dar îi apreciau sinceritatea cu care se arunca asupra celor mai hazardate teme de cercetare. Nimeni n-ar putea spune dacă a fost pentru sau contra Partidului, dar toţi îl auziseră măcar o dată spunând că modul în care contemplă lumea este cea mai evoluată formă de libertate.

Eu nu pot să cred. Nici în Dumnezeu, nici în comunism, nici în libertate.

Un om care nu crede începe să vadă. Ce i se arată sau ce poate fura prin gaura cheii. Sprijinit cu coatele pe pervaz şi aplecat uşor înainte, îi pot vedea pe cocalarii strânşi la colţul blocului în jurul unui casetofon sidefiu. Muzica, din fericire, nu o aud, asist însă la tentativele lor stângace de a acosta trecătoarele. Nu reuşesc, nici n-ar şti ce să facă dacă una din femeile râvnite s-ar opri şi

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

le-ar înfige degetele lungi în boaşe, şuierându-le la ureche preţul cerut pentru a sta de vorbă în boschete sau în boxa blocului, printre butoaiele cu murături, aşa că se mulţumesc să le înjure, ştiindu-se protejaţi de gaşcă.

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase
nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet,
2002

Pagina anterioară

Pagina următoare

NIMIC MAI ÎNGROZITOR decât momentul în care ai ajuns să-ţi fie frică de tine însăţi, de gândurile tale cu care nu mai vrei să rămâi singură. Sărăcia, boala, bărbaţii întorcând capul după alte femei, din cauza lor nu mai puteai să adormi decât cu radioul deschis, ascultând ştiri, comentarii – muzică nu, muzica te lăsa singură cu visele tale şi tocmai asta nu doreai –, emisiuni pentru burlaci şi văduve. Radioul păcănea îngrozitor, nimeni nu reuşise să-l repare, antena se rupsese din prima zi şi o foloseai la scărpinat, iar unul dintre butoane lipsise din fabrică, aşa că nu puteai să treci de pe medii, acolo unde s-a aflat mereu programul legal, pe scurte, „fructul oprit", decât operând cu o forfecuţă de unghii.

Te ghemuiseşi în fotoliu, mâţă agilă în ciuda formelor pline, alegând o forfecuţă din colecţia strânsă cu mare greutate ca să tai colţurile unghiilor groase, de ţărancă, şi reuşiseşi aproape imediat să te răneşti. Sângele se aduna pe deget ca spuma pe-un burete. Degetul înmuiat şi lins cu o curiozitate morbidă fusese singura soluţie, pe urmă ai trecut la degetul următor. Nu făceai altceva decât să-ţi umpli timpul în aşteptarea lui, ai fi putut să citeşti, ai fi putut să asculţi muzică, ai fi putut măcar să vorbeşti la telefon cu fetiţa abandonată în casa bunicilor, dar singurul lucru pe care l-ai fi dorit cu adevărat – să stai pe un taburet în faţa frigiderului şi să mănânci, aşa cum învăţaseşi de la părinţii care soseau seara năuciţi de oboseală şi nu mai aveau chef să gătească – te-ar fi scos din competiţie. Pentru că trăiai nu din ceea ce făceai, ci din cum arătai, cine s-ar fi ostenit să întreţină o amantă obeză cu excepţia unui pervers nătâng?

Transpiraţia îţi lipise câteva şuviţe blonde pe ceafa pistruiată. Te-ai repezit în baie şi, din picioare, fără să mai intri în cadă, te-ai clătit cu duşul, pe urmă te-ai şters cu prosopul destrămat. O obsesie a curăţeniei simple, fără viciul parfumurilor dulcege, aşa cum capătă cei obligaţi să lucreze în medii insalubre. Baia nu avea însă nimic din strălucirea unui templu al igienei, boarfe zăceau înghesuite lângă cadă, tuburile scofâlcite de pastă de dinţi acaparaseră poliţa de sub oglindă, cutii goale de Perlan ocupau tot spaţiul de sub chiuvetă, iar săpunul se dizolva lent într-o savonieră din plastic roz. Se mai vedeau şi urmele unei bătălii pierdute cu mucegaiul ce înflorea pe

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

zidurile mereu jilave, în câteva locuri răzuiseşi tencuiala pătată văruind cu bidineaua un petic ici, unul dincolo, fără să-ţi pui problema cum va arăta baia la sfârşit.

Dacă stai să te gândeşti bine, ai avut suficiente ocazii în viaţă, dar le-ai risipit. Tot aşa ai risipit şi bruma de talent, natura n-a fost darnică, ba chiar a exagerat în zgârcenie când a fost să-ţi sorocească darurile. De balerine grase, actriţe timide sau guriste lipsite de ureche muzicală Cântarea României avea nevoie, dar trecând prin paturile celor care jurizau etapele locale ai înţeles că, pentru oarece avantaje, pentru o masă cu primul-secretar al judeţului ce găzduia festivalul la care participai, o vorbă bună pusă unui prieten, un pachet cu diverse bunătăţuri pregătit special pentru tine, nu era nevoie să te scălâmbăi pe scenă, să mimezi entuziasmul proletar, să înveţi ca toanta zeci de versuri tâmpe, să te împiedici în mijlocul scenei oferindu-le celor din primele rânduri spectacolul chiloţilor tăi nu tocmai sexy sau să uiţi textul abscons al unei piese într-un act, ci era suficient să te strecori în patul cuiva. De preferinţă un membru al juriului sosit din alt oraş, bătrân, beat şi impotent, care să nu solicite cine ştie ce performanţe, ci doar atenţia ta, prezenţa ta supusă, căruia să-i crească imediat acţiunile văzut în compania unei dame.

Prostituţia nu a existat, nu există şi nici nu va exista sub comunism, doar o perfidă supunere a femeii, lucru valabil şi pentru femeile-comisar înghesuite pe la colţuri de tovarăşii sosiţi de la Centru, având în cel mai bun caz senzaţia că sunt sacrificate pe altarul „cauzei“. Că alături de salata boeuf şi borcanul cu muştar hotărăsc destinele a mii de oameni, maioneza picantă a salatei şi sânii lor tari ridicând moralul celor puşi să asaneze societatea. Ai o singură întrebare în legătură cu perioada respectivă, când o fi sosit în ţară primul transport de vodcă rusească? Istoria anilor de după război avea pentru oamenii de rând alte jaloane, pe ei nu-i interesa naţionalizarea, moartea lui Stalin, programul unui Congres, ci momentul în care apăreau şi dispăreau vodca rusească, ţigările cubaneze, conservele albaneze, chiloţii chinezeşti, uleiul şi zahărul. Şi cei mai aprigi intelectuali ţineau seama de asta, chiar dacă îşi aminteau de cărţile publicate în momentele de oarecare deschidere, de turneele unor trupe de teatru străine sau de expoziţiile americane acceptate dintr-un interes explicabil.

Dacă nu ţi-ar fi fost frică de consecinţe, ai fi tras perdeaua, dar aşa te-ai mulţumit să priveşti

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase
nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet,
2002

strada la adăpostul ei, ca să nu pătrunzi în visele vecinilor de peste drum. Vise simple, sărăcăcioase, în care femeia este răsturnată rapid în pat, vise lipsite de orice recuzită sofisticată şi menite doar să ridice moralul celor siliţi să-şi satisfacă poftele ani în şir cu o singură femeie urâtă, prea grasă sau prea slabă, mirosind a detergent sau a prăjeală. Cum nu speli şi nu găteşti, mirosul tău simplu ar fi deja un lux pentru ei, un rafinament greu de explicat şi mai greu de înţeles decât cele mai curajoase obiceiuri în pat.

Pierdute sunt nesfârşitele plimbări pe bulevard, mizeria le interzice, te înrăieşte, iar prin prăvălii n-ai intrat niciodată fără bani în buzunar, doar aşa, ca să caşti gura. Nu vizitezi nici măcar celebrul magazin universal „Unirea“, unde ţăranii sosiţi cu paporniţele pline adastă o clipă în faţa năucitoarei străluciri a tinichelelor aurite. Asta nu pentru că ţi-ai dori doar lucruri de calitate, ci dintr-o ruşine a săracului. Spaima de întrebările mai mult sau mai puţin politicoase ale vânzătoarelor este moştenită, bunica din Căzăneşti pe care o însoţeai la cumpărături înainte de fiecare Revelion bombănind ziua întreagă sfaturi despre cumpătare, ocolind dughenele din care nu-şi permitea să cumpere. Caz rar pentru o femeie. Caz rar pentru o femeie asemenea ţie, o amantă de profesie care să refuze cutreierarea cartierului comercial, eventual la braţ cu o prietenă de aceeaşi teapă, în căutarea chilipirului, sau a obiectului ce va fi indicat drept cadou menit să-ţi atragă atenţia asupra bărbatului ce ţi-l va oferi. Cochetăria însemna pentru tine haine curate şi lesne de călcat, cosmetice în ambalaje mari şi bijuterii lesne de vândut la ananghie.

Paul intrase folosindu-şi cheia, fără să sune, fără să te anunţe, umpluse demonstrativ frigiderul, dovedindu-ţi că ştie câţi paraziţi hrăneşte din munca lui şi îşi turna acum un pahar de vodcă.

– Pune-ţi furoul roz! ţi-a ordonat el cu ce să te îmbraci, tolănindu-se în fotoliul desfundat, cu uniforma descheiată şi cravata slăbită, ca un adevărat stăpân.

Ştia că are suficient timp să citească ziarul, ştia că nu-i trebuie prezervativ, iar ochii lui se fereau să te urmărească pentru a-şi oferi satisfacţia deplină a imaginii tale, supusă, echipată

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase
nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet,
2002

conform visului clocit peste zi, în timp ce patrula printre blocurile sărăcăcioase pândind formarea grupurilor de mai mult de trei cetăţeni. L-ai privit cu o supunere plină de ironie, te aşteptai să-ţi ceară aşa ceva, era un împătimit al desuurilor sexy pe care ţi le obţinea el ştia de unde, pe care nu le foloseai decât în prezenţa lui, de teamă ca vreo poftă nebună ce mi-ar fi trecut prin cap să nu mă împingă să le sfâşii.

Pofteai la un pahar cu vodcă, dar nu te-a invitat. Era metoda lui de a-i supune pe cei din jur, sorbea dintr-un pahar cu apă minerală în faţa arestaţilor însetaţi, la restaurant comanda pentru el cele mai scumpe feluri de mâncare în timp ce tu primeai porţii mici şi ieftine, alese de el, îşi convingea subordonaţii să-şi cumpere Dacii vechi, la mâna a doua, chipurile să nu atragă atenţia, pentru ca break-ul lui metalizat, comandă specială de la Piteşti, să iasă imediat în evidenţă.

- Ce ai făcut azi? te-a întrebat dintr-o curiozitate profesională.
- Am dormit, am dormit, am dormit...
- Dacă vrei să mănânci, vezi că am adus ceva bun.
- Azi nu am chef decât de tine, ai puţină răbdare, vin...

Oare îl minţeai spunându-i aşa ceva sau credeai deja că-l doreşti? Dorinţele mele erau întâmpinate pe alt ton: „Dacă te grăbeşti, am o jumătate de oră liberă...“

Scund, cu un centimetru sub baremul impus salariaţilor miliţiei, cu muşchii suficient de leneşi ca, în ciuda antrenamentelor, să aibă tonusul scăzut şi să nu se bombeze sub pielea de un alb-bolnăvicios, Paul aproape dispăruse în fotoliu. Ceea ce nu-l împiedica să facă inventarul obiectelor din cameră cu teama nemărturisită de a găsi cadourile unui alt bărbat. Nu, tot ceea ce vedea, patul cu saltele Relaxa, masa cu scaune de patruzeci şi opt de lei, frigiderul înghesuit în hol şi covorul oltenesc îi aminteau de momentul în care le adusese triumfător. Acceptase că televizorul l-ai cumpărat din banii tăi, aşa că singurul lucru ce-mi aparţinea nu zburase pe geam.

Pentru că aşteptarea se prelungea şi vodca îi rodea stomacul, el a fost cel care s-a postat în faţa frigiderului şi a început să mănânce.

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

Carnivor prin excelenţă, ungea bucăţile de pâine cât de-o îmbucătură şi tăia felii groase de-un deget din mezelurile aduse, punea deasupra cam o linguriţă de muştar şi mesteca încet, plin de satisfacţie. Fără să se ridice de pe scaun, se dezbrăca într-o doară, aruncându-şi hainele fără nici o grijă, ştiind că vor fi adunate, periate, călcate de tine ca nimeni să nu ghicească o aventură amoroasă în aspectul boţit al uniformei.

Ridicaseşi privirea atât cât să-ţi surprinzi primele lacrimi curgându-ţi pe obraz. Oglinda zgâriată a toaletei de lângă pat oferea ca prin ceaţă, fără milă, propria ta imagine de femeie umilită: aproape goală, purtând doar un furou vechi, uşor destrămat, dar încă sexy, îngenuncheată acum în faţa poftelor lui Paul. Ca într-un film prost pe care ajungi să-l vezi aşteptând trenul într-un oraş de provincie, prin care moartea nu trece decât de două ori pe an, secerându-i năprasnic, prin boli necruţătoare, pe cei ajunşi la soroc, înghesuindu-i grăbită în sicrie ieftine, conducându-i încolonaţi spre ţintirim. Este momentul în care faci avere vânzând lumânări, este momentul în care ţi-ai dori să-i îngropi pe toţi.

Clipa în care ai vrea să uiţi că eşti femeie şi părţi calde, cleioase, unsuroase, ale corpului tău sunt dorite de un bărbat flămând de sex, aşa cum acelaşi bărbat flămând pur şi simplu şi-ar dori o cratiţă cu iahnie de fasole şi un castron cu gogonele murate. Femeia nu este o floare, este doar un alt fel de mâncare, uneori picant, alteori de-a dreptul fad, dar după care trebuie să întinzi mâna ca să-l ai, să-l pregăteşti cu grijă, să-i adaugi condimente şi să-l mesteci cât de încet te ţin puterile.

– Întoarce-te!

Dacă alta ar fi fost femeia care se zbătea sub loviturile ritmice, ai fi râs văzând poziţia chinuită, sânii bălăbănindu-se dizgraţios, transpiraţia rece amestecată cu fardul într-o scârboşenie, privirea derutată, de căţea bătută fără motiv, dar aşa te-ai mulţumit să-ţi închipui vrute şi nevrute, de la faptul că cearşafurile ar fi trebuit duse de mult timp la Nufărul – nu, în nici un caz nu ţi-ar fi trecut prin cap că puteai să le speli chiar tu – la plaja pustie şi la cherhanaua partidului, acolo unde ajungeai vară de vară datorită bărbatului din partea căruia aşteptai gestul cunoscut, o strângere

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

aproape dureroasă a mâinilor lui, ca să-i mângâi boaşele, gest inclus în ritualul vostru, urmat imediat de o scăpărare a mădularului într-o căutare tot mai adâncă.

Dacă alta ar fi fost femeia, chiar te-ai fi întrebat în ce măsură poate ea să aibă orgasm, dar nu aveai nevoie de mărturia unei străine, puteai să dai chiar tu răspunsul. Nu doreai să te afli acolo, umilinţa îndurată putea fi trecută la penitenţe, iar câştigul în urma lor nu era atât de îndepărtat precum cel aşteptat în urma zilelor de post.

- Ce faci?

Mâna stângă îţi alunecase pe cearşaf, cădeai surprinsă, trăgându-l după tine, gemând a durere şi nu a satisfacţie, stârnindu-i repulsia.

Dar mai ales sub presiunea zgomotelor din stradă, gestul aşteptat se pierduse ca o veste neplăcută, uitată în sertarul unui funcţionar. Nici nu ştiai dacă şi-ar fi dorit să încerci imposibilul, să storci cumva din el sămânţa pregătită, sau s-ar fi mulţumit cu o ţigară, ca şi cum totul ar fi fost împlinit. Părea hotărât să se resemneze, speriat de timpul pierdut pentru a o lua de la capăt.

- Spală-te naibii şi hai de aici! a strigat ca şi cum s-ar fi aflat în faţa plutonului de recruţi.

V-aţi îmbrăcat în grabă, aţi încuiat cu mare grijă uşa garsonierei şi aţi străbătut în fugă oraşul, tu purtând un batic uriaş peste mantaua lui cu epoleţii scoşi, el tropăind înfofolit în cojocul tău, rugându-vă ca nimeni să nu observe croiala de damă a cojocului sau vipuşca subţire a pantalonilor albaştri. Ideea de a vă schimba hainele îţi aparţinea, aveai să-i aminteşti de mai multe ori asta.

Două marionete scăpate de pe scena unui teatru de păpuşi pentru adulţi. Undeva, deasupra voastră, cineva trăgea sforile obligându-vă la gesturi pe care nu le doreaţi; ba chiar mai mult, Marele Păpuşar încurcase iţele şi se zbătea în van să pună lucrurile la loc. Scenariul nu era cel mai bun. Părea scris în rusă, cu dialogurile în maghiară şi interpretat de actori arabi.

Tinerii din jurul vostru se înghesuiau spre clădirile oficiale, scandând lozinci pentru care te-ai fi aşteptat să fie împuşcaţi pe loc, dar nu păţeau nimic, fluturând drapele tricolore cu stema decupată, dar nu păţeau nimic, iar pe jos, printre cioburi, se zăreau fragmente din portretul Tovarăşului care, el, da, păţise ceva. Aproape că se întunecase,

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

Tovarăşul fugise de câteva ore bune, iar lumea se întorsese cu curul în sus. În miezul fierbinte al evenimentelor, şi totuşi atât de departe, vă aflaţi voi, Paul, un miliţian care furase printr-un adevărat tur de forţă câteva ceasuri libere pentru întâlnirea voastră, şi tu, Cristina, o femeie lipsită de prejudecăţi şi cu destul curaj ca, dacă ai fi avut chef, să te fi aflat de cealaltă parte a baricadei.

– Ce se întâmplă, Paul, ce se întâmplă? l-ai întrebat fără să speri la un răspuns, dorindu-ţi mai mult o încurajare, o asigurare că lucrurile sunt sub control.

V-a luat o oră să ajungeţi în poarta casei din Ferentari, fostă cârciumă evreiască, transformată în locuinţă. Singurul local din zonă ce-şi păstrase profilul fiind celebra bodegă a lui Stan, de acolo se auzea chiar şi în acele clipe zarva beţivilor, pe ei nimic nu-i deranja, pentru ei totul se măsura în grade şi în litri, iar evenimentele din jurul vostru puteau fi apreciate doar cu alte unităţi de măsură. Voi v-aţi ascuns, ei s-au îndreptat chercheliţi către primărie, cel mai înfipt dintre ei reuşind să devină un soi de viceprimar, dar asta ai aflat-o mult mai târziu, când mulţi regretau că n-au fost pe faţă la împărţirea prăzii. Niciodată nu a funcţionat mai bine principiul de a fi în locul şi la momentul potrivit.

Tu ai contrazis principiul pentru că nu aveai încotro, aşa că ai jucat rolul târfei ce-şi predă clientul favorit direct în braţele soţiei înşelate, acceptând spăşită privirile ei acuzatoare de gospodină mioritică. Trio perfect, desprins dintr-o piesă bulevardieră – Marcela vedea ce se întâmplă dorind ca totul să fie un vis urât.

Cum nici un român nu pare mai neaoş decât evreul convins că aparţine cu trup şi suflet sărmanilor valahi, ai trecut pe lângă icoanele adunate colecţie în sufragerie fără să sesizezi nepotrivirea şi fără să fii pregătită să reacţionezi la aşa ceva. Înaltă, slabă, negricioasă şi cu părul sârmos legat cu un elastic croit dintr-un material asemănător celui folosit la sacoşe, nu era prin nimic deosebită de vecinele ei ţigănci şi, cum aveai să-ţi dai seama mai târziu, nici îndemânarea în mânuirea banilor nu o întrecea pe aceea a babelor cu fuste înfoiate şi lanţuri de cocoşei la gât.

Marcela te cântărise cu asprime, nu fusese în stare de altceva, nu putuse privi sosirea voastră cu detaşarea potrivită, detaşare ce ar fi transformat clipele penibile într-un moment demn de a fi

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

povestit la un ceai. Măcar dacă ar fi fost nevoie să te prezinţi, să ascunzi ceva, să intri într-un joc politicos, dar ea ştia că femeia cu carnea tare, ce-i intrase în casă, era uzurpatoarea şi nu putea privi decât cu invidie şi scepticism sânii tăi obraznici, coapsele lungi, felul în care îţi plimbai excesul de feminitate. Şi nu s-a stăpânit, te-a studiat, atentă la detalii, ai fi fost curioasă să ştii ce gândeşte de fapt, aşa că ai încercat să treci peste momentul stânjenitor.

– Unde-i bucătăria? ai întrebat şi ţi s-a răspuns scurt, printr-un semn arogant.

Lăsându-i pe cei doi să tacă unul în braţele celuilalt şi refuzându-ţi plăcerea unei plimbări prin oraşul asediat, le-ai făcut un ceai folosind vasele ciobite, de parcă ai fi fost în bucătăria ta, punându-le zahăr şi lămâie la discreţie, ca şi cum ar fi fost musafirii tăi, apoi, ieşind în curte, ai dat de mâncare găinilor, ele nu aveau nici o vină pentru complicatele suferinţe ale oamenilor, gândindu-te că te aflai exact în situaţia servitoarei dintr-o casă boierească, amantă a stăpânului şi gata să se sacrifice pentru obrazul stăpânei. Îţi lipseau boneta şi şorţul ca totul să fi fost corect. Chiar şi aşa, strecurându-te cu capul plecat prin gospodăria alteia, făcând treburi pe care în propria ta casă nu le-ai fi făcut, simţeai cum te cuprinde o bucurie a umilinţei, ceva organic, menit să te transforme, să te maturizeze brusc, aşa cum celelalte încercări nu reuşiseră până atunci. Viaţa este simplă la urma urmei, ori stai în patru labe, ori stai cu cracii în tavan.

Ai avut grijă să rămâi în casă, la vedere, cât timp Paul s-a ocupat de sera din fundul curţii, ca să eviţi orice neînţelegere asupra celor ce s-ar fi petrecut printre răsadurile cu flori. Trei sferturi dintre bucureşteni încremeniseră în casele lor, cei care nu fumau apucându-se de fumat, cei care refuzaseră sau renegaseră ani de zile televizorul ştergându-l de praf şi încercând să-l pună pe post, gospodinele gătind ceva uşor, ca înainte de un film bun ce te ţine lipit de ecran, Paul stropind florile, iar cei patru vrăjitori buni ai oraşului simţind un prim fior al libertăţii, nerealizând încă adevărata lor menire.

Fără ştirea lui Daniel, cele două femei sortite să salveze oraşul sau să-l transforme într-un câmp de ruine fumegânde se aflau una lângă alta, se urau aşa cum n-ar fi fost de dorit şi încă nu-şi găsiseră partenerii, ceea ce se vedea în talmeş-balmeşul din stradă. Ce-i drept, în jurul lor se

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

crease o zonă liniştită, toţi se mirau că revoluţia cuprinde oraşul iar pe străzile lor domneşte pacea. Evenimentele urmau să se precipite abia după plecarea ta.

Marcela nu ţi-a adresat nici un cuvânt, a stat nemişcată încercând din greu să stoarcă două-trei lacrimi, apoi a ţâşnit în dormitor, să se schimbe, nu suporta inferioritatea în care fusese pusă de capotul ei cândva luxos, acum pătat şi fără luciu. S-a întors îmbrăcată cu un taior, machiată şi parfumată, ai fi crezut că se pregăteşte să meargă la teatru, ştiai cum se face asta din auzite, nu călcaseşi într-o sală de spectacol nici măcar ca femeie de serviciu.

– Acum suntem pregătiţi pentru orice, a avut ea grijă să sublinieze.

Şi n-ar fi exclus ca ea să se fi gândit la avantajul de a te avea prin apropiere în eventualitatea unui război civil, cineva trebuie să facă rost de mâncare, în astfel de momente folosindu-şi trupul drept plată universal acceptată, iar ideea unei slujitoare care să-i servească micul dejun în pat îi surâdea. Cântărea de altfel şi avantajul zilelor în care migrena o răpunea, zile în care era o uşurare că Paul putea să chinuie altă femeie.

Noaptea aţi petrecut-o în faţa televizorului, ei bine, toată aventura avea o parte bună, fără ei n-ai fi văzut revoluţia color, urmărind evenimentele cu sufletul la gură, tu moţăind stânjenită pe un scaun incomod, ei îmbrăţişaţi pe canapea, plângând cu lacrimi groteşti. Ai fi putut să-i omori, sigură că scapi de braţul lung al legii, dar te-ai mulţumit cu mult mai puţin. Te ţinea trează doar spaima, pe care nu puteai să le-o împărtăşeşti, că miliţienii lui Ceauşescu vor fi căutaţi din casă în casă şi linşaţi. Nici azi nu înţelegi cum de nu s-a întâmplat aşa ceva.

Dimineaţa, la plecare, Marcela te-a condus până la poartă, ţi-a strâns mâna spunând simplu: „Mulţumesc!“, apoi a fugit în casă. Cel puţin nu te-ai ales cu o tigaie în cap, nu erai zgâriată pe obraji şi puteai mulţumi Domnului pentru umorul involuntar de care putuse chiar şi El să dea dovadă.

Fără ştirea ei, cum ai fi reuşit tu, femeie singură şi fără slujbă – e adevărat: simplă, blondă şi sexy – să mănânci pe săturate şi să ai apartamentul tău? Vorba vine „al tău“, Paul ţi-o spusese din prima seară în care te mutase în locuinţa nouă, în timp ce te dezbrăca şi te plimba din cameră în cameră, din ce în ce mai goală, ca să apreciezi efortul lui:

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase
nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet,
2002

– Bărbatul este bine să fie prudent, măi, Cristina, dacă fac toate actele pe numele tău, mâine nici nu te mai uiţi la mine!

Şi ascultându-l, simţeai că eşti plimbată în lesă asemenea unui câine.

Cu gândul la spusele lui, ai intrat ceva mai liniştită în casa ce constituia plata pe termen lung a serviciilor tale de putoare salvată de la un serviciu impus prin decretul împotriva parazitismului, te-ai dezbrăcat tacticoasă şi te-ai strecurat în aşternut. Vecinii nu mai aveau motiv să se plângă de scârţâitul patului, oricum n-ar fi avut ochi şi urechi decât pentru ciudăţeniile transmise la televizor, iar tu stăteai ghemuită în cârpele murdare. Dintr-o superstiţie nu le-ai schimbat, aşa că ai simţit zile în şir mirosul lui Paul.

Vecinul spre a cărui curte dădeau ferestrele tale nu a avut nici măcar curajul să se gândească la asta şi n-a riscat să iasă din casă. Ca un bun tovarăş ce-şi cântărea la rece soarta în cazul în care Ceauşescu ar fi reuşit să întoarcă mersul „revoluţiei“, a preferat să tragă draperiile şi să fumeze în faţa televizorului, iar în zori a socotit că-i timpul potrivit să schimbe discul de ambreiaj al tărăboanţei cu care se vântura de colo-colo. Pentru un mecanic amator era un act de curaj ce concura ieşirea la Sala Palatului. Verificarea a făcut-o în curte, plimbându-se înainte şi înapoi pe cei zece metri de alee betonată. Nimeni şi nimic nu l-ar fi convins că lucrurile se schimbă, deci avea un singur scop, să nu atragă atenţia, aşa că nici măcar nu şi-a ridicat privirile spre ferestrele vecinilor. Ore în şir s-a plimbat înainte şi înapoi, asemenea timpurilor ce nu ştiau încotro să o apuce, asemenea conştiinţei ce nu se putea scutura de vechile prejudecăţi pentru a-şi însuşi pe nesimţite noi spaime şi alte sentimente la fel de greşite.

Ai încercat să curmi cursa enervantă a maşinii, dar n-ai crezut că oprirea repetată a motorului ţi se datora, că simplul tău gând îi putea provoca dificultăţi. Când nu l-ai mai privit, motorul şi-a dat drumul ca prin farmec şi totul a fost pus pe seama gunoaielor din benzină.

Zile în şir ai încercat să nu faci zgomot, toţi în jurul tău se răfuiau, se auzeau urlete din casa scărilor, mahalagioaicele ar fi putut să-ţi plătească poliţe mai vechi, iar cordaci de doi bani te-ar fi ras în cap dându-te apoi, după modelul franţuzesc, cu cracii în sus pe o tarabă din piaţă pentru că

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

ai fost întreţinuta unui miliţian, fără să fi muncit măcar o zi în fabrică, pentru că ai mâncat lucruri aduse de Paul de la cantina Partidului, sau primite în urma anchetelor. Plocoanele conţineau, inevitabil, salam cu soia, dar simţeai că argumentul n-ar fi convins pe nimeni.

Tocmai de aceea nu ţi-ar fi fost ruşine ca un străin să vadă bufetul împins în faţa uşii, proviziile de apă strânse în cratiţe şi cuţitul de măcelar pus la îndemână, pe noptieră. Nu ştiai că era suficient să te gândeşti că uşa este din oţel, ca nici o mână criminală să n-o spargă, aşa că ai recurs la soluţii ridicole pentru puterile tale.

Dacă ai fi avut măcar o carte pe rafturile bibliotecii, ai fi citit, dacă nu te-ar fi îngrozit faptul că vecinii ar fi deranjaţi de sunetul radioului, ai fi ascultat la întâmplare un post românesc sau străin, dar aşa nu ţi-ai oferit mai mult confort decât într-o celulă, cu spaima că oricum te va aştepta aşa ceva. Coşmarurile pe care le aveai se rezumau la obsesia de a fi închisă, la discreţia unor femei arţăgoase, hidoase, mereu cu biciul în mână şi manevrând prin surprindere trape prin care ai fi fost aruncată într-un hău fosforescent.

Soneria telefonului, auzită după multe zile de aşteptare, te-a băgat în sperieţi. Stăteai lângă aparatul negru, din ebonită, şi nu ştiai ce să faci, nu ştiai dacă ai puterea să înfrunţi o veste proastă. Într-un târziu ai ridicat receptorul: era Paul.

– Trebuie, Cristina, trebuie să nu ne mai vedem o perioadă. Ieri mi-am dat demisia, n-aş suporta să fiu acuzat pentru lucruri pe care nu le-am făcut. Ai grijă de tine!

Şi a închis.

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

– NU-I NICI o problemă, nu-i nevoie să ieşiţi din casă pentru mine, ţi-ai lămurit prin telefon părinţii, explicându-le că totul este în bună stare, oricum ei nu aveau curajul să-ţi facă o vizită. Aveţi grijă de aia mică!

Pe urmă te-ai apropiat de fereastră, ţi-ai lipit fruntea de geamul rece, lucrurile păreau să fi revenit în matca lor firească, erai la fel de liberă ca toţi cei din jur, trebuia să profiţi, să supravieţuieşti.

Pentru o clipă ai vrut să suni ca să repari greşeala de a nu fi auzit glasul fetiţei tale, dar ciorapii din plasă ţi se mulau perfect pe picioare, fusta scurtă – cu ea nu avuseseşi voie să ieşi pe stradă, trebuia să o porţi doar în prezenţa lui Paul – sublinia şoldurile cărnoase, iar puloverul cu model turcesc îţi punea sânii în valoare, deci puteai să pleci la drum. În hol ai mai deschis o dată uşa frigiderului, rafturile goale miroseau a sărăcie, trebuia să o faci.

Ştiai şi unde, aşa că în barul hotelului ai intrat ca la tine acasă.

– Salut, nea Mihai, i-ai spus cu teamă omului gras şi ursuz care privea cu circumspecţie apariţiile voastre, fără să ştie că este singurul loc în care Paul avea curajul să te aducă încă de pe vremea în care nu-ţi făcuse rost de garsonieră, iar ieşirea la o cârciumă era singurul mod de a te scoate în oraş.

Lambriurile din lemn erau la fel de afumate, feţele de masă şi mai murdare, doar ceva mai multă bucurie pe mutrele consumatorilor şi băuturi noi în rafturi. Le-ai privit pe fetele adunate ciorchine în jurul barului cu disperarea ţăranului venit la piaţă, care descoperă că la toate tarabele din jur se vinde aceeaşi marfă. Gândindu-te încă o dată, ai ajuns la concluzia că nu au de oferit mai mult decât tine, ba chiar eşti în avantaj, ca orice prospătură ieşită pe piaţă.

Un vlăjgan roşcat, creţ, cu mustaţă pe oală, purtând haine cu o aparentă croială britanică, te-a invitat la masa lui. Nu era chiar ceea ce voia să pară, un străin sosit pentru prima dată în România, ci un emigrant întors în ţară cu ajutoare pe care reuşise să le vândă atât de bine, încât era decis să

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase
nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet,
2002

se repatrieze după al treilea transport.

Coloane lungi de microbuze rablagite, încărcate cu ce vrei şi ce nu vrei, aşteptau la graniţe să se repeadă spre talciocuri şi consignaţii. Occidentalii, în curiozitatea lor plictisită, acceptau cu generozitate solicitările românilor din diaspora şi încărcau maşinile din aceeaşi inerţie cu care-şi trimiteau lucrurile de aruncat în locuri despre care nu mai auziseră, dar pentru scurte perioade erau amintite la fiecare telejurnal. Marile averi ale sfârşitului de secol urmau să aibă la temelie nu mai mult decât un căruţ cu vechituri, o maşină veche sau curajul de a fura în numele unei fundaţii fictive. Cum timpul scurs de la răsturnarea lui Ceauşescu nu fusese suficient pentru a-ţi altera ideea că nu ai nevoie decât să supravieţuieşti de azi pe mâine, tentaţia îmbogăţirii prin orice mijloace nu te cuprinsese.

Ai avut grijă să te pileascâ înainte de a urca în cameră. Ştiai bine pentru ce te aflai acolo, dar în prima zi de lucru aveai trac. Ai băut vodcă, ai ras o friptură, ai cerut încă o salată pe care ai hăpăit-o ignorându-l complet, doar erai acolo de nevoie, să aştepte, să se gândească la ceea ce urma până când va face pe el şi nu mai avea nevoie să te chinuie.

– Să nu ţi se facă rău, a repetat el de câteva ori, dar mai teamă îţi era să-ţi pară rău după mâncarea lăsată în farfurie, aşa că nu l-ai băgat în seamă.

Chelnerii s-au amuzat văzându-ţi pofta de mâncare, au roit în jurul vostru cu platouri pline cu bunătăţuri, doar-doar vei mai alege ceva, au rămas însă cu buza umflată când a fost vorba de bacşiş, neamul prost nu le-a oferit mai nimic, ba chiar i-a înjurat într-o română cum numai emigranţii care ţin să sublinieze că au uitat limba maternă o ştiu.

De la recepţie nimeni nu te-a întrebat ce cauţi în hotel, toate se întâmplau ca în timpurile bune, aţi străbătut braţ la braţ culoarele umede şi întunecate, uşa s-a deschis scârţâind iar din radioul lăsat deschis vocea Tinei Turner te-a încurajat să intri în cameră. Nu ştiai de ce îţi place muzica ei, nici nu înţelegeai cuvintele cântecelor, dar te simţeai... altfel.

Bărbatul ţi-a făcut semn să te dezbraci fără să te atingă, fără să te sărute şi, gândindu-te că astea or fi obiceiurile cu fetele de-o noapte, ai încercat s-o faci asemenea unei profesioniste, cu

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

gesturi lente, studiate. Clientul însă nu avea răbdare, ochii lui străluceau în aşteptare şi nu ai avut încotro, pe urmă ai fugit în baie ca să verşi totul în vasul de faianţă verzuie. Te-ai gândit că până şi-n bordelurile dracilor sunt adunate doar sfinte pudice, vinovate de-a fi mâncat de dulce în Postul Mare, iar pe tine te va aştepta ceva cu mult mai înfricoşător.

– Cară-te, că sunt obosit. Mâine seară mă găseşti în acelaşi loc.

Cel puţin nu mai aveai nici o speranţă, o pedeapsă grea plana deasupra capului tău, o durere uriaşă provocată de o haită de demoni beţi, ce nu-şi mai controlau mişcările, scăpându-te printre degete doar pentru a te arunca peste covoare de urzici.

În aceeaşi clipă, din cauza ta, o condamnare grea fusese pronunţată la adresa Bucureştilor, rănile lui să se umple de puroiul unor coşmelii din tablă în care minciuna şi ura să fie lege, în care frate pe frate să se fure şi otrava să fie vândută drept miere. Străzile să crape, banii să aibă valoarea frunzelor uscate, apele ploilor să putrezească temeliile caselor, pomii să fie invadaţi de omizi şi gândacii să doarmă prin farfuriile săracilor.

Acasă ai ajuns aproape fără să ştii cum, ai pus pe noptieră hârtia gri-verzuie şi ai privit-o lung. Teoretic, un american era perfect egal cu un român. Ambii bipezi, omnivori, în general albi la piele, alfabetizaţi într-un procent onorabil şi electrificaţi cât să pară că au trecut de etapa „lămpii lui Ilici“. Ambii aveau cam aceleaşi obsesii sexuale. Dacă era totuşi sesizabilă o diferenţă între şmecherul român şi descurcăreţul american, ea putea fi redusă la o problemă de cromatică. Americanii aveau o plăcere nativă pentru culoarea verde, întrebarea lor favorită fiind: „How much spinach you got on you?“ Românii preferau galbenul: „Cât mălai ai la tine?“ Valoarea hârtiei tipărite pusă faţă în faţă cu aceea a aurului. De unde atâta încredere într-un spanac? Pentru că rămăsese o evidentă diferenţă între spanacul ce-l transforma în învingător pe Popeye Marinarul şi mălaiul din mămăliga care tocmai explodase. Iar dacă America dolarului, dar şi a porumbului, n-ar fi fost descoperită, ar fi trebuit să-l întrebi pe client: „Câtă mazăre ai la tine?“ Ceea ce nu te liniştea mai mult.

Cum nu te liniştea nici faptul că erai lăsată în voia apei, singură pe lume. Paul dispăruse din oraş, prietenii lui ori fugiseră şi ei unde văzuseră cu ochii, ori te ocoleau cu o spaimă nefirească

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

uitând ocheadele pe care ţi le aruncaseră, uitând că te-ar fi putut avea din momentul în care stăpânul s-ar fi plictisit de tine, cum o mai făcuse şi cu altele mai înainte. Ştiai de cel puţin o altă iubită de cursă lungă, o guristă de local pe care o adusese de la Bolintin Vale la Bucureşti, îi făcuse rost de casă, trăise cu ea doi ani, apoi o măritase cu un fotograf, fiindu-i naş la nuntă. Îi alesese bărbatul în aşa fel, încât să fie tot timpul împreună atunci când clienţii aveau nevoie de muzică şi de imortalizarea chefului pe celuloid. Pe tine te abandonase şi gata. Într-un fel erai curioasă să afli ce soi de bărbat ţi-ar fi găsit, cu cine te-ar fi împerecheat după acelaşi model. Un bărbat care să stea toată ziua acasă, mai mereu flămând, deci n-ar fi fost exclus să devii asistenta gratuită a unui handicapat bogat.

Dintr-o dată îţi era frică să ieşi pe stradă, să cunoşti alţi oameni, simţeai că nu o să mai suporţi privirile necunoscuţilor plimbându-se pe trupul tău.

Nici nu-ţi trecea prin cap speranţa că Bucureştii ar putea deveni bordel al Estului, aşa cum Havana fusese ani în şir bordelul Americii, iar fetele asemenea ţie principalul punct de atracţie pentru străini. Ai fi militat din prima zi ca târfele să fie scutite de impozite, să beneficieze de îngrijire medicală gratuită şi să aibă locul lor în parlament.

Dimineaţa ai observat un afiş proaspăt lipit pe zidul blocului. Un tânăr trist, sărăcăcios îmbrăcat, privea acuzator trecătorii. Ai înţeles că acolo, lipit pe zidul murdar, rămăsese ceva din sufletul celui care îl desenase.

Sau care se desenase, văzuseşi la televizor eliberarea din arestul Securităţii a pictorului rebel care încercase să umple oraşul cu portretele groteşti ale dictatorului.

Ca să se întâmple ceva...

Ţi-ai propus să furi un afiş şi să ţi-l lipeşti pe peretele sufrageriei, iar o voce îndepărtată, pe care n-o mai auziseşi din copilărie, îţi şoptea că fusese făcut special pentru tine, că trebuia să citeşti mesajul ascuns printre liniile cenuşii.

Strângând hârtiile unsuroase şi ghemotocindu-le într-o pungă de plastic, adunând într-un şerveţel oasele puiului cumpărat gata prăjit, ai făcut primul pas spre ceea ce o gospodină făcea de

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

trei ori pe zi iar tu o dată pe săptămână, adică ordine şi curăţenie. Te-ai gândit că primul gunoier a fost probabil şi primul inventator. Amărâtul persecutat de cei mai puternici şi trimis mereu să cureţe peştera de resturile în putrefacţie fusese inventatorul armelor, primul care ridicase un ciolan asupra duşmanului şi câştigase înfruntarea. Alte invenţii veneau tot de la groapa de gunoi, arta bijuteriilor de la ucenicul pus să adune din praf stropii de bronz săriţi la turnare şi căruia îi trecuse prin cap să înşire totul pe o sfoară, bordelul de la cel care găsise o soluţie pentru a refolosi sclavele aruncate în drum de stăpâni, alchimia de la servitoarea ce a pus la fiert slănina cu ceva sodă obţinând astfel, spre disperarea jegoşilor din lumea largă, prima şarjă de săpun. Magazinul de solduri poate fi pus şi el pe seama valetului care a adunat mănuşile aruncate de cavaleri ca preludiu la duel şi a pornit o afacere pe cont propriu. Dar adevărata valoare a gunoiului n-au descoperit-o decât cei puşi să întocmească dosare prin folosirea resturilor menajere la incriminarea urmăriţilor, aşa că ai studiat încă o dată ceea ce aruncai. Numai din gunoi şi oricine şi-ar fi dat seama că nu trăiai singură, că nivelul de trai era mai ridicat decât cel permis de veniturile oficiale. Ai înjurat şi ai aruncat totul cu inima strânsă.

Ţi-a trecut prin cap şi să te duci la biserică. Te-ai îmbrăcat cu o rochie lungă, ţi-ai pregătit un batic ca să-ţi acoperi părul, aşa cum prea bine ştiai că trebuie să o faci, dar paşii tăi au ocolit lăcaşul închinat Sfântului Nicolae, te-au purtat pe strada al cărei nume fusese dedicat naţionalizării şi ai ajuns în faţa parcului botezat de republicani convinşi după un rege de care auziseră în treacăt, omiţând că elimină astfel de pe harta Bucureştilor ideea de libertate. Nici o pagubă.

Trecătorii duceau în pungi de-un leu o grămăjoară de urzici, câteva fire de lobodă şi o legătură de ceapă, asta însemna că primăvara intrase în Bucureşti. Gropile se înmulţiseră, devenind cu timpul o regulă a jocului, oraşul crăpa, se exfolia, avea nevoie de vitamina A. Era momentul în care din stepă apăreau oşti înarmate cu cratiţe, cârlige de rufe, prize şi cuţite zimţate, ocupând peste noapte pieţele, instituind imperiul talciocului. Femeile lor se strecurau în gară stricând preţurile ţigăncilor cu rusa lor plină de cuvinte moldoveneşti, iar între două momente petrecute cu clienţii în WC-urile subterane mai aveau timp să vândă rujuri otrăvitoare şi deodorante cu calităţi insecticide. Peronul gării părea că se exfoliază sub picioarele lor din cauza miilor de ziare vândute cu braţul

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

celor pe care îi aşteptau ore tulburi în tren.

Când apar primele fructe, bucureştenii le ignoră, ei sunt un popor carnivor, vegetarieni sunt doar evreii, nemţii şi ungurii, nimic nu-i mai excitant decât cărnurile atârnate prin pieţe, bântuite de muşte verzi, după ele se scurg ochii celor care peste iarnă au strâns ban lângă ban ca să-şi cumpere mielul de Paşti.

Vrăjitorii ar trebui să se împerecheze acum în ritualuri menite să sporească fertilitatea seminţelor aruncate în brazdă, iar asta ar însemna să părăsească centrul oraşului, să renunţe la aerul poluat de gazele de eşapament, ceea ce contravine comodităţii dobândite în cetate.

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase
nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet,
2002

PAUL A coborât înghiontit de ţăranii care se repezeau să urce în tren înainte ca el să pună piciorul pe peron, să le facă loc, dar nu a înjurat, a clătinat din cap, şi-a potrivit rucsacul şi, cu paşi mari, a ieşit din gară. Dacă ei ar fi fost mai grăbiţi sau mai insistenţi, nu s-ar fi zbătut, ar fi rămas în tren privind trist Vâlcea şi, poate cu mai mult noroc, ar fi coborât la următoarea haltă. Pentru că nu mai era un luptător, era un om care se supune. Un om fără uniformă. Un om care abandonase şi cea mai mică tentaţie de a se impune în faţa unui semen de-al său, deşi îi fuseseră adresate cândva priviri transpirate şi supuse, ce-i cântăreau în cunoştinţă de cauză epoleţii şi se dădeau învinse. Era dispus acum să uite puterea, caznele ei.

Fugise, aşa cum numai dezertorii ştiu să o facă, fără grijă că lasă descoperit un flanc al armatei, fără să numere câţi semeni de-ai lor vor muri. Dacă nu fusese linşat la sfârşitul lui decembrie, ştia că asta nu se datora decât norocului sau indiferenţei celor pentru care o mini-revoluţie la cincizeci de ani este suficientă. Loviturile începuseră să curgă din partea celor care îşi plăteau poliţele fără nici un discernământ şi el ştia că modul autoritar în care condusese biroul criminalistic îi adusese numeroşi duşmani. Avea grijă de subordonaţi, dar nu accepta nici o greşeală. Tinerii ofiţeri, leneviţi prin educaţia primită, dornici să aibă cât mai repede şi cât mai mult, înarmaţi acum cu certificate de revoluţionar, ştiindu-i punctul slab, începuseră să trimită scrisori anonime, ieşiseră la raport cerându-i îndepărtarea şi nu ştia cum să lupte împotriva lor.

Îşi dăduse demisia ştiind că nu este vinovat, că nu are nevoie nici măcar de scuza că respectase ordinele, dar infractorii pe care îi urmărise ani de zile, îi arestase oferind instanţelor toate dovezile necesare ca să înfunde puşcăria, apăreau acum la televizor în calitate de părinţi ai naţiunii.

Dezertor. Ceilalţi colegi aflaţi în situaţia lui aşa îl considerau şi încercau să intre pe sub pielea noilor stăpâni.

La ora la care bocancii grei se înfigeau în pământul moale, iar pe talpă rămâneau pete grase, ca pe bordajul unei corăbii, Marcela se scula din pat, se întindea, privea cu încredere ziua cea nouă, ca pe un fruct proaspăt cules, dar încă nemuşcat, şi nu se gândea la el.

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase
nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet,
2002

Poate era chiar bucuroasă că scăpase. Fusese o greşeală transformarea lui dintr-un chiriaş ocazional – era bine să ţii în gazdă un miliţian, mai ales în buricul Ferentarilor, acolo unde capriciile şi încăpăţânarea înaintaşilor aşezaseră familia – într-un soţ supus, docil.

Se întindea şi se gândea cu groază că trebuie să ude florile din seră, la bani nu putea să renunţe, şi totul era în cârca ei, femeile care aveau grijă de răsaduri nu mai trecuseră pe acolo din clipa în care mirosiseră decăderea stăpânului casei.

Fără să-şi pună atâtea probleme, Paul a privit cu încredere indicatorul albastru şi, cu nerăbdare, s-a instalat pe marginea drumului. Dorea s-o ştie cât mai departe cu toate pasiunile ei de orăşeancă molatică şi indiferentă la soarta lui. Voia de altfel să uite şi modul în care primise vestea demisiei sale, noua ei condiţie de soţie a unui fost miliţian, ura cu care îi şuierase „Căcănarule!“, ştiindu-se lipsită dintr-o dată de atâtea privilegii. Şi pentru ea rămânea un dezertor, calculase însă că raportul între ceea ce-i oferise şi ceea ce primise îi era favorabil, trebuia să treacă singură prin calvarul celor şapte ani cu vaci slabe.

Săgeata pictată cu vopsea albastră, scorojită deja, falsificată de rugină, arăta spre o direcţie nedefinită. Cu greu se putea citi: „Spre creastă, 16 km.“

A tresărit la zgomotul motorului, şi-a şters transpiraţia de pe frunte şi a început să facă şoferului semne cu mâna. Cabina era plină iar troliul a trecut pe lângă el fără nici un folos. În următoarele cinci minute şi-a cumpărat un pieptene de la Magazinul Mixt, deh, obiceiuri cazone, şi-a aprins o ţigară, pe urmă a scos ceasul de la mână şi l-a pus bine în buzunarul rucsacului, nu mai avea nevoie de el. Acasă, ea, descoperind că şi-a luat un singur prosop pentru o săptămână de stat la munte, îl categorisea din nou prost-nespălat şi îşi alegea din dulap hainele după gustul unui coleg care ştia să aprecieze frumuseţea, feminitatea, care nu-şi dorea o femeie în cămaşă cadrilată şi pantaloni uzaţi.

Următoarelor trei camioane, Paul le-a făcut semne obosite, dar n-a fost băgat în seamă. Şoferii nu au chef să îl ia, şi-a spus, dar când se pregătea să plece pe jos înjurând noroiul lipit de sacul de dormit, motorul pe care îl auzea apropiindu-se a pufnit mai puţin sigur de el, apoi a început să

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

toarcă la ralanti. Lângă cot îi crescuse aripa verde a unui Carpaţi matusalemic, bun de dat la fier vechi, dar care, pentru merite în construirea socialismului, fusese lăsat liber pe pajiştile însorite ale rulajului fără de uzură în planetare.

– Mergi în deal? Hai, urcă!

Şi-a săltat bagajele lângă şofer, a salutat din cap oamenii din cutia de lemn, apoi a urcat în cabină. Individul slinos – singura dovadă a muncii pline de avânt în lipsa bunului plan cincinal – a apucat zdravăn volanul şi schimbătorul de viteze, a apăsat probabil şi pedalele, dar mişcarea era ascunsă de osânza revărsată peste curea, şi hărăbaia s-a urnit din loc. Bancheta era plină de praf, o ladă cu scule zdrăngănea sub picioarele lui în loc de radio, simţea în ceafă un curent de aer, dar pornise la drum. Marcela i-ar fi spus că numai un dobitoc acceptă să fie transportat în asemenea condiţii, şi ar fi ascultat-o, s-ar fi întors şi ar fi suportat tratamentul de dezinfectare, ca un căţeluş fugit peste noapte din casă şi descoperit de stăpână pe un maldăr de gunoi. Dar ea nu-i putea vorbi, se afla la sute de kilometri şi mesteca încet brânza de vaci, nimic mai mult, căci şi-ar fi stricat silueta. Iar maşina lor, ce i-ar fi permis o călătorie suportabilă, zăcea în garaj. Motivul lui: cine ştie pe unde ajung şi ce se mai întâmplă cu mine. Motivul ei: las-o acasă, poate am nevoie de ea şi cred că vom fi nevoiţi s-o vindem acum, când nu mai eşti capabil să câştigi un leu.

Drumul, după ce ocolise un deal, se apropia ca un capăt de bici de satul adunat lângă râu.

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

– Au mai fost pe la noi turişti. Şi străini, cehi, poloni. Vin mereu să se caţăre. Aveţi şi unde să staţi, oamenii pe care îi duc eu au un fel de tabără. Lucrează acolo, taie un drum forestier pe sub creastă. Să vorbiţi cu ei cât oprim să-şi cumpere pâine.

Simţea din tremurul vocii şoferului că este bănuit a fi un terorist pornit spre ascunzătoarea din munţi, că omul ar dori să-l ajute fără să-şi asume cu adevărat răspunderea. Chiar faptul că se mai muncea cu atâta elan la drumul spre terenul de vânătoare ochit de Ceauşescu însemna ceva, iar acum începeau să apară şi bărbaţi tunşi milităreşte, pe care şi-i putea uşor imagina purtând haine maro, cămăşi galbene şi cravate roşii. Pentru ei, cei din provincia îndepărtată, din „România profundă“, revoluţia petrecută cu puţin timp în urmă fusese doar o suită de zvonuri neconfirmate, aşa că erau dispuşi să creadă orice. Iar dacă se purtau circumspect cu cei mai inofensivi turişti, cum să nu se fi temut de un adevărat ofiţer de miliţie, semnele după care putea fi recunoscut nu dispăruseră chiar aşa, de pe o zi pe alta.

Chiar dacă ar fi mărturisit că nu mai are nici o putere, tot plini de spaimă l-ar fi privit, auzeau şi ei că erau daţi afară cei mai credincioşi oameni ai lui Ceauşescu, cei care se vor întoarce la putere însetaţi de răzbunare, capabili să ucidă la cel mai mic semn de nesupunere.

În marginea satului, exagerat de maiestuoasă pentru acel capăt de lume, apăruse o casă cu ferestrele mari orientate spre munte. Proprietarul dorise probabil să stea în fotoliu sorbindu-şi coniacul, arătând musafirilor, cu mână sigură, piscuri şi văi, povestind legende aproape uitate, aventuri trăite prin intermediari sau anecdote despre călugării pripăşiţi în schiturile ce bordau versantul abrupt.

De schituri auzise, ştia şi de blestemele care urmăreau partea femeiască ce s-ar fi încumetat pe acolo, dar niciodată nu simţise ca atunci dorinţa de a se călugări, de a deveni un pustnic rupt de lume. Nu-şi închipuia cum de ştie fiecare lăcaş, fiecare scorbură, de parcă ar fi căpătat brusc încă o memorie, de parcă ar mai fi trăit o dată prin acele locuri.

Oamenii treceau pe lângă el în şir indian, îi strângeau mâna cu o politeţe interesată, apoi intrau în curte târând saci mari de iută, ca şi cum şi-ar fi îngropat pe drum păcatele iar acum veneau

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

obosiţi să arate sacul gol la spovedanie. A intrat să-i vadă cum coboară în beci, unde era ascuns magazinul pentru muncitorii forestieri, restul vilei fiind rezervat petrecerilor organizate în cinstea ştabilor veniţi de la centru.

Mâinile lor mângâiau cunoscătoare pâinile mari, rumenite, prindeau câte două şi le puneau în sac, alegeau dintr-o ladă de lemn hălci de slănină albă cu şoriciul tare, le scuturau de sare, aşteptau să fie cântărite, apoi le trânteau în sac. Au mai luat ţigări, chibrituri, lame de ras, câte o conservă de peşte, trei borcane de fasole cu costiţă şi salam, au înghesuit totul în saci, au plătit, au aliniat sacii plini lângă zid, şi au început să aştepte. Se uitau la el, se uitau la vânzătoarea tânără şi grasă, le lipsea ceva. A înţeles că trebuie să plece, că nu este acceptat la ceea ce urmează. În curte era să-l răstoarne pe magazionerul înarmat cu o sticlă de ţuică tulbure şi câteva pahare ciobite. Cum tot n-ar fi putut să bea lichidul dubios, a început să se plimbe.

– Uită-te la mine, ce zici? s-a repezit la el o băbuţă slabă, cu părul stufos, alb.

A privit mirat hainele murdare, pielea crăpată, unghiile negre şi s-a tras un pas înapoi din faţa vrăjitoarei, aşteptându-se ca pe loc să fie transformat în bicicleta hărtănită a poştaşului care, ştiind ce urma să se întâmple în beci, grăbea spre locul faptei.

– Uită-te la mine! Ştii cine sunt eu? Sunt fata lui Folescu, fata boierului Folescu. Al nostru a fost conacul, aici m-am născut. Uită-te la mine! Mi-au luat totul şi acum stau slugă aicea ca să am ce mânca. Crezi că or să mi-l dea înapoi?

Ochii stinşi păreau lipsiţi de substanţă, nu mai sclipeau nici la dorinţa legitimă de a se simţi din nou stăpână în casă. I-a prins mâna cu cioatele ei muncite, dorind să-i cerşească bani de-o pâine, dar fiorul pe care l-a simţit a oprit-o, ştia că atins un om care făcea primii paşi spre credinţă, o clipă l-a privit bucuroasă, i-a sărutat mâna şi a fugit să sprijine gardul, aşteptând plecarea străinilor de pe pământurile ei.

Cei şase muncitori ieşeau din beci îmbujoraţi şi veseli, căutându-şi cu vioiciune sacii, privindu-l pe sub sprâncene şi aruncându-i câteva cuvinte:

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

– Ne-am luat şi noi de-ale gurii, acolo, în deal, o săptămână, trebuie să avem, nu?

Înainte să urce în maşină, o femeie a apărut de sus, dintre bagaje:

– Aţi luat mălai? Iar aţi băut şi aţi uitat de el.

Râdeau şi o priveau, dar nici unul nu se mişca. Femeia a sărit sprintenă din cutia de lemn, a coborât în beci, îmbrâncind-o în drum pe baba care îşi căuta un alt ascultător şi, într-un minut, s-a întors cu un sac de mălai.

– Trebuia să vă las să vă chiorăie maţele.

– Să mergem!

La comanda şoferului s-a urcat în cabină, şi-a potrivit bocancii printre borcanele cu gem de mure pe care şoferul le cumpărase pe ascuns şi s-a gândit cu jind la conţinutul lor, la faptul că tocmai trecuse pe lângă un chilipir. O vreme, conservele ruseşti urmau să lipsească, ţigările cubaneze vor deveni o amintire, iar vodca poloneză marfă de contrabandă. Toate i se întâmplau în timp ce Marcela era întrebată: Paul a fost, mi se pare, maior de miliţie, nu?“ Şi clocea planuri de răzbunare, decorând-o ca eroină ce învinsese „contrarevoluţia“ împuşcându-i pe membrii CFSN.

Două rulote mari, cu roţile scoase şi aşezate pe butuci, părând două cărămizi trântite pe un muşuroi de furnici, formau tabăra. După ce camionul plecase la vale, oamenii şi-au scos căluşul din gură, au deschis rulotele, şi-au trântit bagajele, au spart uşa magaziei pe care n-o observase din prima clipă şi au început să se simtă ca la ei acasă. Descoperindu-şi lucrurile, aveau pe chip mirarea unor călăreţi nomazi întorşi din întâmplare într-o tabără părăsită.

– Rămâneţi la noi? Veniţi cu mine, puteţi să dormiţi aici, băiatul care stă în patul ăsta nu vine la lucru, s-a lovit la cap şi e la spital.

A tresărit când a trecut cu palma peste pătură, era aspră, atât de aspră, mult mai aspră decât ţinea minte să fi fost cele de la şcoala de ofiţeri. Încerca să nu se gândească la Marcela, să nu-şi strice plăcerea. Şi-a desfăcut bagajul, a scos un pachet de biscuiţi şi, aşezat pe o bancă, a început să întocmească dosarele oamenilor din jur. Poate era un spion, poate era trimis de la direcţia

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

şantierului să-i supravegheze, ei îl priveau atenţi încercând să observe sub hainele sport ceva din alura omului obişnuit să trântească pumnul pe masă, obişnuit să ameninţe. Cel care s-a apropiat era indicat pentru sacrificiu, slab, cu salopeta sfâşiată, târându-şi greu piciorul, lăsând să-i apară de sub manşeta pantalonului, la fiecare pas, o bucată de pijama verde şi elasticul de la indispensabilii cenuşii, un om care nu se sperie de orice.

– Ştiţi, eu sunt şeful aici. Aşa-i legea, când şeful e plecat, artificierul rămâne în locul lui. Şi aia de colo e fii-mea. Nu apuc s-o mărit şi o port cu mine peste tot. Rămâne fată bătrână.

I-a întins un pahar plin.

– Beţi, asta-i curată, de acasă, nu-i ca aia pe care ne-o vinde la magazin.

A băut, era aproape bună. Din rulota vecină, o mână l-a chemat şi cuvintele au întărit imediat gestul.

– Hai, domnu', vă rog!

Un alt pahar i-a fost pus în faţă. Sticla era murdară, dar alcoolul nu trebuie băut din vase curate.

– E bună, nu-i de mat. Asta-i făcută din prunul în care am pus antena televizorului.

Albeaţa îi invadase complet un ochi, iar cu celălalt privea strâmb. A ciocnit şi a băut.

– E prun înalt, călugăresc, pui scara ca să te sui în el. Acolo am antena televizorului, n-a vrut să stea în altă parte.

A mai turnat încă o dată şi, când a fost umplut încă un pahar răsărit pe neaşteptate, a realizat că nu sunt singuri. Din patul de jos, un cap uriaş, ca o minge de fotbal, a apărut sprijinit de rama metalică a mesei.

– Îţi place, nea Oaie! Am pus-o pe casă, am pus-o într-un par, n-a vrut să meargă, cum am suit-o în prun, ştii ce bine se vede?

A dat paharul pe gât şi a plecat. Era prea mult. Atletul tatuat pe braţe l-a privit superior şi l-a ocolit, n-avea ce să-i spună, iar bătrânul, sprijinit cu spatele de butoi, adormise. Mirosul l-a

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase
nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet,
2002

condus la sigur, cineva prăjea pe un cuptor improvizat, într-o tigaie nu tocmai nouă, câteva felii de salam.

– Poftiţi, luaţi de mâncaţi.

Şi i-a trântit în faţă două felii pe o bucată de pâine, drept care a simţit imediat în gură seva nesperat de bună a cărnii prăjite. Cu sau fără soia. Dacă Marcela ar fi fost acolo n-ar fi acceptat să guste din aşa ceva, chit că, proscrisă de Comunitate, nu primise în anii grei pachete salvatoare, ci mâncase doar ceea ce, de bine de rău, aducea el în casă.

Şi-a şters palmele unsuroase pe o bucată de hârtie şi a aruncat-o în foc, unde s-a strâns ca un fluture negru şi a dispărut.

Peste noapte a visat din nou ziua în care o cunoscuse, clipa în care, după ce a sunat la uşă, ea a deschis şi l-a privit calmă, iar el a îngăimat nesigur că vine în urma anunţului din ziar, că vrea camera pentru un an, cât durează cursul pe care îl urmează, că nu face murdărie, nu bea şi nu are prieteni în oraş. Capcana se închisese pe loc fără nici un zgomot.

– Bună dimineaţa!

Dormise ca un prunc. Mirosul de mâncare proaspătă intra nestingherit pe uşa rulotei, oamenii pluteau ireali în aburii dimineţii, iar bocancii lui sunau ciudat, ca o tobă umplută cu câlţi. Pe masă, pâinea prăjită oferea un punct de reper sigur printre fărâmiturile de brânză, foile uscate de ceapă şi petele vechi de sos, suprapuse. Într-un colţ, spre maşina de gătit, lemnul avea o rană circulară, adâncă, neagră, iar de acolo pornea şi conturul unei pete albe de vopsea închipuind o hartă imaginară, un tărâm încă neatins, o insulă misterioasă în care roşiile cresc gata tăiate. Şi presărate cu sare.

– Azi trecem buldozerul peste munte. Prin tunel nu încape şi avem nevoie de el dincolo.

Ce-ar fi putut face cu un buldozer dincolo de munte, nu s-a întrebat, oamenii simpli au întotdeauna soluţii abracadabrante în problemele tehnice cu vag iz stahanovist.

Atletul tatuat s-a urcat în cabină, a pornit motorul şi a ridicat lama de oţel. Ceilalţi s-au înşirat,

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

ca într-o veche procesiune medievală, pe coastă, în sus, fiecare cu o grămadă de crăci lângă el. Maşina a pornit brusc, l-a speriat şi, ca să-şi ascundă inutilitatea, şi-a aprins o ţigară. Părea lipit de carnea muntelui şi totuşi înainta, şenilele alunecau în pământul moale, agăţau crăcile aruncate în faţă şi le scuipau rupte, sfâşiate, lăsând în spate două şanţuri adânci. Din pământ, pietrele albe apăreau tulburate. După ce a urcat o sută de metri s-a oprit şi a început să alunece încet spre firul unui torent. A ştiut că tonele de oţel se vor rostogoli, vor ucide, aşa că a aruncat ţigara, a strivit-o sub bocanc, şi s-a repezit pe pantă punând umărul alături de ceilalţi, împingând tabla galbenă pentru a încetini alunecarea, pentru ca doi dintre ei să aibă timp să prindă un cablu între buldozer şi trunchiul unui fag bătrân. Maşina, ca o galeră bătrână şi pântecoasă, s-a rotit perpendicular pe pantă, iar el a rămas cu senzaţia că salvarea a stat în mâinile lui, că de n-ar fi fost acolo accidentul s-ar fi produs.

Nu peste mult timp buldozerul se afla în valea de dincolo de munte.

– Acolo am văzut ursul, venise să bea apă.

– De acolo, din copac, m-a privit râsul.

– Sub stâncă a fost culcuşul unui câine sălbăticit. A fugit, sau l-au mâncat lupii.

În valea pustie putea să se întâmple orice. Nu l-a mirat invitaţia la pescuit de păstrăvi, nici propunerea de a pescui cu buldozerul, aşa că a privit curios cum lama de oţel a prăvălit malul de pământ, blocând pentru scurt timp cursul râului. În vale, apa se scurgea printre degetele de piatră şi patru păstrăvi se zbăteau pe fundul râului. S-au repezit şi i-au prins înainte ca digul improvizat să fie spălat de apă, înainte ca apa tulbure să le spele cizmele, înainte ca el să facă un gest. Măcar înţelesese de ce aveau nevoie de monstrul metalic dincolo de munte.

Un braţ de crengi, o cană cu motorină scoasă din rezervorul buldozerului şi focul s-a aprins imediat. I s-a oferit o creangă lungă, în vârful căreia peştele curăţat de maţe era înfipt de la gură spre coadă şi putea să jure că se uită la el.

S-au şters pe mâini şi au râgâit mulţumiţi. Ar fi vrut să rămână singur în liniştea pădurii, să se gândească la menirea lui printre oameni, dar nu a avut puterea să o facă. Începea să înţeleagă că

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

opusul dezertorului nu era eroul care se repede cu pieptul gol să înfrunte de unul singur tancurile inamicului, ci soldatul supus ordinelor, ducând cu bine la capăt misiunea încredinţată lui în uriaşul angrenaj al armatei, fără să se sacrifice inutil, viaţa lui, şansa pe care o dă comandanţilor ieşind în fiecare dimineaţă la apel fiind expresia adevăratului curaj. Eroii nu sunt decât nişte dezertori care fug în direcţie greşită, copleşiţi de frică.

Când au ajuns în tabără, în faţa rulotelor era întinsă masa, aşa că, obosiţi, s-au apucat să mănânce. Femeia adusese cratiţa fierbinte şi o pusese în mijlocul mesei, iar ei şi-au umplut cu polonicul farfuriile de tablă, adulmecând satisfăcuţi fiertura grasă de cartofi şi slănină peste care fusese turnată o cană cu suc de roşii. A privit-o cum şi-a pus ultima în farfurie şi a început să înfulece, ca un bărbat. Aproape goală sub capotul de finet, aproape frumoasă, nu-şi ferea trupul de privirile lui. Pe chipul Marcelei s-ar fi întipărit sila şi groaza dacă ar fi fost acolo. Dar nu era. Cu atât mai bine că nu era. A primit bucuros paharul cu ţuică şi l-a golit dintr-o sorbitură, a zâmbit complice oamenilor şi a continuat să mănânce. Nici urmă de igienă, pe foile de ceapă se vedeau amprentele celor care muşcaseră deja, iahnia de cartofi era singurul fel de mâncare, dar simţea că timpul trece mai consistent.

Pentru că ei au continuat să bea cu disperarea celor obligaţi să se bucure de cele mai simple victorii, şi apoi s-au tolănit prin rulote icnind, râgâind şi sforăind, a rămas singur cu Ileana, fata artificierului, şi disciplinat a ajutat-o să strângă masa, să adune farfuriile din aluminiu într-un lighean soios, privind-o cu o curiozitate stimulată de alcool. Când i-a prins ca într-un cleşte încheietura mâinii, ea nu s-a speriat, a dus doar un deget la gură, un simplu avertisment, şi s-a strâns la pieptul lui.

Peste o săptămână, oamenii au coborât pe la casele lor, lăsându-l câteva zile singur în munţi. Liniştea l-a ucis, aerul era „poluat“ cu mirosul fânului, pentru un orăşean era prea mult.

Când s-au întors, au adus cu ei un braţ de ziare. La Bucureşti, lucrurile se surpau în ridicol, nimeni nu-şi mai asuma nici o răspundere, toţi alergau după ciolan. Putea să încerce să-şi ia viaţa de la început.

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

A aranjat să revină pe munte peste o lună, convins că face bine, apoi a pornit pe jos până la gară sigur că cel puţin soţia o să-l asculte, că o să renunţe din dragoste la aerul ei superior, la pretenţiile absurde, iar dacă nu, el va porni singur în căutarea adevărului.

Soarele apunea între roţile vagoanelor şi terasament, iar lumina lui ucigătoare i-a obligat pe toţi cei care aşteptau trenul să se rotească într-o direcţie neprevăzută. Atunci au văzut cu toţii mai mult decât lumina metalică a apusului şi au simţit din poziţia capetelor lor aliniate mai mult decât disciplina, şi-au văzut semenii ca reprezentanţi efemeri ai vieţii pe pământ şi s-au simţit alături, la fel de fragili. Imediat după plecarea din gară, trenul a alunecat într-un tunel deşi, de jur-împrejur, nici măcar mormintele nu se desprindeau de nivelul câmpiei. Nu s-au auzit strigăte, nici lacrimi nu au curs.

– Am prins de la el... Sigur, cu o sută şi douăzeci de başi... Păi, să ştii că la nunta aia l-a ras... Place, el place cel mai mult... A învăţat-o şi pe sor-sa... Măi, nu-l pui pe Ady lângă el, Ady ştie meserie, e bun, nu zic nu, dar nu compara un notist cu un lăutar, nu compara, oricât s-ar strădui notistul tău, degeaba...

Cei doi ţigani discutau în faţa lui ca şi cum el n-ar fi fost acolo, umilindu-l. Ei, românii, zăceau murdari pe banchetă iar ei, proaspăt parfumaţi şi cu haine de contrabandă purtate ca o armură, ca un permis, discutau lucruri serioase. Pe urmă a apărut bătrânul într-o manta răpciugoasă. Cum l-a văzut, Paul şi-a băgat mâna în buzunar ca să caute ceva mărunţiş, dar el s-a aşezat în faţa lui şi i-a făcut semn să stea liniştit. Cu fruntea lipită de geam a încercat să descopere semnele oraşului în întunericul de afară. Un acar a fost singurul care a observat feţele lor schimonosite, decupate parcă dintr-un tablou acoperit cu o pojghiţă de gheaţă.

Nici nu a simţit orele petrecute în tren, era stăpânul timpului, credea că poate retrăi oricare dintre momentele în care îşi spusese: „Asta este viaţa! Asta e.“ Era din nou pregătit pentru luptă, el, ofiţerul apatic, împins fără voia lui spre o carieră militară şi care devenise apt să-şi conducă oamenii doar din momentul în care se simţise vinovat pentru o nedreptate făcută celor siliţi să-l respecte.

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

Ieşind din gară, s-a îndreptat spre staţia de autobuz, dar ultima maşină plecase iar bani de taxi nu mai avea. A pornit pe jos, cei nouă kilometri nu puteau fi o barieră de netrecut. Şoseaua umedă era pustie, iar silueta lui fără umbră părea purtată de vânt. În dreptul unei fabrici, lângă pod, o bicicletă fără stăpân stătea sprijinită de parapet ca un om bolnav. Nu avea far, nu avea ochi de pisică, vopseaua era zgâriată iar roţile pline de noroi. Pentru că de jur-împrejur nu se vedea nimeni, a încălecat şi a început să pedaleze. Omul care se furişa pe sub ziduri ducând în spate un ditamai sacul s-a speriat de prezenţa lui, dar n-a stat mult pe gânduri şi a început să strige. Văzând că Paul încetineşte, şi-a luat din nou sacul la spinare şi a început să alerge după el. Când să fie prins, Paul a apăsat mai tare pe pedale şi s-a depărtat la câţiva metri. Jocul a continuat până la baza pantei ce urca Dealul Cotroceni, acolo a descălecat şi a lăsat bicicleta sprijinită de gardul Grădinii Botanice. Hoţul şi-a suit povara pe portbagaj, iar când, pedalând din greu, l-a depăşit pe Paul, a încercat să nu se uite la el.

– Asta-i viaţa, ăsta nu poate fi decât un nebun, sau un hoţ mult mai mare! şi-a spus necunoscutul dispărând spre APACA.

Fusese martorul unei infracţiuni şi-l mâncau palmele să-l aresteze pe hoţ, dar a renunţat.

Când a intrat în casă, l-a văzut pe bărbatul dat mereu de Marcela drept exemplu de gentleman stând răstignit în fotoliu, doar în cămaşă, bând un păhărel de coniac şi fumând o ţigară mentolată. Ea s-a repezit la el, l-a dus de mână în baie ca pe un copil şi i-a spus:

– Spală-te întâi! apoi a dispărut.

S-a întors în sufragerie şi a remarcat că tânărul îşi pusese haina, ceea ce era o recunoaştere a faptului că Paul era mai mult decât un chiriaş cu care, din când în când, de plictiseală, stăpâna casei face dragoste.

Normal ar fi fost să-l omoare, apoi să-şi facă drum până la piaţă şi să te sune de la un telefon public. Mai târziu chiar ajunsese să creadă că a făcut gestul cu pricina, dar ştii bine că te uitase.

Fără să ai cea mai mică intenţie de a-ţi petrece seara cu un străin, plecaseşi de acasă într-o lungă plimbare pe bulevard.

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase
nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet,
2002

Străzile Bucureştilor nu sunt toate la fel. Pe unele îţi vine să alergi, acolo locuiesc oameni veseli şi gălăgioşi, care nu clachează uşor în faţa furnicarului de la poartă, pe altele stai locului cu o plăcere nebună privind casele negustorilor bogaţi de altădată, iar multe te gonesc trezindu-ţi spaima ancestrală că paşii tăi, răsunând pe asfalt, ar atrage răpitorii.

Obosită şi fără chef, te-ai aşezat pe bordura înaltă a refugiului de la staţia Sfântul Gheorghe crezând că nimeni nu te va deranja, ştiind că aşa cum erai îmbrăcată, în blugi şi tricou de bumbac, nu vei şoca trecătorii, părând o studentă ce-şi aşteaptă prietenul.

– Chiar aştepţi pe cineva? ai auzit o voce amuzată şi ai văzut că la volanul maşinii oprite în dreptul tău se află o femeie. Te-ai ridicat, ţi-ai şters praful de pe fund fără nici o jenă, apoi te-ai proptit în coate pe portieră.

– Chiar nu aştept pe nimeni, ce zici de asta? ai încercat tu să te arăţi mai şmecheră decât muieruşca grăsuţă şi impertinentă.

– Atunci, hai să bem o bere, e OK? a continuat ea firesc.

Ai acceptat. Amândouă simţeaţi că întâlnirea voastră nu este întâmplătoare, că dincolo de diferenţele vizibile faceţi parte dintr-o categorie specială, că în jurul vostru oamenii au fost cuprinşi de linişte şi mult mai senini au încheiat ziua cu o speranţă faţă de ceea ce va urma. Pentru că lucrurile nu erau duse până la capăt, pentru că de la întâlnire lipsea cineva, dincolo de sfera voastră de influenţă, ca o răzbunare, spiritele s-au încins într-o ură viscerală, însângerând Piaţa Universităţii.

Aţi stat în Herăstrău, pe o bancă, v-aţi povestit nimicuri şi v-aţi sărutat cu curiozitatea liceenilor fugiţi de la ore, pe urmă ai acceptat invitaţia ei la o bere pe terasa unei braserii.

Dacă nu ai fi avut în mâinile tale o femeie, probabil că n-ai fi înţeles niciodată atât de bine pasiunea bărbaţilor pentru femei. Disperarea pe care nu şi-o pot ascunde. Felul în care toţi bărbaţii strânşi într-o cameră se uită după ele şi ipocrizia celor care se obosesc să privească nudurile dintr-un muzeu în loc să pună mâna pe carnea vie. Din cauza asta ai acceptat să primeşti bani de

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

la bărbaţi. Îţi spui mereu că este singurul lucru pe care îl au, o mărturie a slăbiciunii lor.

Banii ei nu i-ai acceptat, ai trecut totul în contul prieteniei efemere pe care ţi-o arăta. Pentru că ai apucat să-i spui că nu ai serviciu, ea ţi-a propus să fii vânzătoare într-un magazin al Uniunii dar, cum nu te vedeai stând ore în şir în spatele tejghelei, ai refuzat.

Ai pornit alene spre centrul oraşului... La Romană, pe unde trec zilnic intelectualii, la Majestic, unde se îmbată bulibaşa, pe Covaci unde te fac şmenarii, la Universitate, unde se vând flori şi reviste porno şi-şi dau întâlnire pelticii, la Obor, unde orice ai avea în minte când începi construcţia, tot cârciumă se înalţă.

Undeva, în creierii munţilor, nea Oaie îşi întâmpina şeful întors de la oraş povestindu-i cum un om al Securităţii l-a asigurat că Ceauşescu este viu şi organizează în Cuba rezistenţa împotriva uzurpatorilor, iar ei ar face mai bine să oprească lucrul, să meargă pe la casele lor şi să împrăştie vestea.

– Să-l fi văzut cum arăta, solid şi tuciuriu, numa' fibră. Păi, singur a reuşit să împingă buldozerul peste munte. Ascultă-mă pe mine, altfel o să fie de rău.

Întrebaţi şi ei, ceilalţi membri ai echipei n-au spus nici da, nici ba. Să fi mers pe la casele lor părea să fie o idee bună, aşa că investiţia a fost oprită ca inutilă şi nu peste mult timp şi-a văzut fiecare de drum.

Din cauza ploilor, tunelul s-a surpat aşa cum se surpase în ani de zile încrederea celor mulţi în ideea că sunt egali şi au şanse egale în viaţă.

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

ATELIERUL fusese dintotdeauna al lui, nimeni n-avea dreptul să-l dea afară tocmai pe el, nici măcar poliţiştii de vizavi, chit că de la fereastră aveai o vedere perfectă asupra sălilor de anchetă, n-ar fi acceptat ca acolo să nu mai stea un om sigur. Adică el, unul dintre foştii portretişti ai dictatorului, unul dintre cei care umpluseră oraşele cu afişe roşii la fiecare eveniment important, omul care şoptea la urechea tovarăşilor cine şi ce face. Puteai să-i fii prieten, sau să-l ocoleşti sistematic, nu era bine să-l ai duşman, ceva de dincolo de puterea de înţelegere a semenilor săi, ceva independent de legăturile lui cu partidul, securitatea şi miliţia, ceva îl proteja de la distanţă.

Se aşezase în faţa planşetei, fixase tacticos o hârtie în centrul ei şi începuse să deseneze cu mâna liberă un caroiaj ortogonal. Orice student la arhitectură l-ar fi invidiat pentru siguranţa cu care trăgea liniile, mişcările lui erau perfecte. Putea să facă totul fără să se uite, putea uneori să deseneze fără să atingă creionul, doar privindu-l atent de la mică distanţă, de aceea l-a deranjat ciocănitul în uşă, cineva dorea să-l enerveze cu orice preţ. Şi reuşise, ultima linie era imperceptibil tremurată.

Furios, a deschis uşa, apoi a încremenit. Vedea un mort întors din mormânt, unul peste care nu aşezase lespezi destul de grele pentru ca acum să nu se poată ivi asemenea unui strigoi în faţa lui. Lunga experienţă a conversaţiilor cu ştabi furioşi, graşi, transpiraţi şi imprevizibili l-a salvat, aşa că a reluat cu cel din faţa sa discuţia dintr-un punct imaginar, dar posibil, al fostei lor legături:

– Nu crezi că ar trebui făcut ceva, că ăsta este momentul să te afirmi? Nu îţi reiei lucrările?

Lucrările erau tocmai cele despre care raportase plin de spaimă că sunt un pericol la adresa statului şi partidului, câteva afişe-caricatură cu portretul dictatorului pe care Daniel nici nu mai apucase să le expună. Dacă expus se putea numi lipirea lor noaptea, pe şest, în locuri cât mai vizibile. Scandalul pornise de la un afiş benign, un soi de autoportret, dar vremurile nu permiteau nici măcar unui artist să se repeadă la ziduri şi să-şi lipească operele spre bucuria cetăţenilor.

Nici nu avea curajul să se gândească la uluitoarea ascensiune pe lângă care trecuse Daniel,

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

dacă ar fi apucat să-şi „expună“ caricaturile în acel decembrie şi cazul lui ar fi devenit public, discutat la Europa Liberă. Acum l-ar fi avut în faţă pe noul preşedinte al Uniunii iar el s-ar fi putut erija în eminenţa cenuşie a comunităţii artiştilor plastici, rol ce i s-ar fi potrivit ca o mănuşă.

– Chiar am o idee şi vreau să stăm de vorbă.

Daniel s-a aşezat în faţa planşetei profesorului, mentorului şi delatorului său, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, aşteptând ceaşca de cafea rece al cărei gust nu-l uitase şi recunoscând obiectele atât de dragi Maestrului, o presă antebelică, un aparat de mărit rusesc şi un aerograf redegist, adus dintr-o delegaţie în ţara prietenă, acum defunctă, apoi mulţumit că totul este în regulă a scos din mapă un desen.

– Un om obosit. Ochii lui te privesc acuzatori de pe ziduri. Zeci de desene care vor împânzi Bucureştii.

Ei bine, da, privind schiţa Maestrul a regretat a mia oară că nu este ideea lui, dar el nu avusese niciodată idei, avusese doar studenţi-amanţi, „iubite“ dispuse să-i arunce câte o fărâmă din spuma artei lor contra unor temeinice servicii sexuale. O invidie aprigă îi răscolea măruntaiele, mai dură decât spaima ce-l cuprinsese cândva la gândul că va suferi alături de protejatul său dacă nu-l trădează. Acum însă, dacă totul ieşea bine şi se ducea buhul despre experienţa lor, putea să-i privească iar de sus pe papiţoii disidenţi de la etajul inferior, fără vedere spre secţia de poliţie, pe nemernicii care încercaseră să-l dea afară din atelier pe motiv că nu mai are nimeni nevoie ca el să mănânce rahat cu polonicul, aşa cum făcuse ani de zile. La naiba cu teama de ridicol. Cât timp pe străzi se va zbiera pentru abolirea muncii, el va avea un scop. Iar abolirea muncii este un frumos scop în sine, întreaga omenire pare să-l slujească din ce în ce mai temeinic şi prin orice mijloace. Valoarea absolută nu este egalitatea, adevărul sau cinstea, ci lenea. Iar un adevărat patrician al ei trebuie să folosească abil efortul celor care îl înconjoară.

Ar fi putut introduce aici ca argument al superiorităţii lui faţă de gloată şi îndemânarea în a pilota autoturismul, dar brusca sinceritate pe care şi-o asumase îi amintea că talentul lui de şofer nu era decât o combinaţie între numărul scurt, primit pentru merite deosebite în slujba

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase
nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet,
2002

partidului-stat, şi amintirea unor vremuri îndepărtate în care fusese ucenic pe lângă şoferii de curse. Clubul sportiv se desfiinţase de altfel după ce el nu uitase să menţioneze în raportul săptămânal că prietenii lui conduc beţi, iar totul nu pare să fie decât un prilej bun şi ieftin pentru gagicăreală. Pe banii sindicatului.

– Dă-i drumul, eu oricum nu mă regăsesc după toate câte s-au întâmplat. Dacă ştiam cu o săptămână mai devreme ce urmează, azi eram departe...

Daniel s-a apucat de lucru folosind uneltele Maestrului, folosindu-l fără să-şi dea seama ca pe un ucenic, trimiţându-l să cumpere una sau alta şi punându-l să măture de două ori pe zi prin atelier, urlând la el când ibricul de cafea se golea, scoţându-i din minte că cea mai bună băutură este nechezolul, folosindu-i hainele scrobite drept salopetă şi golindu-i frigiderul pentru a face cunoştinţă cu Mortadella ajunsă la Bucureşti ca ajutor pentru un popor flămând, dar şi cu băuturi iredentiste, greţos parfumate.

Gândul îi zbura la acei oameni simpli ce-l găzduiseră în scurta perioadă dintre exmatriculare şi arestare. Prietenii lui erau ultimii muncitori vagabonzi care supravieţuiau la marginea societăţii. Uneltele lor erau simple – lopata, toporul, chinga – iar mai mult decât îndemânarea le erau apreciate şmecheria şi forţa. Pentru puţini oameni timpul se scurgea într-o mai precisă numărare a obiectelor decât pentru ei, cei care lustruiau cu degetele lor crăpate scheletul oraşului. Chiar dacă nu fusese omul potrivit pentru ademenirea clienţilor imprudenţi şi nu participase din toată inima la micile lor furtişaguri, îl acceptaseră. Atunci se simţise pentru prima dată acceptat şi de oraşul greoi, în care îşi petrecuse câţiva ani fără să-l cunoască, bănuind doar că sfinţii n-au ce căuta pe străzile Bucureştilor.

Puţine asemănări între ei şi cei care duceau o astfel de viaţă între cele două războaie mondiale. Pe atunci, cei mai mulţi nu aveau casă, dormeau pe unde apucau, considerau că singurul loc sigur pentru banii lor era cârciuma şi, de aceea, moartea datorată alcoolului era cea mai frecventă eliberare de chin. La scara întregii ţări, mureau în fiecare zi patru muncitori vagabonzi, iar alţi opt erau grav răniţi. De aici aşteptarea încordată din privirile lor. Ei, în schimb, îşi permiteau mai mult

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

decât băutura capabilă să-i adoarmă peste noapte, iar lenea le curgea prin vine în aşa hal încât, atunci când doreai să apelezi la serviciile lor, nici nu-ţi venea să crezi că bărbaţii care zăceau tolăniţi şi făceau eforturi serioase să-şi ridice capul ca să te privească ar fi în stare să care un pian ca pe un fulg.

Cu cincizeci de ani în urmă erau, de altfel, mult mai multe femei silite să ducă o astfel de viaţă. Nu trebuia să le vorbeşti de rău, nu trebuia să le confunzi cu târfele din piaţa veche a oraşului, munceau din greu, umăr la umăr cu bărbaţii, adeseori pentru doi sau trei copii ascunşi într-o cămăruţă murdară, mereu ameninţaţi de un accident stupid. Cele care nu aveau copii erau lipsite de un scop în viaţă, iar cele care aveau se găseau într-o mare încurcătură.

Maestrul plecase, era singur în atelier, avea cafea şi ţigări la discreţie, ei bine, da, ceva se schimba în viaţa lui. A ieşit pe culoarul întunecat din dorinţa de a-şi dezmorţi oasele. Silueta bătrânului în haină de piele a alunecat pe lângă el şi cuvintele le-a simţit, nu le-a auzit:

– Stă în puterea ta să-i aduni pe cei patru vrăjitori care păzesc Bucureştii. Doi bărbaţi şi două femei. Găseşte-i şi convinge-i să se trezească din lenea ce i-a cuprins, altfel Apocalipsa este aproape.

Şi-a adus aminte cum, cutreierând printre blocuri, te descoperise pe tine, modelul ideal. O femeie ce părea la fel de singură, o femeie simplă, blondă şi sexy. O femeie de care se simţea atras, alături de care întrezărea un viitor încă nesigur. Ascultându-l pe bătrân s-a întrebat care este rolul lui, dacă este supusul sau stăpânul celor patru, de ce tu nu arătai ca o sfântă, de ce al doilea personaj părea să fie Maestrul, o şi mai proastă alegere, nu ştia cum de descoperise, dar ştia că ăsta este adevărul. Începuse să se întrebe dacă nu cumva misiunea lui era aceea de a fi codoş al zeilor şi nu ştia să mai fi existat un alt caz în mitologiile pe care le cunoştea.

Iar tu n-ai ştiut că eşti urmărită, Paul însă a aflat. Cea mai gravă dintre crimele posibile, asasinarea unui om în uniformă, era urmată îndeaproape de furtul femeii unui poliţist, iar subalternii raportaseră prezenţa suspectului.

Daniel a realizat că poliţista ce-şi sorbea cafeaua privindu-l ţintă de la fereastra clădirii de

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

vizavi ar fi putut avea şi alt scop decât acela de a se bucura pentru o clipă de libertatea pe care o inspira imaginea atelierului, dar nici ea şi nici „codiţele“ ce i-au crescut în plimbările fără scop prin oraş nu l-au speriat. Bănuia că nimic nu poate să-l mai sperie, cel puţin până când îşi încheie misiunea, dar nu era sigur de dimensiunea puterilor sale.

Cum nu te-a regăsit, avertismentul a fost uitat, iar participarea lui la mineriadă s-a limitat la scoaterea maşinii Maestrului de-a latul străzii pentru a fi incendiată, o idee deşteaptă şi, ca niciodată, pornită din căpăţâna ţuguiată a acestuia, ceva pe înţelesul vecinilor. Filajul a încetat.

Fără să-şi dea seama de ce, se sastisise de politică, duşmanul nu mai era un partid anume, nici o clică lacomă, ci inerţia generală a celor care aşteptau să se producă miracolul, deci nu mai era un obiectiv pentru acei băieţi simpatici şi tăcuţi, meniţi să ne pună de acord cu conştiinţa noastră, se putea scufunda în liniştea aducătoare de uitare ca şi cum niciodată n-ar fi fost decât un artist calofil, dornic să-şi vândă lucrările la cel mai bun preţ. Ba chiar începea să înţeleagă dorinţa celorlalţi de a-şi umple buzunarele şi nu mai cârtea pus în faţa lăcomiei.

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase
nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet,
2002

DE UNDE VENEAU atâtea frunze pe străzile Bucureştilor, nimeni n-ar fi ştiut să spună, cert este că ele înfundau jgheaburile şi canalele, se lipeau de caroseriile maşinilor, enervau trecătorii cu foşnetul lor dezarmant şi erau pentru gunoieri o plagă mai mare decât aceea a ambalajelor de biscuiţi mototolite şi aruncate lângă bordură.

Pentru că nu avea pe unde să se scurgă către albia frigidă a Dâmboviţei, apa ploilor inunda străzile, uda delcourile Oltciturilor, intra în beciuri fără să ţină cont că sunt sau nu locuite, lua preşurile de la uşi şi le transforma în culturi de viermi, spăla fundaţiile unor case oricum ameninţate cu prăbuşirea din sărăcie, iar întinsurile rămase cu zilele prin spatele blocurilor deveneau puielniţe de ţânţari cu un randament ce sfida cele mai înaintate idealuri ale planificării capitaliste.

Cum hainele de iarnă nu puteau fi purtate încă, iar sărăcia nu adăugase garderobei fragile a bucureşteanului veşminte potrivite, oamenii treceau prin ploaie în tricouri şi cămăşi cu mânecă scurtă, strănutând şi plângându-se de reumatism.

Roadele toamnei refuzau să intre la timp în oraş, se opreau la porţile cetăţii înfometate şi se transformau în mormane de gunoi, pâinea era cu atât mai puţină şi mai mucegăită, cu cât recolta se anunţa mai bogată, iar puţinele fise de o sută uitate prin buzunare erau vânate şi folosite la cumpărături ca o ultimă soluţie. Chiar şi ajutoarele se împuţinau văzând cu ochii, în galantare se mai odihneau doar produse autohtone, unii spuneau că mai proaste ca înainte, iar o seamă de lucruri nu mai puteau fi obţinute decât pe valută.

De ce se înmulţeau incendiile cu cât ploua mai mult, doar bunul Dumnezeu o înţelegea, oraşul nu era protejat de fel împotriva Răului, vrăjitorii refuzând să zboare în nopţile umede ca să apere cetatea cu aripile lor uriaşe.

Cele două siluete au dispărut în gang, printre tomberoanele răsturnate. Gunoi de lux, spray-uri cumpărate pe valută, conserve de zece mii bucata, pungi de plastic în care sunt înghesuite sticle de

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

vodcă şi prezervative. Diferenţa faţă de gunoiul ordinar este dată, evident, de etichetele sticlelor supte de locatari.

El era înalt, bine făcut, iar lumina slabă aruncată de-un bec chior nu putea să ascundă sutele de mii pe care le băgase în ţoale. Ea era doar o piţipoancă, fusta scurtă, ciorapii-plasă, bluza menită să-i sublinieze sânii dolofani şi obraznici făceau parte din uniforma fetelor de-o noapte. Sau din ceea ce ne închipuim că este costumaţia celor dispuse să-şi închirieze părţi bine precizate ale unui trup de cele mai multe ori urât. Ce se vinde mai bine decât un fund gras, cărnos, nişte sâni prea mari sau prea mici, un păr neîngrijit, căci fetele cu picioarele până-n gât sunt tot mai rare. Pentru premianţi, pentru arabi şi pentru oamenii de afaceri occidentali rătăciţi în paradisul sifilisului est-european.

Bărbatul a lipit-o cu spatele de peretele netencuit, sărutând-o, mângâind-o febril, violent, apoi a încercat să-i ridice fusta. Îl nemulţumea răceala cu care era aşteptat gestul său, doar plătise, şi nu înţelegea de ce naiba privirea ei fuge de colo-colo cu teamă, de parcă nu s-ar fi aşteptat să-şi exercite meseria într-un loc atât de neprimitor. Nu înţelegea că este privirea aventurierei care se încumetă să lucreze fără peşte, fără protector. Ar fi putut să zică mulţam' că n-a trântit-o tovărăşeşte, pe jos.

Deranjate de prezenţa lor, câteva pisici au fugit enervate printre gunoaie, renunţând la oasele de pui revărsate dintr-o pungă unsuroasă. Lumina garsonierei de la mansardă, într-un oraş mai acătării ai putea să spui lumina dintr-un penthouse, a mai clipit de câteva ori şi s-a stins cu o urmă de pudoare. Târfa l-a privit drept în ochi ştiind că nu poate să-i scape, orice i-ar spune, răspunsul ar fi unul singur: „Te vreau! Aici. Acum." La urma-urmei, hârtia de douăzeci de dolari se lăfăia printre hârtiile de-o mie rămase din chenzină, iar ciudăţeniile clientului, de la care se aştepta să fie dusă într-un apartament pe bulevard, îl priveau doar pe el. Nici nu voia să-şi amintească ultima întâlnire avută cu o soţie sosită acasă numai bine ca să o surprindă în patul conjugal. Mergea şi aşa.

S-a întors cu spatele la el, şi-a lipit podul palmelor de zidul umed şi s-a aplecat uşor din

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

mijloc, oferindu-i-se. A simţit imediat cum îi ridică fusta şi îşi strecoară mâna îndemânatică între chiloţi şi pielea catifelată, caldă. Oricum, nu participa la eforturile lui, privea ţintă cărămizile fisurate şi suporta în silă mădularul agresiv. Închizând ochii, jura că este ultimul client pe săptămâna în curs. Asta dacă turcul ce-şi deschisese firmă peste drum n-o să aibă chef de ea, sau dacă n-o să fie invitată sâmbăta la o petrecere cu aere de orgie, sau dacă...

Bărbatul a auzit primul scârţâitul bicicletei, zdrăngănitul lanţului prea slab întins, şi s-a oprit. Doar un nebun sau un poliţist s-ar plimba la aşa o oră târzie fără să se teamă de gunoaiele ce pot să-i pice în cap. La naiba, bucureştenii normali dorm la ora asta. Dorinţa, atâta câtă mai era, i s-a stins în faţa pericolului de a fi descoperit, iar femeia s-a trezit lipită de zid fără urmă de delicateţe când biciclistul a trecut prin dreptul lor. Părăsind-o, a făcut câţiva paşi, s-a scremut şi a urinat peste cutiile goale de conserve. Chiar ar fi fost curios să afle dacă a reuşit să umple una, la urma urmei totul putea fi transformat în concurs. Deşi se spune să nu te pişi pe gunoaie, că-i rău de buboaie, el avea curaj. Avea curajul disperării de a nu-şi fi găsit echilibrul după întâlnirea ratată cu femeia visurilor sale.

Biciclistul şi-a continuat drumul la fel de zgomotos, traversând piaţa pustie şi oprindu-se în faţa unui gard lung, dărăpănat, ce înconjura fabrica părăsită. Prin spărturile gardului era o continuă fojgăială de şobolani şi câini vagabonzi. Descălecând, şi-a aranjat grijuliu poalele mantalei cazone, terfelite, folosite ca sac de dormit prin grajduri, pe sub poduri, purtate cu stoicism în ciuda căldurii înăbuşitoare, apoi a luat un afiş din sulul prins cu elastic de ghidon. Locul ales, sub un stâlp norocos, al cărui bec nu fusese spart sau furat, asigura o vizibilitate perfectă. Ungând hârtia groasă cu aracetul scurs dintr-o sticlă de lapte, a lipit-o pe gard. În lumina violacee lipiciul părea o otravă vârtoasă, fiartă îndelung de-o vrăjitoare profesionistă. Desenată în mărime naturală, o femeie urma să privească trecătorii cu un zâmbet enigmatic pe buze. Cu un zâmbet şi cu o urmă de îndoială.

În gang, prostituata a fost obligată să îngenuncheze în faţa bărbatului, iar acesta, înfigându-şi mâna stângă în părul ei, a scos cu dreapta un şuriu crestându-i beregata dintr-o singură mişcare, ca unui pui de găină. S-a ferit apoi de sângele care gâlgâia din rana adâncă, a împins-o printre gunoaie, nemulţumit că horcăie şi se zbate, apoi a răscolit după poşetă. Nu a găsit banii printre

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase
nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet,
2002

zecile de nimicuri adunate de femeia pregătită să-şi petreacă nopţile printre străini, şi a renunţat.

S-a furişat afară din gang, supraveghiind strada pustie, apoi a pornit-o grăbit spre centru. Urmele paşilor se vedeau clar, ca şi cum asfaltul ar fi fost proaspăt turnat, ştia că aşa păţeşte în momentele de tensiune, lucrurile întineresc în preajma lui, dar efectul era de scurtă durată, nu avea cum să-i conducă pe anchetatori până în bârlogul său.

Din întuneric, un motan castrat, care se ascunsese îngrozit de prezenţa omului faţă de care simţea o teamă ancestrală, s-a apropiat de cadavru, mirosind sângele cald, râcâind cu lăbuţele în talmeş-balmeşul putred şi plecând victorios cu un copan întreg.

Biciclistul a încălecat, a trecut indiferent printr-o băltoacă, stropindu-şi poalele mantalei, şi a dispărut în noapte însoţit de scârţâitul sinistru al rulmenţilor. Nici urmă de milă pentru îmbuibaţii înghesuiţi într-un cartier de lux. Ar merita ca în fiecare seară, când le este somnul mai dulce, să treacă pe străzile lor nu o bicicletă, ci un convoi de camioane grele, ca să tresară în somn simţind cum se zguduie casa cu ei cu tot. Ca un fel de împlinire a spaimei lor că vin ruşii. Unii dintre ei, la cutremur, nu încercau să-şi salveze viaţa sau avutul ci, crezând că uruitul şi vibraţia sunt semnele intrării tancurilor ruseşti în oraş, se repezeau să-şi pocească nevestele sau amantele, ca nu cumva să fie violate. Sau să fie obligaţi să le ofere cu călduroasă prietenie eliberatorilor pentru a-şi salva viaţa şi agoniseala.

Avea sentimentul unei alte întâlniri petrecute cu câteva clipe în urmă, dar nu ştia dacă este ecoul chemării lansate prin intermediul afişului sau chiar trecuse pe lângă unul dintre cei căutaţi, unul pe care încă nu-l cunoştea. S-ar fi întors să-l caute, dar bănuia că fiecare lucru trebuie făcut la timpul lui.

Grăbind pasul în direcţia opusă, ucigaşul a remarcat afişele puse pe ziduri. Femeia îl atrăgea, ar fi vrut să pună mâna pe ea, mai ales că îi amintea de o întâlnire plăcută, de una dintre puţinele în care avusese succes, aşa că a rupt un afiş, l-a împăturit şi l-a pus în buzunar. Într-un fel, era ca şi cum şi-ar fi dat întâlnire cu un extraterestru, dar ştia că trebuie să găsească drumul până la ea, că-i este hărăzită.

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase
nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet,
2002

Lucrătorii a zeci de magazine vor râcâi conştiincioşi, încă de la prima oră, portretul ce stânjenea vederea talmeş-balmeşului din vitrine. Puşti nerozi o vor folosi drept ţintă. Un critic ratat, profesor de desen la o şcoală generală, va reuşi să strecoare articolul „Arta coboară în stradă“ într-o foaie obscură, citită doar pentru anunţurile de mică publicitate, cumpărată doar pentru grupajul de caricaturi erotice şi folosită în coşurile de gunoi, formatul fiind ca din întâmplare perfect pentru această întrebuinţare.

Daniel, biciclistul, a intrat cu bicicletă cu tot în cârciuma lui preferată, deschisă non-stop, a sprijinit-o lângă masă şi a vândut ultimul afiş pe-o sută de vodcă. Arta avea atâta căutare în oraş, încât era sigur că ar face mai mulţi bani închiriind locuri de parcare pentru TIR-uri în bătătura casei pe care o moştenise undeva, în creierii munţilor.

Clienţii din jur erau mereu aceiaşi, ceferişti din schimbul trei, şoferi de pe cursele suburbane şi călători care aşteptau un personal rătăcit, se urneau mai greu la drum sau nu se încumetau să se întoarcă acasă. Deveniseră pentru a nu se ştie câta oară pleava Bucureştilor, navetişti palizi din cauza nesomnului, ţărani sărăciţi de preşedinţii cooperativelor şi acum alungaţi de jaful organizat de tranziţie, oameni ce-şi strângeau cu greu de prin buzunare banii pentru bilet. Printre ei se strecurau lunatici, amatori de senzaţii tari şi infractori mărunţi în căutarea unui adăpost. Toţi laolaltă, siluete cenuşii, erau conştienţi de micimea gesturilor pe care le făceau, dar îndeplineau ca pe un ritual şi statul la coadă, şi beţia de sâmbătă seara, şi bătaia fără scop.

La masa lui s-a autoinvitat un bătrânel ciudat. Privirea şi frizura îl trădau pe fostul politruc, hainele nu mai erau însă cele ale unui om care reuşise în viaţă. Sau erau o mască.

– Ce bei, băiatule?

– O vodcă...

A fost suficient ca individul să ridice mâna pentru a fi serviţi cu ce aveau mai bun pe rafturile pătate de muşte. Chelnerul ştia un singur lucru, nu trebuie să-ţi refuzi clienţii, iar dacă omul aşezat la masă spune că este ministru, îl serveşti rostind solemn: „Poftim, dom’ ministru...“ Şi nu clipeşti dacă ceilalţi clienţi râd, iar femeile de serviciu îşi dau coate.

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

– De ce nu-şi mai găseşte azi rostul un tânăr cu privirea inteligentă?

– M-au prins rău ăştia. Eram în anul întâi la Ştefan Gheorghiu...

– Ce-i rău în asta?

– M-au dat afară şi nu mi-au echivalat studiile cu nimic. Încerc acum să ajung în munţi, se organizează acolo rezistenţa.

Bătrânul i-a făcut cinste în continuare, sorbindu-i cuvintele de pe buze. Ăsta era şi scopul. El turna minciuni, ei turnau vodcă. Planul prin care foştii conducători s-ar fi putut întoarce la putere era tot mai clar în mintea lui, îl împărtăşea celui din faţa sa fără nici o ezitare, ce nu ştia era faptul că s-ar fi împlinit întocmai dacă bătrânul şi-ar fi notat în minte ce are de făcut şi ar fi avut curajul să pornească la luptă. O suită de greve, câteva articole care să picure neîncrederea în cititori şi un tren cu mineri aduşi să forţeze uşile guvernului ar fi avut ca efect chiar ceea ce-şi dorea ascultătorul său de ocazie.

Cu o seară în urmă, povestise unui individ în haină de piele, un mic borfaş ce tocmai uşurase un ţăran neatent de-un portofel cu douăzeci de mii de lei – nici ceapa nu se mai vindea ca altădată acum, când clienţii preferau să rumege biscuiţi turceşti – cum ar putea fi spartă o bancă din centru fără să pună gaborii mâna pe el. Simţise cum cel din faţa lui ar fi vrut s-o facă, fiind conştient însă că o să înfunde puşcăria tot pentru o găinărie. Ei, într-o bună zi va găsi haimanaua capabilă să-i asculte sfaturile şi va urma furtul secolului. Pesemne că aşa va ţine cont istoria de el.

Îl cinstise cândva şi unul căruia i se scurgeau ochii după fundul Mioarei, chelneriţa, un bărbat mult prea bine îmbrăcat pentru cârciuma navetiştilor. Povestea negresei sosite la hotelul de lângă gară direct din bordelurile Marsiliei fusese tocmai bună pentru el. Una dintre puţinele istorioare pe care şi le-a notat cu speranţa că, într-o bună zi, va izbuti să se aşeze în faţa hârtiei albe nu pentru a o mâzgăli, ci pentru a înşira cuvinte menite a fi citite în tren sau pe plajă, cuvinte ce nu-şi vor dori să schimbe lumea, ci doar să înfrunte plictiseala greţoasă ce-i cuprindea pe semenii săi.

Nu ştia cum îşi rezolvase ascultătorul problemele, ascunzându-se în WC-ul insalubru sau alergând una dintre femeile de serviciu sosite cu noaptea în cap nu ca să spele pe jos, ci pentru

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

trenul de la Budapesta, ai cărui călători sunt plini de mărfuri interesante şi ieftine. Era de altfel şi trenul care, conform unei legende locale, ridicase natalitatea în cartier trezindu-i cu şuieratul lui pe onorabilii cetăţeni la o oră când era prea devreme să plece la muncă şi prea târziu să se culce la loc, astfel încât nu le rămânea decât un singur lucru de făcut. Singurul tată cu mai puţini copii lucra la forjă, având astfel avantajul de a fi surd. Indiferent de număr, copiii intrau mai devreme sau mai târziu în galeria Rapidului, îşi înjurau părinţii, violau ţigăncile pocăite rătăcite dincolo de graniţa cartierului lor şi îşi vindecau rănile la Spitalul CFR.

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase
nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet,
2002

ÎN FAŢA AFIŞULUI zdrenţuit ţi-ai pus mâinile în şolduri fără să-ţi pese de trecători. Îţi plăcea să fii în atenţia tuturor, exhibiţionismul nu poate fi o pasiune străină unei târfe, dar nu ştiai cine era autorul, cine ar fi putut să aleagă chipul tău pentru a-l expune în zeci de exemplare pe străzile oraşului. Pe urmă te-ai gândit că ar putea fi acelaşi Daniel, omul care îşi lipise mutra pe zidurile cenuşii. Să devii vedetă nu era tocmai rău, lucrul ăsta ţi-ar fi adus mai mulţi clienţi decât ai fi fost în stare să porţi între coapsele tale, dar ca toată povestea să înceapă fără aprobarea ta, era prea mult. Mai ales că, fără să fii mai grasă sau mai vulgară decât în realitate, simţeai o urmă de dispreţ în privirea artistului, tonul unui stăpân.

Îmi plac târfele pentru minunatul lor dar de a-şi împărţi cele mai bune părţi ale trupului cu primul străin care le iese în cale, pentru că sunt primite în locuri în care ceilalţi nu au acces, pentru că prin ele evoluează morala sexuală, pentru că şi-au asumat răspunderea unei vieţi aventuroase, pentru că-şi învaţă clienţii să fie amanţi mai buni, pentru că se îmbracă sexy, pentru că fac oamenii singuri mai puţin singuri, pentru că sunt independente, pentru că sunt o instituţie tradiţională, pentru că au simţul umorului şi pentru că nu se tem de goliciunea trupului lor, deci îmi plăceai şi tu, nu vedeam de ce artistul ar fi avut şi altceva în minte când te desenase.

Ţi-ai călcat pe inimă şi l-ai sunat pe Paul. Nu era acolo, sau nu dorea să vorbească, unul dintre colegii lui te-a salvat oferindu-ţi adresa principalului informator din lumea artistică. Ţi-a spus clar, dacă nici ăla nu te ajută, n-ai nici o şansă, iar din ceea ce a mai bălmăjit puteai să crezi că-şi asumă răspunderea de a se întâlni cu tine dacă Paul te-a aruncat la gunoi. Curajul lui te-ar fi incitat cu altă ocazie, ai reţinut pasiunea obscen-cazonă, temperată de incertitudine, cu siguranţă viitorul este al lor, un poliţist de circă va avea mai multă autoritate decât un milionar, deci nu l-ai refuzat, doar l-ai amânat.

La adresa indicată, un bătrân cocârjat răsfoia o carte terfelită, conştient că lectura nu-i va fi de mare folos: „Înainte de a porni maşina, încredinţaţi-vă că radiatorul este plin cu apă proaspătă şi curată.“ Alte vremuri, totul era nou şi trebuia explicat. Excesiva grijă faţă de client o remarcaseşi pe

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase
nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet,
2002

produsele străine sub forma unor instrucţiuni aberante, imbecil-stufoase, dar nu ştiai cât de veche era tradiţia în domeniu.

N-ar fi fost rău să existe un prospect pentru utilizarea Cristinei: invitaţi-o la o plimbare prin staţiuni stând la volanul unei maşini de cel puţin cinci mii de dolari, staţi drept încercând să păreţi un bărbat puternic, aflat într-un moment de cumpănă, în primul hotel adăugaţi cu mişcări sigure câteva sute de grame de vodcă, puneţi în loc vizibil pachetul cu prezervative, număraţi atâtea bancnote câte vă lasă inima şi lăsaţi-le indolent pe noptieră, scoateţi-i bluza şi sutienul, lăudaţi-i sânii, aşteptaţi calm să se dezbrace, ascunsă în baie, comunicaţi-i poziţia dorită.

Ştii bine că instrucţiunile cu adevărat utile abia ar urma, dar te concentrezi asupra moşului. Nu fusese o reuşită fapta lui, deşi dimineaţa se sculase, ca de obicei în ultimii şaptezeci de ani, la ora şase, strânsese în colţul garajului, acolo unde dormea, păturile vechi şi îmbibate cu o soluţie specială, un amestec de gaz, ulei mineral şi benzină, sos de mâncare şi zeamă de fructe, apoi ieşise în curte.

Renunţase să se spele, dar îşi clătise gura cu gaz. În spatele lui, culcuşul părea cuibul unei păsări greoaie şi unsuroase, lipsită de darul zborului. Clătindu-şi încă o dată gura cu gaz, îşi întinsese cu efort ciolanele bătrâne, agăţase haina groasă în cui, modelul stofei englezeşti de-abia se mai lăsa bănuit sub crusta de jeg, şi se gândise că, la urma urmei, era un om fericit.

Garajul trainic nu ţinea umezeala şi totul era pe gratis, proprietarul îi oferise un colţ întunecos contra unor servicii mărunte legate de întreţinerea maşinii. În fiecare zi i se aducea o farfurie cu mâncare şi o coajă de pâine, ba chiar şi prăjiturile rămase după ospeţele destul de frecvente în cartier. Pentru ciolanele lui bătrâne, iarna era cald, ţevile caloriferului treceau prin garaj, şi mai ales nu-i punea nimeni întrebări la care n-ar fi putut răspunde, asta datorită legăturilor oculte ale proprietarului cu autorităţile. Cei care aflau că nu s-a înscris nici măcar pentru o pensie de ajutor social glumeau imaginându-şi că este un om urmărit pentru o crimă pasională săvârşită înainte de al doilea război mondial, sau puneau totul pe seama nebuniei. Prezenţa lui era însă un bun început de conversaţie pentru clienţii care treceau pragul Maestrului, iar unii dintre ei ştiau că este un fost

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase
nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet,
2002

şef de cuib pus sub supravegherea gazdei lor.

Era oricum un om fericit din pricina maşinii care îl privea cu farurile proaspăt spălate prin uşa larg deschisă a garajului, un exemplar din celebrele Forduri model T sortit să-l transforme pe proprietar în colecţionar de vehicule de epocă. Ştiai că o astfel de maşină l-ar fi încântat teribil şi pe Paul şi nici tu nu ai rămas indiferentă, să fii plimbată la şosea cu o astfel de arătare nu era tocmai de lepădat.

În timp ce lustruia tabla groasă, vopsită pentru a zecea oară în viaţa ei cu verde-oliv, moşul arunca priviri posesive asupra sculelor din jur, prin ele mai era util şi la vârsta asta, atent să nu-i fure cineva gioarsele adunate lângă gard. Haine vechi, şuruburi şi piuliţe, fiare de călcat cu cărbuni, lămpi de gaz, radiouri cu lămpi, toate fuseseră culese în zeci de ani de prin ruinele oraşului cu prilejul demolărilor şi al mutărilor intempestive la ordine venite de sus.

Teama de a fi arestat se transformase după revoluţie în teama de a nu fi furat, deşi maşina putea să o lase oriunde, pe ea n-ar fi putut să o urnească nimeni din loc, chiar câştigase numeroase pariuri cu vizitatorii Maestrului, şoferi cărora nu le puteai ajunge cu prăjina la nas, dovedindu-le că nu o pot conduce. Pentru cine nu apucase epoca în care comenzile nu erau standardizate, faptul că pedala din dreapta era frâna, că în mijloc se afla marşarierul iar în stânga o singură pedală ţinea loc de ambreiaj şi de viteza întâi era atât de pe dos, încât rezultatul celor care se dădeau mari în faţa lui era penibil.

Regizorii ce-şi doriseră maşina pentru filmele lor fuseseră din acest motiv obligaţi să-l angajeze ca şofer şi figurant, ceea ce complica viaţa Maestrului aproape o lună după încheierea filmărilor, cât dura perioada necesară moşului pentru a ieşi din rol. Să fie peste vară ordonanţa unui general era un eveniment ce-l marca, schimbându-i sistemul de valori până la a-l ameninţa pe Maestru că-l va reclama generalului Dragalina.

Încă de la prima oră deschisese capota ca un fluture şi începuse să desfacă motorul. Urma să vină ziua în care nu va mai putea ţine sculele în mână, dar se simţea iarăşi tânăr, aşa cum se simţea când conducea maşina pe cei zece metri ai curţii, singurul loc ce-i mai era accesibil, cu excepţia

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

platourilor de filmare, permisul lui de conducere fiind expirat de prin anii patruzeci.

Nimic nu-l deranjase, stăpânul plecase la atelier cu noaptea în cap, deci desfăcuse motorul, spălase piesele cu gaz şi le montase la loc după ce tăiase din carton o garnitură nouă de chiuloasă. Ciorba o primise la prânz de la un vecin binevoitor, pe jumătate ungur, adevărat, dar asta nu era chiar atât de grav, şi o mâncase aşezat pe o cutie din lemn, la sfârşit ştergându-şi mâinile de pantalonii primiţi de pomană. Urmărea să-i transforme cât mai repede într-o scoarţă lipicioasă, ca nimeni să nu jinduiască la lucrurile lui.

Verificase şi circuitul electric deconectând toate cablurile şi curăţând papucii cu un şmirghel fin. Dacă ar fi putut fi mai sincer cu sine însuşi, ar fi recunoscut că uitase să noteze poziţia firelor, dar cum numai un om care ştie să se mintă fără dureri poate trăi atât, montase la loc firele sperând că nimereşte poziţia bună. Nu se întâmpla nimic, sau lua totul foc, după cum îi era scris.

Pentru că ai ajuns acolo exact în aceeaşi clipă cu Maestrul, iar acesta te-a luat drept o clientă, ai fost condusă lângă maşină şi ţi s-a propus o plimbare. Un fior ciudat îl împingea către tine, ceva ce nu mai simţise pentru o altă femeie. Trecătorii au sesizat că aerul era mult mai curat în faţa curţii în care te aflai. N-au ştiut să privească mai bine asfaltul, căci ar fi zărit cum crăpăturile se închid iar pământul din jurul copacilor învie.

Bătrânul, luându-şi o poză marţială, aşteptase să

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

afli povestea maşinii, apoi a încercat în zadar să pornească motorul.

Văzând că se face de râs, Maestrul a descoperit farurile care ardeau fără să poată fi oprite şi a început să înjure.

– Înjuri degeaba, că vara se repară maşinile.

– Repari pe naiba. În viaţa ta n-ai avut o maşină şi habar n-ai să umbli cu ea.

– Bine că ştiţi voi!

– Ai învăţat meserie măturând prin atelier şi, în loc să înţelegi ceea ce faci, ai repetat toată viaţa gesturi stereotipe.

Maşina trebuia să pornească. Bătrânul s-a repezit şi a învârtit manivela ca şi cum ar fi fost singura cale de a alunga momentul stânjenitor. O ameţeală caldă l-a oprit, l-a obligat să-şi sprijine fruntea pe rama lucioasă a radiatorului, apoi fiinţa lui s-a săvârşit.

L-ai lăsat pe Maestru plângând, nu mai avea nici un rost să-l chestionezi asupra problemelor tale, şi ai plecat conştientă că în absenţa ta lucrurile n-ar fi luat o întorsătură tragică. Ai plecat însă victorioasă, ca şi cum cele întâmplate ar fi alungat răul de pe pământ.

Maestrul a plâns ce a plâns, pe urmă a coborât în beci, acolo unde observase la scurt timp după mutarea moşului că fusese zidită o nişă. Membrana subţire de ciment a cedat imediat loviturilor lui furioase şi pe jos au curs în avalanşă hârtii de-un milion – inflaţia post-decembristă încă nu le oferise un echivalent –, câteva sute de acţiuni făcute sul – s-a întrebat imediat dacă nu cumva ar putea să revendice o uzină pe baza lor –, şi zece medalioane în formă de candelabru cu şapte braţe înşirate pe-o sârmă de cupru – obligatoriu topite până în zori.

Nu departe de tipografie, în blocul în care de-a lungul timpului fuseseră ghiorlănite atelierele pictorilor, Daniel punea pe reşou ibricul cu smalţul sărit şi căuta prin sertare borcanul cu zahăr şi cutia de ness. În borcan se aflau câteva cristale cenuşii, iar cutia de Amigo conţinea câteva linguriţe de cafea măcinată şi trezită. Proprietarul de drept al atelierului urma să sosească peste câteva clipe şi trebuia să găsească drogul gata pregătit, altfel nu se putea apuca de muncă, nu putea să caşte,

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

nu putea să se scarpine în fund.

A adunat lucrurile întinse pe jos, folosind stângaci mătura ascunsă sub chiuvetă, ştiind că era privit ca un simplu servitor de când refuzase să-şi vândă lucrările prin intermediul Maestrului, dar nu dorea să-şi piardă adăpostul, nu dorea să piardă contactul cu unul dintre cei patru vrăjitori cabotini, ciufuţi şi leneşi, de care depindea viitorul Bucureştilor, viitorul oraşului incapabil să-i recunoască şi să-i iubească pe sfinţi.

Nu-i plăceau bucureştenii din cauza parcurilor urâte cu care se laudă sperând să redevină „Micul Paris", din cauza monopolului pe care l-au pus asupra televiziunii şi radioului, altele mai plicticoase nici nu sunt, din cauza stilului arogant de a conduce maşina şi a ţiganilor de o violenţă neîntâlnită prin alte părţi, din cauza gustului pentru mâncarea proastă şi pe jumătate stricată, din cauza sarcasmului fără nici o acoperire pe care-l folosesc în relaţiile cu ceilalţi români, din cauza penelor de curent provocate prin indolenţă, din cauza criminalităţii infatuate, din cauza ploii acide pe care o trimit peste câmpurile din jurul oraşului, din cauza minerilor cu părul tuns prea scurt şi care n-au coborât în viaţa lor într-o mină, din cauza scârbei lor faţă de tot ceea ce nu este bucureştean şi din cauza vieţii lor plicticoase şi mohorâte, dar trebuia să-i scape pe toţi la grămadă, fără să ştie exact care va fi răsplata lui.

Avea şi îngăduinţa să folosească sculele în absenţa stăpânului, se putea aşeza în faţa planşetei mânjite sugestiv cu vopsele uscate, îşi putea potrivi lampa cu braţ articulat, o minune realizată de tovarăşii din Polonia, şi putea să asculte orice post ce emitea pe banda est a radioului rusesc, aparat atât de invidiat cândva de colegii Maestrului.

Deşirat, bărbos, cu blugi peticiţi pe el, fostul portretist al dictatorului a intrat mahmur în atelier, s-a trântit pe pat şi, fără să scoată un cuvânt, a întins mâna după ceaşca aburindă. Ierburi de leac i-ar fi fost bune, dar oameni cu spaimă de Dumnezeu şi supunere faţă de Partid îl îndepărtaseră prin educaţie de adevăratul său destin şi n-ar fi fost în stare să facă mai mult de-o fiertură fără vlagă, cu gust infernal şi menită să-l ţintuiască pe băutorul ei ceasuri bune pe scaunul WC-ului.

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase
nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet,
2002

– Le-ai văzut? a întrebat Daniel plin de entuziasm, cu speranţa că Maestrul va dori s-o cunoască pe femeia din afiş, pe vrăjitoarea ce-i era hărăzită, un pas spre resuscitarea celor patru, misiune primită la beţie, urmată cu neîncredere şi pe care şi-ar fi dorit s-o încheie cât mai grabnic, spre liniştea lui şi binele oraşului.

– Un rahat. Ce să văd? a mormăit Maestrul supărat că nu-şi găseşte locul, simţind în coaste înţepăturile arcurilor rupte.

– Afişele... Femeia...

– Mâzgăleli. Şi risipă de materiale...

Nu ţinea minte să mai fi fost atât de nefericit de când Profesorul îi spusese că nu are nici urmă de talent, că eforturile lui sunt zadarnice. Moartea bătrânului îi complicase existenţa, trebuia să alerge după tot felul de hârtii, să cheltuiască bani, mulţi bani, şi mai ales să găsească pe cineva care să aibă grijă de maşină. Cât despre aur, medalioanele se dovediseră a fi tinichele aurite, ratase încă o lovitură. Tot mai des se gândea că ar fi fost bine să intre din nou în politică, să strângă în pumn mânerul biciului, să pună în lanţuri ideile celorlalţi şi să profite de munca lor.

– Ce crezi că simte? I-am pus unul chiar sub fereastră, imposibil să nu-l fi văzut. Habar n-are ce-i pregătesc.

– Pe tine chiar te-a înnebunit articolul acelui vierme.

– Maestre...

– Bine, ce facem azi? a acceptat într-un târziu să înfrunte soarta.

– Uite schiţele, ce crezi?

Nu credea nimic, tot ce-şi dorea era să transforme noua modă în bani, visa cu ochii deschişi la expoziţia deschisă în Sala Dalles, la preţurile astronomice pe care le va cere pentru afişele lui Daniel. Pentru afişele lor. Pentru afişele lui. Daniel nu trebuia deranjat din muncă pentru evenimente mondene. El ştie cum se vinde arta, cum se măgulesc clienţii, cum se obţine o comandă de stat. Iar într-o perioadă electorală cineva îşi va dori desigur afişe de bună calitate. Cu

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

atât mai mari cu cât partidul este mai puţin iubit, cu atât mai scumpe cu cât promite dreptatea socială, cu atât mai multe cu cât doreşte să guverneze în forţă.

Era suficient să-l convingă pe Daniel să aibă încredere în el.

Dezamăgit însă de cum îi fusese apreciată munca, Daniel a plecat trântind uşa, prea nu-i ieşea nimic, prea grea era lupta.

S-a dus direct în Car şi n-a avut nevoie decât de o privire ca să-şi dea seama că lumea care a fost este îngropată şi pe mormântul bătătorit cresc ciulini.

„Un artist ce nu-şi dezvăluie identitatea

REUŞEŞTE SĂ COBOARE ARTA ÎN STRADĂ

În ciuda sutelor de poliţişti care-l urmăresc, un artist rămas necunoscut umple oraşul cu afişe ce îndeamnă la meditaţie, o palmă la adresa oficialităţilor obtuze ce îngrădesc accesul tinerilor la simezele expoziţiilor.“

Cu ziarul în mână ai intrat în atelier ca la tine acasă şi te-ai postat lângă afişul al cărui subiect erai, fără să ştii că ai fi dat peste autor venind cu cinci minute mai devreme.

– E o lucrare interesantă, doamnă, doriţi mai multe amănunte?

Maestrul a crezut din nou că vrei să cumperi ceva, dar a realizat că eşti femeia din afiş.

– Daniel nu-i aici, vine mai târziu.

– Unde stă? ai încercat să obţii informaţia pe gratis.

Călcându-şi pe inimă şi strâmbând din nas, a profitat de disperarea pe care o citea în ochii tăi şi s-a atins de o femeie după o pauză de mai mulţi ani. Nu i-a plăcut. Erai prea moale pentru gustul lui. Erai atât de indiferentă la gesturile bine studiate, la violenţa mimată. Ai realizat că nu ştie ce să le facă sânilor tăi impozanţi, că punctul de atracţie pentru ceilalţi parteneri a devenit pe moment un element stânjenitor.

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

Palmele anchetatorului nu s-au mai lipit de fălcile ţiganului ştiut ca traficant de valută, de la care aştepta o mărturisire pentru a putea apoi şantaja un angajat al primăriei. Ba mai mult, pentru prima dată atent la tânguielile lui, omul în uniformă a scos din sertarul biroului un pachet de LM şi i-a oferit o ţigară.

Maestrului nu i-a plăcut faptul că deveneai o rivală, dar te-a ajutat. Mai târziu a descoperit că a intrat cu drepturi depline în clubul prietenilor tăi căpătând Trichomonas, boală rară în mediul pe care îl frecventa, acolo unde se negociază cu boli ucigătoare, dar care nu interzic consumul de alcool pe durata tratamentului. Sau dacă îl interzic, frumos este să ignori micile amănunte când te plimbi romantic prin oraş cu moartea de gât.

– Şi dacă-l găseşti, spune-i că-l bag în aia a mă-sii...

Plictisit brusc de ineficienţa anchetei, poliţistului i-a scăpat un dos de palmă peste fălcile ţiganului, ţigara i-a zburat victimei din gură şi s-a stins într-o băltoacă strânsă pe cimentul murdar.

Să mă suni fără să ai nevoie de bani, să mă rogi să ne întâlnim ca şi cum eu aş fi putut refuza, să promiţi că facem plinul pe banii tăi, totul suna atât de ciudat, încât am abandonat scrumbiile la cuptor pe care începusem să le prepar aşa cum numai un specialist se încumetă, umplute cu ciuperci şi mirodenii, cu mult mărar pe deasupra şi câteva felii de lămâie, şi mi-am făcut pe fugă o omletă cu brânză. Nici sticla de Fetească nu-şi mai avea rostul, apucasem să beau un pahar, aşa că i-am pus dopul şi am băgat-o în frigider. M-am spălat pe dinţi ca să nu am probleme că urc băut la volan şi am pornit.

Parcarea din faţa blocului era plină şi a durat o vreme până când am găsit un loc sigur, în care vecinii tăi să nu-mi taie cauciucurile; glumele tâmpite ale puştilor din cartier, pregătiţi cu spray-uri şi cuie să-ţi înfrumuseţeze maşina, fiind de neevitat.

Stăteai pe marginea patului privind îngrijorată afişul întins pe jos. Chiar tu, în mărime naturală,

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

efectul de oglindă era perfect, până şi hainele pe care le purtai erau cele din desen. Ochii te trădau, plânseseşi de furie, din neputinţă, ai aşteptat până când m-am aşezat lângă tine şi ai răbufnit:

– Ce vrea ăsta de la mine? Trebuie să-l găsim!

– De ce? Arăţi foarte bine... Vrei să-l lipim pe perete?

– Vreau să-l găsim, să ştiu ce l-a apucat. A umplut oraşul cu afişele astea.

Ştiai câteva lucruri despre Daniel, nici pentru mine nu era un străin, băusem împreună, iar afişul nu mă deranja. Ca să-ţi trezeşti semenii din amorţire, orice metodă este bună, iar pe mine m-ar fi măgulit să-i fiu model. El avea însă nevoie de oameni care exprimă ceva, pentru care semenii lor ar pierde câteva clipe ca să-i privească şi să înţeleagă de ce sunt oprimaţi sau fioroşi, rataţi sau în plină ascensiune.

– Paul nu poate să dea de el? am încercat să-ţi ofer o soluţie cât mai simplă, care să nu mă implice, chiar dacă trăda inferioritatea faţă de rivalul meu.

– Nu!

Şi atât. Nici că nu vrea, nici că nu poate, nici că putem să ne trezim cu el în orice clipă şi nu trebuie să afle de afiş.

– Mi-e foame, hai să mâncăm ceva şi vedem de unde începem. Poate din Car.

Ai încuviinţat şi ţi-ai luat poşeta pornind spre uşă, ca şi cum doar asta aşteptai.

Oare dorinţa de a fi recunoscută de trecători te împinsese să te îmbraci exact aşa cum, fără să vrei, îi pozaseşi lui Daniel? Oricum, arătai mai bine ca niciodată, deşi în afiş erai mai sexy decât în realitate. Şi ceva mai grasă.

O Dacie albă a pornit imediat după noi, putea să fie o întâmplare.

– Cum să aflăm unde are atelierul?

– Am fost acolo, a dispărut!

Nu te aflai la prima tentativă de a-i da de urmă. Eu nu eram soluţia, ci ultima şansă, aşa că am

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

aflat peripeţiile prin care trecuseşi.

Am mâncat câte un hamburgher stând de-a-n picioarelea într-un fast-food modest. Prea puţin sos picant, prea multă grăsime, iar chifla era umedă, se lipea de degete. Dacă n-aş fi răspuns telefonului tău, ar fi fost timpul să scot tava cu scrumbii din cuptor.

Auzisem de la Daniel câteva poveşti despre cârciumile din jurul gării, aşa că le-am luat la rând, fără să ne despărţim, se apropia ora la care o femeie singură într-un local dubios ar fi incitat beţivii cel puţin la remarce obscene.

Nici măcar chelnerii nu erau spălaţi şi bărbieriţi, iar clienţii arătau ca şi cum şi-ar fi băut ultimii bani pentru ca, în lipsa unui viitor mai bun, să se culce pe şinele din triaj în aşteptarea rezolvării definitive a problemei lor. Simţindu-le ura din priviri, pe mulţi i-aş fi trimis chiar eu acolo.

Daniel nu era.

Nici Carul nu mai arăta ca odinioară, locul studenţilor fusese luat de şmenari, chelnerii erau tineri şi răi, Costel dispăruse cu câine cu tot, cine putea să ştie dacă reuşise sau nu să cadă tot în picioare după revoluţie, iar din felul în care ne priveau am înţeles că străinii nu sunt doriţi.

Cum am ieşit, cineva a întors orarul cu menţiunea „Închis“ spre exterior, ca să evite imixtiunea nătângilor ca noi.

– Hai până la mama!

Nu ştiam ce ar fi putut afla acolo despre Daniel, dar am pornit prin hârtoapele marilor bulevarde ferindu-mă de puştii cordiţi şi de arăbeţii ieşiţi la agăţat, care conduceau nu atât ignorând regulile de circulaţie, cât sfidându-i pe ceilalţi şoferi. Spre periferie, drumul era aproape impracticabil, mi-am amintit că oricum sosise timpul să schimb bucşele pe faţă, dar n-am încercat să calculez cât mă costă de fapt drumul ca să nu atrag asupra mea vreo pedeapsă divină.

Poate că nu întâmplător oraşul se degrada cu atâta eficienţă în jurul locului unde ţi-ai abandonat copilul.

Fără să-ţi spun, am oprit în faţa unui chioşc deschis non-stop şi mi-am umplut buzunarele cu

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

ciocolate. M-ai privit derutată, dar n-ai scos nici un cuvânt.

Când am intrat, cei doi bătrâni s-au speriat iar fetiţa s-a ascuns în baie. Era ora ştirilor, radioul cu baterii urla la maximum pentru urechile lor surde şi în afară de frigider, care zornăia a gol, nu mai era nimic altceva în priză, până şi becurile, deşi se lăsase amurgul, fuseseră stinse din economie.

Bătrânul a aprins un singur bec al lustrei cu cinci braţe trecând prin toate poziţiile întrerupătorului, ca şi cum ar fi vrut să se convingă că nu face risipă.

Fetiţa s-a înduplecat cu greu să iasă din ascunzătoare. Nu era speriată, doar supărată şi sălbăticită. Ai tresărit auzindu-i glasul, deşi ea nu şi-a mişcat buzele şi ne-ai privit derutată, iar spaima a făcut loc mirării când ai înţeles că noi nu auzim nimic, că reproşurile răsună în capul tău. Până la primul avort fuseseşi capabilă să auzi gândurile celorlalţi, să mişti obiecte uşoare fără să le atingi şi să vezi aurele corpurilor fără a realiza cu adevărat ce înseamnă, dar puterea aceasta se atenuase brusc şi refuzaseşi să te mai gândeşti la aşa ceva.

– Lasă-ne singure, văd eu cum mă întorc.

Ar fi fost momentul să vorbim, dar oare de câte ori am discutat cu adevărat situaţia noastră altfel decât calculând şansele ca Paul să ne ia prin surprindere sau căutând o modalitate de a pierde timpul în aşteptarea unor evenimente a căror sosire tu o ştiai? Câteodată îmi spuneai:

– De ce alergi după mine? De ce suporţi chinul legăturii noastre când ai putea să-ţi găseşti o fată bună şi să te însori?

– Am nevoie de tine, îi răspundeam.

– Crezi că este suficient să-ţi plimbi mâinile pe corpul meu ca să fii fericit? Eşti un om trist, Alex. Nu mai alerga după mine. O să mă descurc şi fără ajutorul tău. Am fost deja a prea multor bărbaţi ca să-mi doresc să fiu numai a ta.

– Nu-mi pasă, mă arătam eu mândru şi, dacă întâmplarea făcea să nu ai pe tine decât un prosop de baie, mă apropiam hipnotizat şi discuţia noastră se sfârşea.

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

N-am aflat niciodată ce s-a întâmplat după plecarea mea. Şirul lung al maşinilor oprite la stop mi-a dat răgazul să-l observ pe Daniel la Simeza, perorând în faţa Marcelei, ca şi cum s-ar fi cunoscut de când lumea. Salonul expoziţiei era luminat puternic şi îi vedeam perfect cufundat în întunericul de afară. Claxonul nervos al celui din spate m-a determinat să plec, dar n-am apucat să trec intersecţia, semaforul se făcuse roşu.

Peste câteva zile, Paul m-a acostat în mijlocul străzii şi mi-a luat mai bine de o lună să-mi conving vecinii că nu fusesem arestat.

– Vino, că avem ceva de făcut, mi-a ordonat.

Dacă ai fi fost în braţele altui bărbat, n-ar fi avut nevoie de mine. Dacă ar fi vrut să-mi facă rău, întâlnirea ar fi fost aranjată la miezul nopţii. Aşa că am avut curajul să întreb:

– Unde mergem?

– La fetiţa Cristinei. E bolnavă şi ăia nu au bani pentru medicamente.

„Şi Cristina nu ne-ar fi cerut nici un leu pentru aşa ceva sau, şi mai sigur, nici nu ştie ce se întâmplă," probabil că aşa a continuat să-mi vorbească în timp ce mi-a aruncat un plic cu bani în poală, a deschis portiera şi mi-a făcut semn să pornesc.

– Să nu le spui că banii sunt de la mine!...

Se apropia prima ninsoare, cerul era plumburiu, şi bucureşteanului îi place la nebunie zăpada. Preţ de cinci minute. După scurgerea lor descoperă că tălpile bocancilor sunt crăpate, caloriferele reci, tramvaiele refuză să-l poarte prin oraş, iar magazinele se închid la ore imposibile. Să nu-i crezi că sunt bucureşteni pe cei care îşi iau schiurile la spinare şi se înghesuie în trenurile spre munte, sportul alb este pentru noi o tâmpenie ce nu poate fi întrecută decât de practicarea sporturilor nautice pe bălţile fetide de la marginea oraşului.

Departe de măreţia iernilor ruse, iarna Bucureştilor este doar o grea suferinţă întreruptă de petreceri greţoase, bătrânii mor pe capete ca să se oprească din tremurat, iar tinerii speră să se îmbogăţească din primele de sărbători.

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

Deşi ar fi o plăcere să cutreiere pe străzi transformaţi în lupi, vrăjitorii rămân în cotloanele lor de teama câinilor vagabonzi, adevăraţii stăpâni ai oraşului, în timp ce spiritele rele învăluie cetatea stârnind vrajbă şi sărăcie.

În curând, doar nebunii o să bântuie urbea cu ochii înroşiţi de frig, căutând prin gunoaie şi tâlhărindu-i pe cei care se mai încumetă să iasă pe înserat. Când motorina nu s-a transformat în mămăligă şi un plutonier mai isteţ reuşeşte să pornească maşina din dotare, poliţia bântuie pe urmele lor, stârnind nori de zăpadă, în vreme ce cu adevărat periculoşi sunt cei care fură cu uzina, cu miliardele, şi fac asta tolăniţi în fotolii de piele, fumând havane aromate.

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase
nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet,
2002

„AH, SOMN-FEMEIE, urăsc amăgitoarea ta consistenţă.“

De sub cearşaful alb, mâna îi apăruse nesigură, căutând ţigările, fără să le atingă. Renunţase. Îşi revenea cu greu după efort.

– Pentru salvarea lui Beethoven ar trebui interzisă audiţia simfoniilor sale. Pentru salvarea lui Beethoven se interzice interpretarea simfoniilor sale. Se interzice!

Nu ştia dacă se afla în pat cu o sfântă sau cu sluga celui rău, de aceea mintea lui o lua razna, se simţea vinovat în faţa semenilor că profită de farmecele vrăjitoarei în loc să se zbată asemenea unui codoş paranormal şi s-o împerecheze cu cel ce-i era menit, spre binele oraşului.

În părul său lung se ascundeau toate culorile, iar lenjeria albă îi conferea paloarea unei tristeţi inexistente. Dormind în maiou şi în indispensabili, ca un ofiţer în camera de gardă, părea oricând gata de drum, dar gestul cu care se lăsase iar pe spate contrazicea aparenţa. Până la un punct, imaginaţia de care dădea dovadă până şi în cele mai mici gesturi era o plăcere, după monotonia relaţiilor searbede în care ştiai cu mult timp înainte suita de mişcări pe care le va face partenerul tău dar, exceptând momentele erotice, faptul că erai mereu luată prin surprindere devenise obositor. Chiar şi banala vizită la brutărie devenea alături de Daniel o mică scenetă, vânzătoarele rămâneau aiurite şi încântate după plecarea voastră, te invidiau pentru umorul şi cavalerismul lui, iar tu erai năucită de penibilul situaţiei.

Apartamentul tău, în care se mutase de două luni, părea faţă de lift o farfurie suspendată în băţul unui dansator chinez, poate din cauza asta se ţinea bine cu mâinile de marginea patului, ca să nu fie aruncat de forţa centrifugă pe geam. Admirându-şi pielea bronzată, îşi masa atent umerii, apoi brusc s-a întors, trăgându-ţi o palmă pe fund. Ai simţit cum te transformi în valuri de carne şi ai închis ochii asemenea unei păpuşi aşteptând plină de încredere duşul rece care trebuia să urmeze.

– Îţi interzic să te scoli şi să fierbi cafeaua. Îţi interzic să fugi şi să cumperi ceva de mâncare.

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

Este strict interzis să mă iubeşti.

Nu ajunseseşi atât de repede la o deplină intimitate cu nici un alt bărbat, simţeai că acum eşti în întregime a lui, la scurt timp după ce-i aflaseşi adresa. Căutându-l ca să te răzbuni, ca să afli ce vrea de la tine, descoperiseşi un bărbat ce-ţi trezea interesul, sentimentele materne, aşa că, în loc să-l pedepseşti, l-ai cocoloşit şi l-ai adăpostit când ai aflat că nu mai are bani să-i plătească proprietăresei chiria.

– Vreau să dorm!

Se dezbrăcase şi ridicase pânza albă ce te acoperea. Degetele lui îţi descriau trupul aşa cum numai un maniac al formelor ştie să o facă. Reuşea să te excite fără să pătrundă în locuri nepermise, fără să atingă zonele amintite în prospect. Te-ai întors adormită, l-ai privit drept în ochi aşteptând o chemare, apoi înţelegând că este o joacă fără scop te-ai sculat şi, sprijinindu-te de zid ca după o lungă beţie, ai intrat în bucătărie. Nu voiai să priveşti teancul de farfurii murdare spre care ai aruncat băţul de chibrit după ce ai aprins aragazul, vedeai în schimb flacăra, te scărpinai. Ghemuindu-ţi corpul cândva superb, acum gras-alb-gras-alb, ai descoperit sub chiuvetă un ibric murdar pe care, clătit în fugă şi umplut cu apă rece, l-ai pus pe foc. Încă amorţită, ai atins polonicul abandonat într-o farfurie, ascultând plictisită cum se loveşte de pardoseală.

– Îţi interzic să faci ordine în bucătărie!

– Ce noroc am cu tine, altfel n-aş fi putut să mă scol singură de jos!

Din spatele dulapului ai apucat sticla de spirt şi, după ce ai muşcat dopul de plastic, ai turnat câteva picături în apa mucilaginoasă adunată în chiuvetă.

Dacă i-ar fi trecut cuiva prin cap să înfiinţeze un McDonald's cu mâncare autohtonă, turte de mămăligă cu sarmale, ceva ce-ar fi arătat exact ca un hamburgher, iahnie de fasole în casolete de plastic în locul sofisticatelor salate şi lapte bătut sau chiar bragă pe post de Coca-Cola, aţi fi fost cei mai buni clienţi. Este adevărat că v-aţi fi strecurat cu greu printre occidentalii sosiţi în Bucureşti într-un turneu al groazei, puşi să stea ore în şir pe la cozi, să mănânce porcării tradiţionale, să doarmă în camere împărţite cu cohorte de gândaci, să se spele cu apă rece, să bea vodcă falsificată

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

şi să fumeze ţigări iuţi şi mucegăite, dar aţi fi împlinit cu brio decorul în calitate de specimene reprezentative pentru clasa de mijloc: îmbrăcaţi doar cât să nu se spună că mergeţi goi pe stradă, având în portofel bani cel mult pentru o zi şi privind cu o curiozitate invidioasă luxul turiştilor străini. Erai sigură că un program de genul „hai să vedem cum trăiau ăştia sub Ceauşescu“ ar fi avut mai mult succes decât vizitarea castelului lui Dracula, iar eu speram să am într-o bună zi banii necesari pentru organizarea lui.

Auzind soneria, Daniel s-a repezit să deschidă înainte ca tu să schiţezi cel mai mic gest, drept care a apărut în cadrul uşii gol puşcă, vesel şi inocent. O mamă mai puţin obişnuită cu viaţa ta dezordonată ar fi ţipat, i-ar fi tras un dos de palmă, ar fi fugit, dar aşa săraca femeie a intrat respirând ceva mai greu, a acceptat ca bărbatul despuiat să-i sărute ceremonios mâna şi a intrat în bucătărie închizând calmă uşa în urma ei. Nu a avut unde să se aşeze pentru că bicicleta lui Daniel ocupa trei sferturi din spaţiul şi aşa strâmt.

– Pe nebunul ăsta de unde l-ai mai scos, maică?

Ai pufnit amuzată.

– Domnu' Paul?

– Nu ştiu ce-i cu el.

– Crezi tu că nu află?...

– N-are decât!

– Am nevoie de bani pentru medicamente. Ăsta cu ce se ocupă?

– Mâzgăleşte pe ziduri...

– Ţie îţi place cum arăţi?

Ridicând din umeri ai deschis uşa, poftind-o în cameră. Daniel nu se îmbrăcase, dar cel puţin stătea în vârful patului cu cearşaful tras până sub bărbie. Şi vă privea amuzat.

Vizita durase prea mult. Nu a trântit însă uşa de la intrare, ci abia pe cea de la scara blocului, undeva departe, după ce coborâse tremurând, bombănind, fierbând. Nu o supărase niciodată faptul

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

că erai o curvă, reuşea să ocolească termenul şi să ascundă evidenţa aproape elegant, dar nu înţelegea de ce ajunseseşi să o faci pe de-a moaca, mai ales acum când avea nevoie de bani. Ştiai că la deschiderea parcului de distracţii „dictatura aşa cum a fost“ vei profita din plin de pe urma aerului ei autentic de victimă, aşa că i-ai iertat ieşirea, ba chiar te-ai gândit că are dreptate.

Convieţuirea cu Daniel durase prea mult. O scenă similară, dar avându-l ca actor pe Paul, s-ar fi soldat cu mai multă agitaţie. A înţeles din privirea ta că vacanţa se terminase şi a plecat cărându-şi toată garderoba într-o pungă de plastic. Cu ghidonul bicicletei a zgâriat peretele, spre disperarea vecinilor, dar rana a fost vindecată cu un spray roşu furat de puştii din bloc de la service-ul auto aflat peste drum.

Era speriat de faptul că numărătoarea inversă până la distrugerea definitivă a oraşului se declanşase şi el nu fusese în stare să vă găsească, ba chiar mai mult, începea să piardă şi puţinul teren câştigat. Îl deruta şi faptul că trei femei corespundeau descrierii primite, în timp ce nu-i găsise măcar uneia partenerul potrivit.

Ca orice gospodină furioasă, ţi-ai pus în cap să găteşti ceva, ca să uiţi de toate.

Ai început prin a tăia ceapa. Cuţitul era mult prea bun pentru o gospodină diletantă aşa că, în cinci secunde, lăcrimai nu doar din cauza mirosului înţepător, ci şi pentru că picături de sânge apăruseră pe degetele tale. Bine bandajată, renunţând la peştişori şi tăind feliile de ceapă cât mai groase, ai ajuns la momentul crucial în care ceapa trebuie aruncată în uleiul încins. Stropii provocaţi de manevra neîndemânatică au ajuns pe zid şi pe linoleumul verde. Fugind de prăpăd ai alunecat şi doar o minune te-a salvat să nu-ţi rupi mâna. Bineînţeles că nu ai amestecat în cratiţă, ci te-ai odihnit în fotoliu cât era suficient ca fumul înecăcios să inunde bucătăria. Cana de apă turnată pompiereşte, de sus, a provocat un dezastru incomparabil mai mare, dar cel puţin nu ai fugit. Bucăţelele de carne crudă le-ai zvârlit în zeama ruginie, pe care orice altă gospodină ar fi aruncat-o, apoi ai turnat un borcan de bulion. Şi sare, cam o lingură. Chiar dacă cineva ar fi suportat gustul, nimeni n-ar fi putut mesteca până la capăt carnea tare, ce nu s-a pătruns în ora pe care i-ai dedicat-o, fie din cauza bulionului, fie din cauza sării, aşa că amestecul a luat drumul

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase
nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet,
2002

coşului de gunoi, iar zeama s-a scurs liniştită prin crăpăturile lui, până la a forma o insulă lipicioasă de care nici Codiţă, căţelul vecinilor ce-ţi făcea uneori vizite protocolare în căutarea a ceva bun, nu s-a atins.

Tot din plictiseală ai sunat, fără nici o speranţă, la agenţia ce promitea contracte în Cipru. Locul de întâlnire s-a dovedit a fi un bar amplasat într-un subsol. O blondă cu sânii mici, arţăgoşi, simula actul sexual folosind o sticlă de şampanie. Când şi-a apropiat slipul ud de mutra unui spectator ai remarcat că singurul gest al bărbatului a fost acela de a prinde câteva bancnote de elastic. Nu ştia ce să facă, tremura, transpira şi spera să respecte un ritual. Era clar atât pentru el, cât şi pentru dansatoare că relaţia lor se va opri aici, că nu-i va deveni stăpân nici măcar pentru o noapte. De fapt, cu cât mai puţine haine rămân pe trupul unei femei, cu atât mai mare este puterea ei asupra bărbaţilor ce o înconjoară.

Nu avea nici un sens să amâni, ai acceptat să dai proba pe loc. N-ai înţeles de ce botezaseră culoarul din faţa toaletelor „cabină“, dar ai folosit locul pentru a-ţi pune un slip alb şi o rochiţă de o culoare incertă. Pantofi nu aveau măsura ta, scena semăna cu aceea în care recruţii îşi primesc uniformele sub privirile amuzate ale cătanelor bătrâne, aşa că ai rămas cu pantofii tăi, ceea ce nu-ţi punea în valoare picioarele. Ca să fii altfel decât celelalte pretendente nu te-ai dezbrăcat pe scenă, ci în ritmul muzicii ai coborât printre mese, ai ochit una la care se aflau doi tineri de bani gata, şi te-ai postat în faţa lor unduindu-te cu mai mult aplomb decât te-ai fi crezut capabilă. Ai tras de voal până când s-a rupt şi ai oferit trofeul celui care ţi-a părut mai stăpân pe el, apoi, pe jumătate goală, te-ai aşezat în braţele celuilalt. Privirile lui căutau disperate ajutorul prietenului, evident nu ştia ce să facă, ai simţit mâinile lui şovăielnice atingându-te cu teamă, dar nu dorea să obţină o plăcere în plus din prezenţa ta, pur şi simplu îşi căuta portofelul. Pentru că ai refuzat să pui mâna pe bani, a fost obligat să ţi-i bage în slip în timp ce-ţi reluaseşi dansul. Era la fel de timorat ca în prezenţa mamei sale, tu, femeia pusă la mezat, îl dominai într-un mod ce depăşea puterea lui de înţelegere.

– Eşti bună, dar nu te angajez. Nu vreau să-mi goneşti clienţii...

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase
nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet,
2002

Aveai altceva mai bun de făcut decât să te îmbeţi de una singură şi să te culci?

Congresul al XVI-lea se apropia. Nu mai era de câţiva ani buni congresul partidului unic, după cum, în Săptămâna Schimbării ce urmase celui de-al XIV-lea Congres, Tovarăşul Ceauşescu ne făcuse să înţelegem necesitatea diversificării vieţii politice prin introducerea de noi pârghii democratice, dar era congresul partidului majoritar. În efervescenţa anului 1990 fuseseră înfiinţate Partidul Ţăranilor (având ca principal obiectiv transpunerea în viaţă a noilor legi care urmau să transforme cooperativele şi I.A.S.-urile în societăţi pe acţiuni), Partidul Micilor Meseriaşi (cel care unea interesele lucrătorilor autorizaţi să deschidă ateliere particulare, menite să suplinească unele lipsuri în activitatea industriei uşoare) şi Partidul Ştiinţei şi Tehnicii (partid al viitorului, condus încă de la înfiinţare, cu deosebită clarviziune, de Tovarăşa Elena Ceauşescu).

În urma desfiinţării Pactului de la Varşovia, România intrase cu abilitate în Alianţa Est-Europeană, alături de Rusia, Ucraina şi Bulgaria, iar desfiinţarea C.A.E.R.-ului fusese şansa de a creşte volumul schimburilor comerciale cu Ghana, Pakistan şi Albania. Mari investiţii făcute de firme din China, Rusia, Turcia şi Bulgaria ridicaseră nivelul de trai al fiecărui cetăţean. Chiloţi, vodcă, blugi şi brânză se găseau acum la discreţie. Viaţa cultural-artistică ajunsese pe culmile performanţei, se organizau turnee peste hotare ale teatrelor şi ansamblurilor muzicale.

La noi nu prea venea nimeni.

Bogăţia sub care gemeau rafturile alimentarei te-a dus cu gândul la vântul care sufla prin acele locuri cu numai câţiva ani înainte. Pe lângă adidaşi şi fraţi petreuş puteai să cumperi pui ungureşti stând mai puţin de o oră la coadă, iar cârnaţi proaspeţi şi carne de porc cu grăsime şi os obţineai aproape pe loc. Duse erau vremurile în care aşteptai sosirea mea sau a lui Paul cu portbagajele pline de lucruri rare, unt şi ceva mezeluri, câteva sticle de ulei şi un chil sau două de zahăr. Eu primeam prada drept raţie, el avea parte de cadouri, tu consumai.

Te-ai oprit şi la dulciuri, unde ţi-ai umplut sacoşa cu napolitane produse sub licenţă vietnameză şi nu te-ai abţinut să nu cumperi un cartuş de BT cartonat,

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

poate cele mai bune ţigări din noianul de mărci bulgăreşti, albaneze şi cubaneze care invadaseră piaţa.

Puteai să plăteşti şi în lei, dar ai preferat să cheltuieşti ultimele ruble din buzunar sperând să-ţi refaci cât mai repede proviziile valutare în urma unor întâlniri prieteneşti cu turişti ruşi.

De cum ai ieşit în stradă ţi-ai aprins o ţigară, ai tras adânc în piept fumul aromat, ai aruncat pe jos chibritul ars şi te-ai uitat cu grijă în jur ca nimeni să nu te fi luat la ochi pentru ostentativa risipă pe care o făceai. Mai ales cerşetorii strânşi la ieşirea din magazin puteau fi oameni ai securităţii, dornici să se facă remarcaţi prin capturarea unui spion american, cine altul şi-ar fi permis cu atâta nonşalanţă să cumpere ţigări cu cartuşul într-o perioadă de tranziţie, când tuturor le este mai greu, dar ştiu că sunt ultima generaţie obligată să facă sacrificii.

De la chioşcul de ziare ţi-ai luat ediţia în limba română a Pravdei, chit că nu făceai parte dintre cei care caută înfriguraţi o Lada la mâna a treia cu care să se fălească pe şosele, ci te interesa doar pagina de modă.

N-aveai nici un chef să te întâlneşti nas în nas cu Nataşa, da, toate fetele îşi luaseră nume străine, dar n-ai avut timp să o eviţi, se proţăpise deja în faţa ta atrăgând privirile invidioase ale trecătoarelor. Cine mai era îmbrăcat după ultima modă lansată la Moscova?

– Ce faci, dragă, tot mai cari sacoşe?

Ai ridicat din umeri şi ai traversat bulevardul printre maşinile care vuiau de colo-colo, bucuroase de creşterea cotei de benzină, te-ai strecurat atentă la poşetă printre ţiganii cu alba-neagra şi ai urcat în autobuz.

Văzut prin geamul maşinii, oraşul părea mai alb decât de obicei, producţia de var pe cap de locuitor o întrecuse pe aceea din Statele Unite. În difuzoare, o melodie simplă a luat locul marşului prusac. Guristul îngăima ceva despre iubirea lui pierdută, nu ştia cu cine să împartă prima căpătată în urma depăşirii planului şi se gândea s-o întindă la Motru, unde să câştige atât de mult, dând ţării cărbune, încât iubita să se întoarcă la el. Şi nu era chiar singurul semn de libertate, la emisiunile armatei fuseseră difuzate cântece de pahar, iar din interviurile cu soldaţii puteai să

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

înţelegi că le este şi lor dor de-acasă, că nu s-au născut doar pentru a-şi satisface serviciul militar.

Cum ai intrat în casă ai deschis televizorul, erai abonată la cablu de câteva zile, primiseşi printre ultimii aprobarea administratorului de bloc, şi doreai să te bucuri din plin de cele şapte canale accesibile. Umbla zvonul că în Primăverii ar fi fost disponibile zece sau douăsprezece, dar nu era bine să visezi la cai verzi pe pereţi. Ai schimbat pe bulgari, era o plăcere să-i prinzi fără să te caţări mereu pe bloc şi, cu dicţionarul în mână, ai încercat să-ţi îmbogăţeşti cunoştinţele.

Ai aţipit.

Te-ai trezit parcă într-o altă lume. Televizorul era color, dar nu înţelegeai limba în care şuiera prezentatorul, pe noptieră stătea deschis un pachet de Assos şi ţi-ai aprins o ţigară remarcând că nu era cu nimic mai bună decât un BT, ai tras o duşcă dintr-una din sticlele înşirate pe masă şi, deşi eticheta avea un aer occidental, ai remarcat că nu conţine decât o poşircă. Câteva clipe nu ai ştiut care era cu adevărat visul.

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

– UN MILION...

– Numărul douăzeci şi doi oferă un milion. Cine...

Stătea ascunsă în fotoliul desfundat şi respira greu aerul fierbinte, închis. O instalaţie de aer condiţionat ar fi alungat misterul şi intimitatea sălii în care se organizau licitaţiile, iar ferestrele deschise ar fi adus o lumină mult prea indiscretă asupra obiectelor puse în vânzare, ceea ce ar fi distrus atmosfera care garanta clienţilor intrarea în templul artelor, îi stimula să liciteze pentru lucrări ce-şi pierdeau definitiv farmecul odată scoase din context şi transforma actul comercial în spectacol.

Abandonase rochiile tip sac, dar încă nu căpătase curajul de a-şi expune corpul în faţa bărbaţilor, de aceea purta costume largi, cu pantalonii croiţi grosolan, ce-i drept de la Casa de Modă, iar remuşcările comunistului sincer, îmbogăţit peste noapte, o împiedicau să poarte podoabe, deşi îşi putea permite orice. Gândurile egalitariste nu o stânjeneau totuşi să contabilizeze cu mare acurateţe procentul cuvenit din tranzacţiile încheiate sub nasul ei, comisionul trecuse deja de două milioane, iar licitaţia se afla abia la început, însă ar fi dat orice pentru atmosfera boem-promiscuă a atelierelor, acolo unde artistu-i artist, chit că nu are după ce să bea apă.

Pe simeza improvizată au fost expuse trei schiţe de afiş, un tânăr jerpelit cu desaga în spate, o femeie cam vulgară şi un Ceauşescu stând călare pe muncitorul îngenuncheat. În catalog era trecut drept autor Maestrul, dar ea recunoscuse ideile lui Daniel. Scruta sala cu speranţa că îl va recunoaşte, când o mână fermă i s-a aşezat pe umăr.

– Ar fi timpul să-mi caut un agent.

S-a întors prinzându-i mâna, s-a ridicat şi l-a tras după ea în culise, apoi în birou. Nu ştia dacă i se întâmplase un miracol sau era vorba de necesitatea înţeleasă, dar îl avea lângă ea pe singurul bărbat ce-i umplea visele. Nu trebuia să-l mai scape.

– Am la dispoziţie douăzeci de mii de dolari pentru o campanie de publicitate axată pe afişe ca

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

ale tale. Sper să nu mai simţi aceeaşi repulsie faţă de comanda socială, îngăima dorind să pară serioasă în timp ce mâinile ei căutau trupul lui Daniel.

Simplul fapt că se lupta cu un costum bărbătesc îi trezea repulsia faţă de homosexualitate, repulsie pe care şi-o stăpânea cu greu în prezenţa Maestrului, dar a dezbrăcat-o cu o pasiune absentă cu ani în urmă. Singura femeie trecută pe lista celor trei sute, planul lui încă neîndeplinit, pe care nu o văzuse goală.

Femeia nu căuta perfecţiunea, ci doar orgasmul, nu s-a mirat să simtă cum atinge atât de repede punctul culminant. Siguranţa cu care s-a spălat la chiuveta din colţ şi s-a schimbat cu un costum identic scos din dulap erau dovezi că practica frecvent acel joc.

Deşi a semnat contractul – Maestrul urma să-l spânzure pentru asta – nu a acceptat invitaţia ei de a împărţi pe termen lung apartamentul din Piaţa Romană, a luat însă brelocul cu chei dornic să facă o baie adevărată. Şi să-i golească frigiderul. Şi să afle dacă nu cumva ea este adevărata vrăjitoare din cele trei aflate pe listă.

În sală, publicul se foia neînţelegând absenţa ei. Oare lucrările scoase la licitaţie or fi ştifturi? A sosit o piesă deosebită ce va fi oferită ca surpriză? Vânzările au încremenit, iar afişele, pentru care se ajunsese la cinci milioane bucata, au fost retrase. S-a zvonit că şi le dorea cineva foarte de sus. S-a zvonit şi că au fost mototolite şi puse la coş.

Pentru bucureşteni, zvonurile sunt sarea şi piperul vieţii. Chiar când ştiu că vorbele colportate din om în om nu sunt adevărate. Chiar dacă au fost martori oculari acceptă că sub nasul lor s-a întâmplat cu totul altceva. Iar dacă s-ar lansa zvonul că se împart lingouri de aur în Piaţa Unirii, s-ar înghesui, s-ar călca în picioare, ar înjura cu năduf văzând că este o păcăleală dar, odată întorşi acasă, ar face planuri cu vecinii cum să folosească aurul „primit“.

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

– Daniel?!

L-ai întâlnit în timp ce-şi pregătea cheile ca să intre în blocul luxos cu aerul că este la el acasă, uşor plictisit, uşor distrat.

– Aici te-ai mutat?

– Da, am vândut câteva lucrări şi am un contract pentru o campanie de publicitate. Vrei să vezi cum arată?

Cum portofelul bărbaţilor fusese pentru tine un scop în viaţă, ai acceptat. Moşmondeala din faţa uşii cu trei yale ai pus-o pe seama mirosului de alcool pe care îl emana şi ai intrat în apartamentul luxos fără nici o bănuială. Pereţii erau acoperiţi cu tablouri, mobila aparţinea parcă altei lumi, barul era extrem de bine garnisit, locuinţa părea aceea a unui artist care reuşise în viaţă.

Ai acceptat un pahar cu vodcă şi n-ai gonit mâinile lui pofticioase în timp ce căutau nasturii, fermoarele, cataramele cu scopul precis de a te scuti de povara hainelor. Te-ai proptit cu coatele pe pervazul ferestrei deschise larg uitându-se la vânzoleala din jurul staţiei de metrou şi nu ai tresărit când s-a lipit de tine. Cine ar fi avut curiozitatea să-şi ridice privirea de la ziarele înşirate pe tarabe ar fi văzut sânii tăi bălăbănindu-se într-o mişcare ritmică şi n-ar fi avut nici o îndoială asupra celor care se petreceau.

Erai în braţele lui când s-a deschis uşa de la intrare şi a apărut femeia cu care îţi petrecuseşi o seară ciudată, pe post de damă de consumaţie, într-un restaurant din Herăstrău.

Ceva nu era în regulă. Curvele nu roşesc uşor, dar ai păţit-o.

Dacă prima voastră întâlnire coincisese miraculos cu declanşarea violenţei în Piaţa Universităţii, lucrurile păreau să nu se repete. Cei preocupaţi de statistici au remarcat însă că a fost o zi ce a secerat de două ori mai mulţi cardiaci, iar dacă şi-ar fi dus mai departe cercetările ar fi descoperit că mai toţi muriseră în acelaşi cartier.

Şi ceea ce tu nu ai ştiut, Daniel a ignorat, iar Paul a tratat-o ca pe o informaţie greu de acceptat, este faptul că ea era femeia lângă care îmi petreceam de multe ori nopţile, fiecare

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

istorisindu-i celuilalt suferinţele prin care trecea, analizându-i greşelile şi încurajându-l.

Băteam discret la uşă, nu sunam, dacă avea musafiri era suficient să nu deschidă, plecam la fel de indiferent cum sosisem, dar de cele mai multe ori îmi deschidea, se bucura la vederea sticlei de vodcă de parcă n-ar fi avut atâtea sticle cu băuturi exotice în bar, ciocneam primul pahar şi ne lamentam unul altuia până în zori.

Cele mai ascunse resorturi ale relaţiei mele masochiste erau date pe faţă şi ea acceptase tacit că n-am nevoie de sfatul de a-mi găsi o altă femeie, ci de încurajări pentru a te cuceri. Cât despre ea, deşi Daniel revenea în discuţie de fiecare dată când îşi punea problema căsniciei, mulţi alţii se folosiseră de banii şi de relaţiile ei şi o abandonaseră, rolul meu era să o consolez.

În cele mai bune clipe ale noastre, discuţia pornea de la cine ştie ce film sau carte care tocmai ne umpluse singurătatea şi rămânea acolo fără să alunece spre insuccesele noastre amoroase.

Din curiozitate la început, apoi dintr-o nevoie firească, uneori ajungeam în pat, aveam însă o convenţie, să nu ne prefacem că ne iubim. Ceva între austeritatea consultului medical şi derizoriul onaniei, dar nimeni nu este perfect.

După plecarea voastră, la ora la care celelalte femei se strecoară sub trupurile încordate ale bărbaţilor, dau ochii peste cap frământate de palmele lor aspre, simt gustul sărat al iubirii, ora la care somnul nu mai poate fi amânat decât de flacăra pasiunii, Paula trăia cel mai trist moment al zilei. Nemulţumită de moliciunea patului şi de căldura sclifosită a canapelei, s-a refugiat pe parchet, lângă uşa balconului, cu spatele lipit de peretele rece şi aspru, cu ochii spre cer, nu ca să urmărească mersul stelelor, ci pentru a nu cădea în capcana somnului.

Un singur suflet mai bântuia prin apartament, indiferent asemenea Paulei la mobilierul de bun-gust, la micile sculpturi instalate pe piedestale din stejar, la tablourile cenuşii şi scumpe, asta nu pentru că s-ar fi simţit în aceeaşi măsură stăpânul lor, ci pentru că era un câine-lup negru, uriaş, mult peste standardele ce i-ar fi permis câştigarea unui concurs de frumuseţe.

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

S-a oprit gâfâind lângă trupul gol al stăpânei, a amuşinat-o cu respectul dublat de răspundere al majordomilor moşteniţi din generaţie în generaţie, apoi s-a postat lângă ea. Era sătul, era plimbat, era dormit, zgarda cu Neguvon îl scutea de plăcut-neplăcutul scărpinat după pureci, iar aerul călduţ al nopţii îi trecea prin blană trezindu-i pofte ascunse.

Pentru că bărbaţii pe care şi-i dorea cel mult o respectau, iar cei plătiţi o furau ca-n codru, Paula regreta că nu te-a strâns de gât pe tine, femeia în jurul căreia roiau prea mulţi bărbaţi, femeia pe care şi-o putea permite oricând pentru foarte puţini bani.

Ciufulindu-i blana lui Rex, vedea cum trezeşte în dulău o aceeaşi poftă. Nu ştia cum ar fi putut profita de ea.

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

„PLĂTINDU-I douăzeci de dolari,

UN NEBUN O VIOLEAZĂ ŞI O UCIDE.

În Pasajul Gladiolelor, acum inundat de gunoaie prin grija aceluiaşi primar corupt pe care îl suportăm de la alegeri încoace, a fost descoperit cadavrul tinerei R.M. Amănunte în ziarul de mâine."

Aruncând cuţitul într-un canal, bărbatul şi-a adus aminte, ca după fiecare crimă pe care o săvârşea, de o vreme de mult apusă în care tot ceea ce fusese normal în el se scursese asemenea apei aruncate dintr-o găleată.

Apă ce aluneca pe lemnul prăfuit şi uscat. Picăturile se auzeau clar în ciuda zgomotului din cârciumă, iar un puşti îşi trecea plin de bucurie mâna pe sub ele. Alunecarea tăcută, ruperea strălucitoare şi impactul sonor cu membrana de apă formată în adânciturile pământului alcătuiau pentru el un moment de odihnă înainte de a intra în curtea din faţă unde, printre mesele ocupate de beţivii notorii ai cartierului, îşi făcea ucenicia: ştergea cu o cârpă grea vinul, saliva groasă şi galbenă amestecată cu sosurile râncede ale mâncărurilor şi, uneori, borâtura celor care, seceraţi în maţe, nu mai aveau timp să-şi caute drum spre gard. Iar când era nevoie, tot el căra vinul din beci, întindea feţele de masă la uscat, tăia găinile, spăla geamurile, punea bine lucrurile uitate pe masă, fugea să aducă ziarele de seară, fura mucurile mai mari din scrumierele pe care le spăla, şi le spărgea, şi ascundea cioburile, iar noaptea târziu adormea încovrigat în patul rece.

Intrase tiptil în curtea din spate şi, cu vârful bocancului, îl împinsese pe puşti în băltoacă. Fusese privit cu ură, apoi, scuipând în castronul găinilor, puştiul plecase scârbit, ştia că trebuie să-i anunţe sosirea.

Cel pe care trebuia să-l anunţe fusese şi el băiat bun la toate în cârciuma ţiganului Andone, ţigan borţos şi vestit pentru jafurile organizate printre găinile gospodarilor nepregătiţi, ţigan ce murise la scurt timp după terminarea războiului, aşa că vremurile noi îl găsiseră pe Domnu' Stan

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

om sărac şi priceput, bine aşezat între butoaiele goale ale ţiganului, ca la el acasă.

Chiar pe Stan îl văzuse apărând imediat din casă, măsurându-l din cap până-n picioare şi, mulţumit de salopeta hărtănită şi barba ţepoasă, invitându-l să intre.

– Ai venit bine în după-masa asta.

Stan i-a mai arătat banca grea din lemn de stejar şi a dispărut. Supunându-se, a tras adânc aer în piept ca să simtă mirosul delicat care venea din camera alăturată: haine ascunse în levănţică şi zahăr topit pe plită, stins cu lapte proaspăt. Din cauza emoţiei respira greu şi a simţit mult mai târziu aroma de mere coapte. A privit curios şi hruba de lângă scară, duhneau în depărtare butiile cu rachiu şi parcă ar fi urcat aburi greţoşi de carne fezandată. Mirosea a nuci sparte şi a şunci de porc trântite din greşeală în praful podelei, iar lucruri de mult dispărute lăsaseră urme în aerul stătut, ţelină ruptă pentru murături şi ochi proaspăt de peşte.

Domnu' Stan se strecurase înapoi prin deschizătura uşii, acoperind cu trupul său masiv tabloul misterios al camerei de alături, scosese din buzunar zece mii de lei, rostind suma cu glas tare, ca să-ţi fie clar ce înseamnă afacerile lui, pe urmă îl rugase să repete adresa la care trebuia să ajungă şi-i urase drum bun. Nedumerit, cu teancul de bani în mână, a stat ca prostul în faţa lui dorind să afle ce e în camera de alături. Ceva s-a înţeles din ezitarea lui, pentru că Stan i-a mai strâns încă o dată mâna şi a ieşit cu el afară, ca să-l conducă.

Mergând drept spre portiera maşinii, călcase într-o băltoacă simţind cum prin crăpăturile bocancilor intră aproape imediat apa călduţă, ca mâna delicată a unui şuţ ce te face la buzunare, dar nu s-a oprit. Nici măcar ca să înjure. A pornit motorul şi a lăsat în urmă străzile din marginea oraşului. În nările lui încă mai plutea mirosul de mucegai, nori de praf se ridicau în urma maşinii iar în lumina plăpândă a înserării zgomotele piereau, intra cu o carapace de aer într-un tunel de lumină.

Imagini turtite, Orăşti, Frumuşeni, apoi la dreapta prin Herăşti, Hotarele şi printre lungi coaste de pământ, Greaca. Drumul desfundat îi oferea din plin plăcerea de a fi şofer, de a manevra camionul cu dibăcie.

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

Mult după miezul nopţii, încărcat cu şase butoaie mari şi cu teancul de bani lăsat în buzunarul unui hoţ din Greaca, oprise maşina în faţa aceleiaşi porţi şi, obosit, îşi lipise fruntea de volan. Nu-şi mai dorea decât o bucată de brânză, o sticlă cu apă şi o zi de somn neîntrerupt.

A întors cu greu capul spre puştiul care apăruse dintre lăzi şi cu mâinile lui albe, fosforescente, separate parcă de corp, deschidea poarta. A pornit uşor motorul cald şi a intrat cu grijă în curte. Trei umbre s-au desprins din conturul nesigur al casei, apoi a simţit balansul caroseriei când primul dintre hamali s-a cocoţat în benă.

Următorul drum, peste câteva zile, fusese cu peripeţii.

O oaie nemulţumită şi proastă se repezise în drum. A simţit direct în volan izbitura grea, de parcă mâinile lui ar fi ieşit prin botul maşinii ca să pipăie drumul, apoi totul a fost ca şi cum ar fi spart o boabă de strugure.

A coborât. În praf, sângele îşi căuta drum ca apa după primele picături de ploaie iar blana sfâşiată şi agăţată de aripa din faţă vărsa din ea ca dintr-un sac maţele verzi, oasele albe, carnea elastică. Din prima curte apăruseră două matahale dispuse să-i care pumni peste fălci, dar care aşteptau să vorbească el primul. Cu cinci sute, era o oaie foarte scumpă, dar le-a întins banii şi a putut să plece. Nici nu i-a mai trecut prin cap că, o dată plătită, oaia era a lui.

Un alt vecin, pitit după gard, înregistrase totul şi cum era unul dintre aceia care predau toată producţia de vin la stat, care nu puneau niciodată mâna pe ceva străin, care trăiau cu teama greu de mărturisit că ar fi proştii satului, a simţit că dorinţa lui de a face un lucru bun este împlinită.

Miliţia încerca să oprească traficul clandestin de vin spre pivniţele Bucureştiului. Un camion fusese oprit noaptea între două sate, dar şoferul apucase să sară şi să dispară în noapte. Un Gaz vechi o luase peste câmp încercând să ocolească barajul miliţiei, dar se răsturnase ucigându-şi şoferul cu o lovitură în tâmplă. Câteva zile drumurile fuseseră supravegheate dar, după inutile aşteptări, oamenii legii se întorseseră pe la casele lor. Chiar a doua zi, un camion fără acte în regulă şi cu numărul mânjit cu noroi plecase cu butoaiele pline.

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

Acum însă, îl văzuse, îl putea recunoaşte şi notase numărul maşinii. A dat imediat alarma.

Indiferent la ceea ce i s-ar fi putut întâmpla, el şi-a văzut de drum.

Povestea ei o aflase treptat şi se îndrăgostise, aşa că în loc să renunţe a rămas omul lui Stan. Era singur, avea banii şi puterea de a-şi petrece fiecare seară în cârciumă, cunoştea o parte din potecile ascunse ale Ferentarilor, iar iubita îi era deosebită, femeia altuia şi un chip pe care nimeni nu îl văzuse. Mâna sa ridicată nu avea contur, corpul său nu avea umbră.

A privit peste gard, în grădină. La o masă gemând sub greutatea sticlelor, doi mitocani se legănau cu gurile larg deschise. Râdeau, dar avea senzaţia că aude doar porcii care grohăiau liniştiţi în jurul troacei. Oameni buni, blânzi, cu pielea groasă şi albă, cu nările aplatizate şi tăbăcite, cu două codiţe elastice ascunse în serviete. A trecut pe lângă ei şi s-a aşezat la masa lui obişnuită, cu bătrânii din cartier, cei care mai aruncau o vorbă despre „ea“.

– O aud seara când trece, sigur o aud. Tocurile ei bat pietrele de zici că o să le spargă. Trebuie să aibă picioare subţiri, nervoase.

– Domnilor, eu o simt în fiecare zi! Tinere, ai intrat în casa din spate? Cum deschizi uşa, începe să se simtă aroma de femeie. Pute, duhneşte când e în călduri, iar dacă i-ai simţit mirosul o dată, nu-l mai uiţi în veci. Şi acum, printre aburii ăştia greţoşi de mici, sunt răspândite miasmele ei şi eu le simt pentru că le ştiu. Crede-mă, la viaţa mea am scris şi la ziar, uită-te aici: „Vând dormitor modern,

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

fără ploşniţe, şi covor persan.“

A doua zi a pornit iar la drum, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Trebuia să câştige cât mai mult ca ea să fie a lui, trebuia să-i fie credincios lui Stan ca să rămână în preajma ei.

De cum a văzut omul aşezat drept în mijlocul drumului, a smucit volanul spre dreapta, roţile din faţă s-au înfipt în pietriş şi a frânat la o palmă de picioarele celui care îi făcea semne disperate să oprească. De-abia ieşise din sat cu butoaiele pline.

– Peste deal aşteaptă miliţia, vezi ce faci!

Nu pe el voia să-l scape, încărcătura lui Stan avea puterea de a mobiliza interesele ascunse ale oamenilor.

S-a urcat pe aripă şi a privit atent în jur. În urma lui, un drumeag de ţară trecea pe sub coasta dealului şi dispărea undeva spre Argeş. A întors maşina şi a pornit pe drumul necunoscut, a mers pe el câteva minute, apoi s-a oprit să vadă dacă îl urmăreşte cineva. Urcându-se în benă, a rostogolit cele trei butoaie mari cu un mangealâc, privind trist cum se sparg două-trei coaste iar lichidul gălbui ţâşneşte afară. N-avea altă şansă decât să încarce maşina cu pietriş şi să se întoarcă la garaj ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Noaptea, târziu, farurile lui au proiectat pe gardul de sârmă două cercuri mari, inegale. Mâinile îl strângeau, de parcă nu ar fi fost ale lui, de parcă ar fi intrat în trupul unui străin obosit. Într-un târziu, paznicul i-a deschis poarta şi el a trecut încet printre stâlpii de fier. Prin geamul închis, chipul său părea un afiş dezlipit de ploaie, ochii obosiţi aproape că nu se mai vedeau, iar omul din poartă nu a mai întrebat nimic. Ştia.

Reuşise să umple maşina cu lopata, dar cuvintele îi erau mai grele decât balastul din benă şi rostogolirea lor i-a sculat pe cei din dormitorul comun. Bătrânul cu ochii verzi l-a ajutat să-şi scoată hainele şi l-a întins pe pat. A adormit-leşinat, foşnea iarba şi el nu o auzea, treceau gândaci prin colţul camerei şi el nu-i simţea, lumina filtrată a lunii nu-l deranja. Spre dimineaţă s-a deschis uşa, motoarele au pornit nehotărâte, a deschis ochii şi s-a sculat în capul oaselor. Cineva, afară, întreba de maşina lui.

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

– Toată ziua a fost aici, tovarăşe, iar aseară a încărcat la balastieră. Uitaţi-vă, este plină cu pietriş.

Din încărcătură se mai scurgeau picături de apă, iar pământul părea decupat în jurul caroseriei.

– Eu am văzut ieri maşina asta, i-am luat numărul. Sunteţi o adunătură de hoţi. Vreau să-l văd pe şofer!

Dar şoferul nu dorea acelaşi lucru.

Nu dorea să-l vadă, aşa că şi-a tras haina pe el.

Şi-a tras haina pe el şi a traversat dormitorul.

A traversat dormitorul şi a sărit pe geamul din spate.

Îl despărţeau de urmăritori o clădire din cărămidă, un gard de sârmă şi trei copaci. A alergat prin curţile oamenilor, rostogolind scaunele, apărându-se de câini, lovindu-se de ziduri, sărind peste garduri, lovindu-i la întâmplare pe cei care voiau să-l oprească. Într-un sfert de oră era în curtea lui Stan.

Nu dorea decât să o vadă şi să fugă.

A intrat în casa din spate simţind întunericul ca o binecuvântare. Un culoar ca un maţ deschis, cu podeaua alunecoasă, cu mirosuri grele şi obiecte inutile aliniate lângă zid. S-a oprit în faţa draperiei, a tras-o şi a intrat în locul interzis.

Aşa cum stătea aşezată, îi vedea doar jumătate din faţă, un ochi mare, apos. Ea s-a ridicat să-l întâmpine. S-a apropiat încet prin lumina ca de acvariu şi l-a sărutat. Uriaşa diferenţă între femeia visată şi femeia veştejită care i se strecura în braţe, inutilitatea sacrificiului pe care tocmai începuse să-l facă l-au scârbit. A sugrumat-o înainte să-şi dea seama ce face. Aceeaşi deziluzie îl însoţea peste ani în faţa oricărei femei şi toate ar fi trebuit să plătească pentru vina celei dintâi de a nu fi fost la înălţimea aşteptărilor.

Toţi plăteau de altfel pentru vina de a nu-l fi ajutat să întâlnească femeia ce-i era menită, primul între vinovaţi fiind Daniel, pe vremea aceea un puşti plin de coşuri, trăind fără grija zilei de

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

mâine şi evidenţiindu-se nu atât la desen, cât la spartul geamurilor.

Trebuia să rezolve pierderea hârtiei de douăzeci de dolari, dacă nu le fluturai bani adevăraţi pe la nas, nu te acceptau, nu aveau încredere, fugeau la primul semn de primejdie.

S-a sculat plin de energie căutând în sertarul în care-şi pitise resturile comorii, patru cocoşei, un ceas de buzunar din aur, un serviciu de masă cu monogramă, lucruri ce-i rămăseseră din perioada de glorie în care primise camioane cu ajutoare pentru România, ajutoare pe care le vânduse atât de bine, şi a înfăşurat ceasul în hârtia unui pachet de biscuiţi. Ştia unde putea să ia bani buni pe el.

Privea femeile de pe stradă ca un adevărat stăpân, aştepta parcă o recunoaştere din partea lor, un fior rece ar fi trebuit să le treacă pe şira spinării, dar nimic, treceau fără nici o grijă, înalte şi scunde, grase şi slabe, târfe şi gospodine obosite. Unde era femeia simplă, pură, care să merite iubirea lui?

O blondă cu glezne groase, de ţărancă, l-a privit mai lung. Da, încă un gunoi, lumea trebuia curăţată. A pornit pe urmele ei, cutreierând magazinele, preţurile creşteau de la o zi la alta, rânjind văzând-o că-şi cumpără un pachet de Assos, ca un făcut, aproape toate fumau aşa ceva, apoi aşteptând mai bine de o oră în faţa unei croitorii de damă. Dea Domnul să-şi comande ceva sobru, bun de purtat în sicriu!

A urmat un lucru neplăcut. În ciuda tuturor afirmaţiilor, lui nu-i plăcea să se întoarcă la locul crimei, dar a suportat cu mult calm trecerea prin faţa gangului. Un poliţist în civil, putea să-şi dea oricine seama de asta după cât de ostentativ purta hainele unui om obişnuit, supraveghea trecătorii. N-avea decât.

Blonda se îndrepta spre un bloc vechi, asta complica puţin lucrurile, dar a intrat după ea fără nici o ezitare, lăsând-o câţiva paşi înainte, prefăcându-se că urcă greu, doar era plin oraşul de cardiaci. Ajungând la timp în spatele ei, chiar când crăpa uşa, a împins-o cu toată forţa înăuntru, trântind-o departe, în hol.

Femeia a ţipat scurt, apoi a început să se târască pe jos fără să-l scape din priviri. Nu era

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

tocmai neajutorată, căuta ceva, probabil o armă sau un obiect contondent. Măcar nu mai striga, ştia desigur mai bine ca el că nu avea cine să o audă, şi chiar dacă ar fi auzit-o cineva, şansele de a-i veni în ajutor erau minime.

– Ce vrei de la mine?

– Mai nimic. Dezbracă-te!

Merita să-şi asume atâtea riscuri cel puţin pentru privirea nedumerită ce-i fusese adresată. Un joc de-a şoarecele şi pisica. Pisica era el şi avea ghearele bine ascunse în teacă, deşi momentul se apropia.

– Nu. Lasă-mă!

– Cât primeşti de obicei? Hai, spune-mi, poate ne înţelegem.

– Nemernicule!

Da, reacţia i-a confirmat cu cine avea de-a face. Va afla preţul imediat. A apucat-o strâns de încheietura mâinii şi în ciuda zbaterii ei a întors-o cu faţa la podea, aşezându-i-se pe şale.

– Acum, o să-mi spui!

– Lasă-mă, doar nu eşti de la moravuri!

– Faci tot ce-ţi spun dacă te las în pace? Dacă nu, mergem la secţie!

O cacealma ce-şi dovedise în nenumărate rânduri eficienţa. Ruşinea era mai puternică decât frica de moarte. Cel puţin la femei.

– Bine...

– Dezbracă-te!

A tras un scaun în dreptul uşii, să nu-i vină cumva ideea să-i tragă clapa, şi s-a aşezat tacticos privind spectacolul. Femeia şi-a aranjat grijulie taiorul pe umeraş, şi-a scos bluza cu gesturi senzuale, ştia meserie putoarea, corpul se oferea privitorului picătură cu picătură, tentant, apoi s-a întors spre el aşa cum era, doar în chiloţi. În mâna stângă îi strălucea un coupe-papier. Când naiba

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

avusese timp să-l înhaţe? A sărit ca o fiară, dezarmând-o fără probleme şi aruncând arma cât colo, spărgând o vază, sau altceva, nici nu s-a întors să vadă, i-a smuls chiloţii şi a aşezat-o în genunchi. Tremurând cu adevărat de data asta, femeia a acceptat. A gemut chiar când mâinile lui i-au trecut peste sâni, încleştându-se apoi în jurul gâtului.

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase
nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet,
2002

CUM STĂTEAI lângă mine pe bancheta maşinii aş fi vrut să-mi strecor mâna între picioarele tale, prea erau tentante, dar niciodată, deşi visasem la asta, nu îndrăznisem să te ating în afara momentelor dedicate fugarei noastre legături. Fusta prea scurtă pentru o femeie de dimensiunile tale lăsa la vedere prea multă piele albă, bine întinsă şi grijuliu epilată. Aş fi putut să opresc într-o parcare?

Cauciucurile se lipeau pe asfaltul rămas cald de peste zi cu un fâşâit liniştitor. Spaima provocată de a doua crimă petrecută în cartier te convinsese să mă însoţeşti într-o mică excursie. Ce-i drept, tocmai aveai nevoie de bani, iar acest amănunt te făcea disponibilă şi apetisantă.

„Vino, dragă, să-l cunoşti pe domnul Alex!“, aşa ţineam minte că îţi fusesem prezentat.

Mămica nu ştia amănuntul că eu te urmăream cu mult timp înainte ca tu să fi devenit proprietatea lui Paul, pe vremea în care suportam cu stoicism naveta zilnică sperând să obţin un dosar bun.

Nu te mai văzusem însă niciodată atât de agitată. Şi atât de aiurea îmbrăcată. Omiţând poftele mele, dacă te priveam lucid, fusta de blugi stătea şui, subliniindu-ţi şoldurile puţin prea late, bluza era pe jumătate ieşită de sub centura de prost-gust, exact femeia de care scăpai la orice petrecere întrebând-o scurt dacă nu cumva se află la regim de slăbire.

Am acceptat sugestia generoasă a părinţilor ce-ţi căutau un rost în viaţă ştiindu-te abandonată de Paul şi a urmat o lună nebună în care ai trecut pentru mine prin faţa, pe sub nasul şi prin patul unor bărbaţi pentru a obţine semnături, aprobări, certificate şi credite. Pentru că meritai, ai obţinut sfertul promis din afacerea de-abia pusă pe roate. Asta nu înseamnă că ai văzut şi bani de la mine, dar ştiai că eşti patroană.

Trăgând cu coada ochiului vedeam o femeie fericită şi tot mai grasă. Un ideal. Nu al tău. Bănuiam că Paul te adusese în starea aceea, cu stilul lui patriarhal de a-şi îmbuiba amantele pentru a le alunga dorinţa firească de a-l înşela, dar şuncile tale nu erau lipsite de senzualitate. Şi

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

miroseai a femeie!

Matilda se năpustea ca un bolid, cu peste o sută douăzeci de kilometri pe oră. Maşina avusese ocazia la viaţa ei să alerge pe autostrăzile Europei, pasagerii ei încă nu, totul era un vis îndepărtat şi greu realizabil.

O curbă strânsă, abordată cu viteză prea mare, şi am simţit că mi se umezesc palmele.

Am remarcat puţin mirat cum, de pe un drum lăturalnic, unul dintre acele drumuri ce duc într-un sat pierdut de lume, s-a angajat pe şosea în urma noastră, cu farurile stinse, o maşină. Probabil o Lada model mai nou sau chiar un Fiat. Am trecut la pas prin dreptul postului de control, apoi am accelerat uşor. Optzeci de kilometri pe oră. Fiatul se ţinea scai de noi, în continuare cu luminile stinse. O sută de kilometri pe oră, intram în oraş ca nişte nebuni, iar urmăritorul se ţinea la aceeaşi distanţă, ca şi cum ar fi vrut să ne spună ceva, dar încă nu avea curaj.

Privind acul vitezometrului, ai sesizat că ceva nu era în regulă şi te-ai întors să vezi ce se întâmplă. Mişcarea a umplut habitaclul cu parfumul tău greu, inegalabil, de femeie.

– E Paul!

– Sigur?

N-avea nici un rost să fac inventarul persoanelor pe care n-aş fi vrut să le văd pentru nimic în lume, Paul era oricum pe primul loc.

– Da... Cum de-a aflat?

– Nu ştiu cum, dar dacă aşteaptă acolo de azi-dimineaţă, e plin de draci, n-am chef să dau ochii cu el.

– N-o să-i scăpăm... Mai bine ne oprim şi-i explici.

– Nici măcar n-am ce să-i explic...

Mai păţisem asta cel puţin o dată, în timpul studenţiei, când căsătoriile se încheiau uşor pentru a te muta dintr-o cameră cu cinci paturi într-una cu două. Soţul înşelat mă surprinsese atunci fără nici o premeditare, pur şi simplu pierduse trenul şi renunţase să mai plece în provincie, la părinţi,

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

de unde trebuia să se întoarcă victorios, cu sacoşele pline. De altfel punctul principal de atracţie al fetei erau chiolhanurile prelungite mult în noapte, când el se întorcea cu bunătăţurile accesibile doar unei familii de medici veterinari.

Atunci fusesem salvat de un student bulgar, iar faptul că peste două luni mă întâlnisem cu acelaşi soţ furios pe peronul Gării de Nord, amândoi aşteptând-o, iar ea coborâse din tren însoţită de un coleg, lăsându-ne cu buza umflată, transformase ura în prietenie pe viaţă, beţia care urmase intrând în analele barului pe care îl frecventam.

Ce-i drept, o vreme nu m-a mai invitat la masă.

– Oricum e gelos, aşa că...

– Ce maşină are? E Lada sau Fiat?

– Fiat. Şi încă unul nou, habar n-ai tu cât este de mândru de el. Nu-ţi mai spun că şi l-a cumpărat doar ca să aibă o maşină străină, aşa, ca tine.

– Scap eu de el! am spus strângând din dinţi, hazardându-mă cu peste o sută douăzeci de kilometri pe oră pe străzile oraşului.

Se apropia o intersecţie în T, puteam să o iau doar la stânga sau la dreapta. Un autobuz pleca din staţie şi, ca într-un vis rău, mi-am amintit că traseul autobuzului era spre stânga. Am apăsat până la podea pedala de acceleraţie, l-am depăşit în trombă, frânând aproape imperceptibil la intrarea în intersecţie, şi am virat la dreapta pe sub botul ameninţător. Din fericire, nu trecea nimeni pe acolo, altfel am fi fost făcuţi zob. Am auzit în spatele nostru scrâşnetul frânelor, claxonul, înjurăturile şoferului. Reuşisem.

Aveam aproape un kilometru avans, dar avantajul trebuia fructificat cât mai repede, altfel nebunul era capabil să ne împuşte.

– Hai să ne ascundem undeva, m-ai sfătuit, parcă citindu-mi gândurile.

Dezastru. În faţă, la mai puţin de-o sută de metri, un agent de circulaţie făcea semn să opresc. Am coborât din maşină şi m-am legitimat, stând cu spatele spre urmăritor. Paul era abordat de un

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

alt agent, mi s-a părut că ghicesc în conversaţie un „Să trăiţi!“ Gândind că totul era pierdut, am aşteptat să fiu arestat. Am primit însă actele şi am fost invitat să plec.

Urcând la volan, am tras cu coada ochiului în retrovizor. Paul era acolo, aştepta, vânătoarea îi făcea plăcere.

Am demarat în trombă, aşa cum nu se făcea în prezenţa unui poliţist, dar aventura galantă risca să se transforme într-un scandal penibil.

– Ne oprim şi gata...

– Ăsta mă omoară, să nu-mi faci aşa ceva.

– Ne omoară şi ne omoară degeaba, am încercat eu să adopt o poziţie cât mai lucidă.

– Crezi că dacă nu mi-ai văzut fundul azi eşti salvat? Dacă ştiam că asta e singura soluţie ca să te conving să-mi iei apărarea, îmi scoteam chiloţii de cum am ieşit din oraş. Poftim, consideră că-ţi sunt datoare, ai dreptul să mă pui o dată în patru labe, eşti mulţumit?

– Aproape. M-aş mira să mai am cu ce să mă bucur de tine.

– Încearcă să scapi de el, dacă voia să facă pe nebunul, îl punea pe gabor să ne oprească.

Dacă drumul nu s-ar fi înfundat brusc – mereu găsea cineva că trebuie săpată câte o groapă în oraşul ăsta –, reuşeam. Frânând brusc, am rotit uşor volanul, am tras frâna de mână şi maşina a făcut o piruetă perfectă, de o sută optzeci de grade. Fiatul s-a oprit imediat lângă noi. Cu geamul deschis, Paul a urlat:

– Dacă nu încremeneşti aici, dau peste voi!

O aripă, un stop, poate şi bara de protecţie, una peste alta o grămadă de bani. Privind lung mutra injectată a amantului gelos, am cântărit dacă merită atâţia bani un fund de femeie şi am ridicat din umeri, târgul era avantajos, aş vrea să-l văd pe cel care optează sincer pentru femeie într-o situaţie similară.

– Opreşte motorul!

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

M-am supus. Oare mai rămânea valabilă propunerea ta?

Ne-ai privit pe amândoi cu teamă şi dezgust. Ai coborât din Ford trântind cu răutate portiera, apoi te-ai urcat în Fiat. Paul nu te-a întâmpinat cu mai mult de-un dos de palmă, deşi era gata să te calce în picioare. Pe lângă noi a trecut scârţâind pe aceeaşi bicicletă Daniel. Desprins parcă dintr-un film absurd, s-a aplecat ca să-i privească lung pe pasagerii celor două maşini, ne-a salutat cu un gest amplu, apoi a dispărut, strecurându-se printre panourile metalice.

Lumina s-a schimbat într-un fel pe care doar Daniel l-a sesizat, fisuri perfide s-au insinuat în masa barajului de la Ciurel pregătind dezastrul, o rafală bruscă de ploaie pornită din senin a răpăit pe caroseriile maşinilor, dar erai mult prea obosită pentru aşa ceva.

– Ăsta ce naiba vrea? s-a întors Paul spre tine, dispus să continue tratamentul până la aflarea adevărului.

Ai ridicat din umeri. Nimic nu te mai mira, puteai să te aştepţi la orice, chiar şi să fii dusă de Paul în faţa soţiei sale ca să fii mustrată sub ochii unui spectator pertinent: „Vezi, fă, cu cine te înşel? Şi putoarea, în loc să-mi fie credincioasă, se tăvăleşte prin paturile altora."

Pe culoarul îngust dintre şirurile de barăci, cutiile de carton cu mii de pantofi urâţi, din înlocuitori, se întindeau pe sub blugii şi capoturile atârnate pe sârme, blocând trecerea. Poteca îngustă, lipicioasă, cu mucuri stinse în grabă în furia negocierii preţurilor, era singura cale de acces. Din spatele geamurilor pe care fluturau hârtii scrise în grabă – preţurile afişate erau de două ori mai mari decât cele la care puteai cumpăra marfa – chinezi grăsuni, cu ochelari, semn al pierderii vitalităţii în contactul prelungit cu lumea europeană, îşi supravegheau vânzătoarele.

În difuzoare se auzeau cele mai ciudate mesaje: „Hassan îi urează La mulţi ani lui Bogdan!" şi stai să te gândeşti la cele mai necurate lucruri; şoferul unui break alb este rugat să se prezinte la maşină, este apoi anunţat că blochează drumul, ca la sfârşit să fie înjurat că nu are loc să treacă de el cifa cu beton şi în cinci minute băieţii îi răstoarnă maşina.

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

Tarabele cu mici sunt net în inferioritate, lumea preferă un hot-dog scos dintr-o instalaţie rablagită pusă pe două roţi, ansamblul pare un tomberon de gunoi, dar vremurile se schimbă, cu o zi în urmă s-au alergat printre clienţi un paznic şi un chinez, altercaţia încheindu-se cu împuşcături pe locul viran din spatele complexului comercial.

Nu mai plouă şi este bine, mahalagiii au ieşit la cumpărături, ţiganii la ciordit, fetele la agăţat, buticarii încheie afaceri proaste iar chinezii pândesc plini de teamă apariţia unui om cu geamantan.

Trebuia să mă tund. Fac lucrul ăsta atât de rar, încât nu mă pot lăuda că am frizerul meu, care să-mi cunoască hachiţele, să-mi povestească ultimele bârfe din cartier în timp ce-mi scurtează părul şi-şi varsă ofu1 în legătură cu un meci pe care nu l-am văzut, dar nu pot să-i spun asta când bâzâie cu maşina electrică pe ceafă. Pentru că fiecare tuns este o aventură, caut cu teamă firmele, arunc priviri circumspecte prin vitrine, plec de pe scaunul din vinilin albastru-verzui la primul semn că igiena lasă de dorit, mă scuz neîndemânatic, ţâşnesc pe uşă când sunt invitat să mă aşez pe locul eliberat de un ţigan şi trec prin mai multe episoade groteşti până când sunt pus, mai mult fără voia mea, pe scaunul cu tetieră şi degetele experte ale frizerului mă sugrumă cu şervetul alb.

Am nimerit pe mâinile unei frizeriţe, o ţigancă grasă, leneşă, cu părul vopsit într-un vişiniu cu şuviţe violete, ca şi cum ar fi adunat resturile de prin flacoane. În loc să se audă ţăcănitul rapid al foarfecelor, doar din când în când câte un ţac şi o şuviţă se împrăştia pe jos. Nu m-a ciupit, nici nu m-a tuns în trepte, aşa cum ar fi fost normal cu tehnica ei, deci am plecat mulţumit, lăsându-i un bacşiş gras pe care l-a băgat în buzunar indiferentă, fără să schiţeze măcar un gest de mulţumire, apoi, pentru că nu avea alţi clienţi, s-a aşezat pe scaun atât de obosită, încât ai fi crezut că a terminat de tuns o companie de recruţi.

Ai aşteptat să plec şi profitând de mahmureala vânzătorului l-ai anunţat că te ocupi tu de întocmirea actelor de livrare. Nea Mitică a răsuflat uşurat şi s-a dus la cârciuma din colţ, să se dreagă. S-a înhăitat uşor cu golanii din cartier şi a luat-o iar pe ulei, uitând de firmă.

Te-ai trezit că magazia tocmai gemea de marfă, iar cei cărora le lăsam produsele în consignaţie aduceau banii pe ultimele zece zile, aşa că i-ai uşurat pe puştii aroganţi ce-şi târau de colo-colo

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

parnosul în Opeluri Rekord rablagite, apoi ai profitat de simpatia la prima vedere a patroanelor ce-şi administrau reţelele de magazine ca pe bordeluri itinerante şi le-ai convins să plătească totul pe loc, fără nici o ezitare.

În casa de bani, într-un plic jegos, ai găsit şi treizeci de mii de dolari. Ai strâns toţi banii într-o pungă şi, convinsă că-ţi faci dreptate, iar eventuala mea reclamaţie nu va viza şi valuta, ai pornit-o spre casă.

Ca orice femeie care dă de bani, n-ai uitat să treci pe la un magazin de ţoale, cu gândul să te înnoieşti. Chiar dacă Lipscaniul nu mai era acelaşi, de acolo doreai să-ţi cumperi ceva, încântată de aglomeraţia pestriţă, de vitrinele mici şi murdare, de aerul că totul îţi este la îndemână.

Ai vrut să probezi rochia, şuncile tale nu se potriveau întotdeauna cu croiala măsurii alese, aşa că ai tras draperia de catifea şi ai început să te dezbraci. Oglinda uriaşă te arăta tot mai goală, iar zgomotul de dincolo de perete nu te-a alertat. Ai profitat de momentul de singurătate pentru a-ţi aranja chiloţii şi ţi-ai scos sutienul nepotrivit cu modelul rochiei. Undeva, cineva a râs. Aplecându-te să te încalţi ai simţit cum cusăturile cedează şi te-ai întors cu fundul la oglindă ca să apreciezi dezastrul. Hohotele de râs au crescut în intensitate. Ai pus rochia pe umeraş, te-ai îmbrăcat cu hainele tale, ţi-ai înnoit rujul ţuguindu-ţi buzele la câţiva centimetri de oglindă, apoi ai predat umeraşul vânzătorului şi ai ieşit în stradă. O mare de bărbaţi te-a întâmpinat cu aplauze şi ai descoperit că priveau la ceea ce ar fi trebuit să fie cabina de probă, dar era vitrina magazinului pe care, din greşeală, folia protectoare fusese lipită pe dos. Înroşindu-te la gândul spectacolului oferit cu nonşalanţă, ai luat-o la fugă pe bulevard.

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

Pagina anterioară

Pagina următoare

DE CINCI MINUTE, Paul stătea în poziţie de drepţi în faţa femeii arţăgoase. Dacă n-ar fi fost mama copiilor lui, i-ar fi cârpit un dos de palmă, ar fi renunţat la făţărnicia ce stătea la baza relaţiei lor şi ar fi ieşit din cameră trântind uşa. Aşa era doar mulţumit că scena se petrece având ca personaj un Paul civil, în pantaloni de trening şi tricou, arătând ca un grăjdar modern, unul dintre cei care se foiesc degeaba toată ziua în aşteptarea unui salariu-fantomă, iar uniforma şi mândria lui de ofiţer nu sunt terfelite.

Ochii Marcelei străluceau cu răutate, mâinile îi tremurau imperceptibil şi se îmbrăcase dis-de-dimineaţă în taiorul măsliniu, pe care îl folosea în călătorii, ca şi cum ar fi fost gata să-l părăsească, să plece de acasă.

– Iar ai trecut pe la ea, îi simt parfumul!

Şi pe podea s-a făcut ţăndări încă o vază. Începutul sfârşitului dacă Marcela renunţa la obiecte atât de dragi ei.

– Nu-i adevărat, am fost chemat la locul unei crime, uite, scrie şi în ziar! a încercat Paul să se apere.

– Dacă mai continui aşa, să ştii că-ţi găseşti toate boarfele în stradă! Puţin îmi pasă de ce spun vecinii! Puţin îmi pasă că te-a salvat! Şi o să-ţi smulg buruienile, una câte una! a mai ameninţat ea ştiind că-l atinge în punctul sensibil.

– Smulge-le, ca să murim de foame liniştiţi!

– Şi ştii că tu o întreţii ca ea să se culce cu alţii? Măcar folosiţi prezervative? Asta mi-ar mai lipsi, să mă trezesc cu o boală adusă de tine, că te omor!

Paul înţelegea bine ce-i spunea Marcela, dar nu avea curajul să accepte o astfel de discuţie.

– Dacă tot vrei o amantă, găseşte şi tu una mai de soi, nu te înhăita cu toate scursurile. Şi ai grijă să nu te înşele cu alţii!

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

– Cu cine?

– Aha, te interesează, nu? Cu Alex, imbecilul obez, cu Daniel, javra aia, l-ai arestat că-şi punea afişele pe ziduri, cu George, şoferul de la Coca-Cola...

Chiar exista un George în viaţa ta? De fapt, ştiam eu exact ce se întâmplă în patul cu saltele Relaxa cât timp nu stau cu fundul meu pe el? Câţi bărbaţi fuseseră în viaţa ta înaintea noastră? Câţi doreau să ne ia locul?

Erau întrebări la care doar Marcela putea obţine răspunsul cel mai aproape de adevăr, noi am fi ocolit şi dovezile cele mai sigure din dorinţa de a te păstra cât mai mult în proprietatea noastră şi din teama de a nu ne întâlni unul cu altul.

Paul a făcut stânga-mprejur perfect regulamentar şi a pornit spre buruienile ameninţate. Cât timp ieşea un ban bun din seră, Marcela n-o să facă nimic, s-a amăgit el, deşi, naiba ştie.

Sera o ridicase cu mâinile lui şi îi adusese renumele de „poliţistul milionar“. Din miile de fire de garoafă vândute îşi cumpărase maşina, cumpărase pe şest garsoniera Cristinei, supravieţuise cele câteva luni în care fusese şomer şi reuşea s-o mulţumească pe zgripţuroaică oferindu-i tot ceea ce-şi dorea. Adică toate lucrurile cu care şi-ar fi putut impresiona vecinii, o lampă uriaşă de cristal cu ţurţuri, draperii roşii, o vitrină cu bibelouri scumpe, o haină de blană ce-i sublinia şi mai mult snobismul. Lucruri pe care, de altfel, le-a şi aruncat în ziua în care unul dintre rafinaţii ei amanţi a început să-i cizeleze gusturile, să-i explice că totul era kitsch.

A început să amestece băligarul adus la poartă de-un ţăran care nu uitase binele făcut cândva feciorului căzut în păcat. Dacă ar mai fi avut timp să pună o mie de fire, ar fi fost cu sufletul împăcat. I se citea în ochi dorinţa de a-şi lua câmpii, zâmbetul încordat nu era un semn bun, dar florile şi banii aşteptaţi de pe urma lor îl linişteau treptat. Ştia că singurul loc în care s-ar fi simţit bine era şantierul din creierul munţilor, dar anii trecuseră iar el nu mai avusese curajul să plece în pelerinaj, pe urmă aflase că lucrările au fost abandonate şi rămăsese pe veci cu gustul amar al neîmplinirii.

Trebuia să urle puţin şi la fete, altfel ele s-ar fi înghesuit în colţul serei, lângă peretele din

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

beton ce separa instalaţia de încălzit – un boiler uriaş, cu arzător pe motorină – de spaţiul cultivat, iar acolo, ghemuite, ar fi împărţit o sticlă de vodcă şi un pachet de ţigări, povestindu-şi aventurile. Munca la seră era pentru ele ceva între un ciubuc nu prea grozav şi reeducarea prin muncă în folosul obştii sau, mai precis, în folosul celor care puteau fi îmbunaţi ca să nu le fugărească seară de seară din faţa cârciumii, de unde îşi agăţau clienţii.

Cu ceva mai multă iniţiativă şi imaginaţie, le-ar fi putut pregăti ca informatoare şi trimite după infractorii greu de dovedit, dar aşa se mulţumea să-şi rotunjească veniturile de pe urma lor.

Sprijinit în coada sapei, încerca să le explice tot ceea ce aveau de făcut când uşa de sticlă a zburat din ţâţâni la intrarea ta.

– Iar te freci toată ziua cu curvele astea? Marcela ştie ce se întâmplă aici?

Paul s-a înroşit, a sughiţat, s-a apropiat de tine încercând să te oprească. E de rău atunci când amanta începe să ia apărarea soţiei, indiferent de motiv. Şi dacă era pregătit să înfrunte furia năbădăioasă a Marcelei, violenţa ta venea din senin, n-ar fi trebuit să i se întâmple aşa ceva, nu ştia pe unde să scoată cămaşa.

– Mi-ai promis că mă scapi de cretinul ăla de Alex şi de toţi oamenii lui. Te-ai jurat că n-o să se mai lege de mine!

Cretinul eram eu, normal să-i ceri ajutorul ca să ştergi urmele, închis sau mort n-aş mai fi pornit pe urmele tale ca să mă răzbun. Nici nu ştiu dacă îţi era teamă că te dau în judecată, sau că pun doi băieţi să te aranjeze într-o noapte fără lună. Poate că doreai doar să eviţi vizitele mele plângăcioase, în care te-aş fi implorat să-mi dai banii înapoi.

Atrase de spectacol, fufele lăsaseră baltă treaba şi se adunaseră în jurul vostru, mai mult decât interesate. Toate frumuseţile cartierului erau acolo cu ochii holbaţi: şi Tina, ţiganca grasă apreciată pentru sânii ei tari, dar care gâfâia după ce dădea de două ori cu săpăliga, şi Mary, vagaboanda care făcuse Turcia doi ani până când prea multele cicatrice adunate pe faţă sau pe mâini în urma certurilor cu clienţii o declasaseră până şi pe trotuarele Ferentarilor, şi Cathy, evreica de patruzeci de ani încă slabă şi nervoasă, al cărei păr roşcat începuse să albească.

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

– Chiar crezi că poţi să mă ai pe gratis la nesfârşit? Crezi că o să mai accept să-ţi fiu slugă după ce te-am salvat în 22?

Înainte să te poată opri cineva, ai apucat o săpăligă şi ai aruncat-o în tavanul de sticlă, provocând o ploaie de cioburi însoţită de ţipete scurte şi chicoteli.

– Chiar n-ai nimic de spus? te-ai arătat calmă, pornind pe una dintre alei şi frângând tijele crude ale florilor.

În mintea lui, Paul calcula paguba, dar nu ştia cum să te potolească fără să se facă de râs, fără să se trezească şi cu Marcela în seră şi fără ca dezastrul să depăşească o sumă suportabilă.

Ajunsă la peretele opus, te-ai apucat să spargi meticulos ochiurile de geam, folosind robinetul din fontă luat de la ventilul aflat în apropiere. Dacă tot ai început să-i distrugi sera ca să-l impresionezi, continuai ca să te eliberezi de umilinţele trăite ani în şir.

– Opriţi-o naibii cumva! s-a răstit Paul, iar fufele s-au năpustit, călcând şi ele totul în picioare, bucuroase că ziua de muncă se transformă într-o distracţie cum numai borfaşii strânşi la cârciuma lui Stan ştiu să o facă.

Te-ai smuls din braţele lor şi în urma ta uşa trântită cu forţă s-a făcut ţăndări. Câteva cioburi au rămas prinse de rama din cornier şi Paul a început cu ele curăţenia, având grijă să nu se taie.

– Curvele tale pot să facă asta şi eu nu? urlase Marcela pe înserat, descoperind dezastrul.

S-a repezit la florile pe care Paul urma să le ducă a doua zi la piaţă şi, cu mult mai multă meticulozitate, prinzându-le una după alta cu o dexteritate de invidiat, le-a frânt tijele fragede, făcându-le zob.

Paul a rămas singur la locul dezastrului, s-a aşezat pe un bolţar înfipt la capul stratului şi şi-a aprins o ţigară. Prea mulţi urmau să afle de cele întâmplate. Simţea şi cum banii i se scurg printre degete, era din nou un om sărac. Ploaia s-a pornit din senin, apa a început să şiroiască prin spărturi, pământul gras, afânat, s-a transformat în mocirlă, iar el nu s-a clintit, era ud până la piele, dar nimic nu mai conta. Ţevile caloriferului au crăpat şi aburii au transformat sera într-un

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

coşmar. Ca prin vis, o mână salvatoare l-a căutat şi l-a condus spre casă, putea fi Marcela, putea fi una dintre fete, el oricum nu mai vedea.

Cu timiditatea fecioarei care bate la poarta bătrânului satir aşteptând dureroasa iniţiere în ceea ce ar putea fi scopul sau povara destinului ei de femeie, Marcela a privit uşa, ca şi cum s-ar fi aşteptat să întâlnească răul absolut. Oribila alăturare a tăbliei lăcuite cu tocul vopsit într-un alb-bolnav i-ar fi prilejuit cu altă ocazie comentarii acide, la naiba cu toţi precupeţii ajunşi la bloc, la naiba cu ţara asta frumoasă, păcat că este locuită de ei.

Uşa s-a deschis larg, fără teamă, iar tu ai apărut în halatul gros din finet, decolorat şi murdar, realizând cu greu că slăbănoaga elegant împopoţonată şi cu privirile oţărâte este Marcela. Ai lăsat-o să intre şi te-ai mirat că, fără nici o invitaţie, şi-a scos balonzaidul şi mânuşile, a măturat ciorciovoaiele adunate pe bufet ca să-şi facă loc pentru poşetă şi s-a înfipt în mijlocul camerei clătinând din cap la vederea dezordinii.

– O târfă urâtă şi jegoasă!

Nu ştii dacă vorbea cu tine sau cu interlocutorul imaginar ce o ţinea întreagă la minte într-o lume greu de acceptat, în care poporul ales rătăceşte în van după gloria binemeritată iar pământul sfânt este întinat de nemernici.

Faţă în faţă, la câţiva centimetri, v-aţi studiat asemenea boxerilor urcaţi în ring nu doar din dorinţa de victorie, sau pentru bani, ci din ură de moarte pentru adversarul hărăzit. Mutra ei slăbănoagă, nasul ascuţit, machiajul de prea bună calitate te-au enervat. Mutra ta uşor buhăită, tenul gras şi buzele umede au scârbit-o. Decolteul inutil între sânii cât cepele te-a iritat. Sânii tăi grei, cu sfârcurile mari, puşi în valoare de materialul moale, au uimit-o. Bucureştii – scălâmb oraş de nu-şi putea permite complementaritatea voastră.

Aproape fără să ştie de ce, a vrut să simtă carnea ta caldă, transpirată, mirosind a femeie şi aţâţându-i simţurile, drept care a început să te mângâie cu o dexteritate de invidiat.

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

– Jidoafcă slăbănoagă şi rea!

– Târfă grasă!

Parfumul ei fin se acomodase cu temperatura camerei şi-ţi pătrundea acum în nări, acoperind mirosurile banale. Ai strâns-o uşor de gât, cu amândouă mâinile, te-ai lipit de ea.

Ochii tăi se aprinseseră, ai ei sclipeau încântaţi. V-aţi răvăşit una alteia hainele, aţi încercat să obţineţi o cât mai mare plăcere din trupul celeilalte, apoi v-aţi despărţit nedumerite, ea a pornit spre casă tremurând, tu te-ai ascuns în cadă, sub jetul călâu al duşului, respirând cu greu după insolita experienţă.

O linişte ciudată se aşternuse peste Bucureşti. O seară ieşită din orice statistici i-a speriat pe doctorii care n-au primit nici un accidentat, bănuiau că a doua zi va fi jale, prin sălile de reanimare nu s-au stins nici cei mai fără de speranţe, poliţiştii au simţit imboldul de a lăsa şoferii în legea lor şi s-au mulţumit să clatine dojenitor din cap la trecerea câte unei maşini cu peste o sută la oră, curentul nu s-a întrerupt, ţevile de apă n-au supurat, praful s-a aşternut şi el lăsând oamenii să respire un aer curat, de pădure.

De minţit, minţiseşi nu numai o dată, sodomia îţi fusese impusă, bărbatul alteia îl avuseseşi în pat, post ţinuseşi doar din lipsă de bani, motiv pentru care ştiai bine că ai şi furat, iar Marcela nu era prima femeie din viaţa ta.

Nu-ţi închipuiai cum de-i trecuse prin cap lui Daniel că tocmai tu eşti femeia menită să salveze oraşul. Nu înţelegeai de ce aprobasem şi eu aşa o gogomănie. Iar de Bucureşti simţeai că nu-ţi pasă, din păcate nu te străduiai să observi şi ce consecinţe avea indiferenţa ta.

Femeia, şmecheră şi ipocrită, clipea lung, cu subînţeles, aşteptând să ajungi la partea cea mai interesantă a propunerii tale, suma pe care o va primi lunar în schimbul semnăturii pe care era gata-gata s-o pună pe contract. Peniţa stiloului se apropiase de câteva ori de hârtie, lăsase chiar şi o urmă imperceptibilă, totul era în regulă, însă nu auzise cuvintele magice.

Ţi-ai luat inima în dinţi:

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

– Şi pentru dumneavoastră, în semn de mulţumire, cinci sute pe lună...

Atât te sfătuise Marcela, atât ai oferit. Planul vostru era simplu, căminul clubului sportiv de care nu se mai ocupa nimeni putea fi transformat în ceea ce amândouă aţi hotărât să numiţi „salon de masaj“. Clădirea putea fi renovată uşor, sauna funcţiona în ciuda oricăror aşteptări, mobilierul nu fusese furat în întregime iar bucătăria avea toate dotările cerute pentru avizul sanitar.

Uzina, cândva uriaşă, azi împărţită în şapte societăţi comerciale aflate în pragul falimentului, primise vila de pe cheiul Dâmboviţei ca premiu în întrecerea socialistă. Secretarul de partid se ocupase de amenajarea ei prin forţe proprii pentru a o pune la dispoziţia clubului, preocupat fiind de voleiul feminin, baschetul feminin, handbalul feminin, într-un colectiv alcătuit în cea mai mare parte din bărbaţi. Fetele, angajate special pentru echipele cu pricina, arareori câştigaseră vreun meci, dar întreţinuseră moralul conducerii, iar petrecerile organizate acolo rămăseseră de pomină în lumea activiştilor care roiau în căutare de distracţii gratuite.

– Ei, dragă, dacă s-o putea, sunt sigură că n-o să mă uiţi, a răspuns directoarea calculând rapid cât înseamnă cinci sute de dolari în lei, cam trei salarii, şi semnând uşurată. Pentru ea, să-i lase pe satirii bătrâni fără cuibuşorul lor de nebunii era oricum o răzbunare.

Marcela a oprit maşina jumătate pe carosabil, jumătate pe trotuar, ţi-a smuls cheile şi s-a repezit să descuie uşa masivă din lemn. În hol aţi trecut la întocmirea listei cu ce era de făcut. În mintea Marcelei răsuna deja muzica fină ce-i va însoţi pe clienţi în bar, în saună, în sala de sport şi în camerele de la etaj şi totul i se părea o ploaie de paiete. Mai practică, ţi-ai sunat mama să vină împreună cu două vecine, foste femei de serviciu, ca să scoată la lumină încăperile ce duhneau a stătut, a părăsit. Nu te-ai abţinut totuşi să faci câţiva paşi de dans înfăşurată în faldurile steagului roşu descoperit în debaraua de sub scară.

– O să poţi, fată dragă, să ai grijă de toate astea? te-a întrebat de câteva ori maică-ta stând în genunchi, cu baticul transpirat pe cap şi frecând parchetul pentru o mie de lei pe zi.

Îţi era ruşine de sumă, dar Marcela negociase şi le ameţise pe cele trei babe cu promisiunea unei angajări.

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

– Doamna Marcela... chiar este soţia lui?

Da, era ciudat chiar şi pentru tine ce parteneră de afaceri aveai, dar ai plecat fără să-i răspunzi. La invitaţia ta, Maestrul sosise ca să dea un sfat cu privire la amenajarea interioarelor. Eşti sigură că şi-a tras cel puţin jumătate din sumele pe care le-a cerut ca să cumpere lucrări de la colegii de atelier şi că a folosit prilejul pentru a le da peste bot celor care mârâiseră la adresa lui, dar spaţiul s-a transformat peste noapte în replica unui bar de bun-gust.

Marcela ar fi trebuit să ştie că Maestrul era homosexual, avea aceeaşi siluetă ciolănoasă, aceeaşi dantură ruinată, aceeaşi privire inteligentă şi ezitantă ca a vecinului ei, Gabriel. Extrem de inteligent, ca şi cum inteligenţa ar fi fost pentru el o pedeapsă, Gabriel era doctor în matematici, dar pentru avansurile făcute elevilor nu mai avea voie să predea în nici o şcoală. Niciodată nu stătea prea mult la pârnaie, îl elibera legenda cum că, meditate de el, fetele, în nici un caz băieţii, coloneilor de miliţie intrau la sigur la facultate. Iar o pâine mânca încropind lucrări de diplomă, cam într-o oră, sau teze de doctorat, cam într-o după-amiază, pe colţul mesei lui din Car. Le scria cap-coadă, inclusiv bibliografia, iar dacă nu avea alte obligaţii faţă de clienţi cerea o mie de lei, cam de cât reuşea să bea într-o săptămână.

Vizita lui Paul, din al cărui cont Marcela se înfruptase fără nici o grijă, a coincis, meritul nu era al tău, ci al Marcelei, cu vizita celor care dădeau aprobarea finală de funcţionare. Prezenţa lui a fost o garanţie greu de echivalat, ştampilele au răpăit pe formularele pregătite şi inspectorii s-au retras siguri că l-au prins pe Dumnezeu de picior.

Dacă în prima seară clienţii s-au speriat de şansa pe care o aveau iar fetele, două sportive care cunoşteau bine locurile, trei târfe aduse de Marcela din plutonul muncitoarelor de la sera lui Paul şi o vecină de bloc ce-ţi bătuse la uşă cu lacrimi în ochi, jurându-se că nu mai are ce mânca, şi-au făcut doar încălzirea transformând totul într-o petrecere de casă, din a doua seară barul s-a umplut cu şmecheri coborâţi din maşini luxoase, cu număr de înmatriculare provizoriu, oameni care ştiau exact ce vor.

Singura greşeală a fost aceea de a o lăsa pe Marcela să flirteze cu un turc plin de haz, scena,

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

surprinsă de Paul, fiind argumentul decisiv că joaca, oricum periculoasă şi care îl privase de femeile sale, trebuie să înceteze.

A avut grijă şi ca o razie să pice într-o seară în care Marcela lipsea, aşa că ai suportat singură umilinţa de a fi înghesuită în ARO-ul poliţiei cu cătuşele la mâini, de a dormi o noapte în arestul secţiei şi de a te trezi cu localul închis. Principalul martor al acuzării era Maestrul, asta nu te-a mirat. Visul se destrămase.

Cea mai comodă soluţie a borcanului cu miere de a se feri de atacul muştelor este să-şi pună capacul – adio plăceri, sau să omoare muştele. Simplul fapt că existai trezea în semenii tăi ura. O duşmănie grea, lipicioasă, marcată de teamă, de ipocrizie, mascată de pofte subconştiente. Dacă la vânătoare de muşte te-ai fi înarmat cu un plici, aşa ţi-ai ascuns în poşetă o şurubelniţă.

Ai bănuit că Maestrul îşi ţine maşina undeva în preajma atelierelor, deci ai coborât strada în pantă cu nesiguranţa fetelor simple, neobişnuite să meargă pe tocuri-cui, întârziind în faţa vitrinelor, sătulă de ţigările contrafăcute, de parfumurile ieftine şi de sucurile bolborosinde oferite de-a valma, plictisită de strălucirea obositoare a magazinelor cu haine de lux din care nimeni nu cumpără. Ai trecut indiferentă pe lângă afişele Cinematecii, nu-ţi spuneau nimic, nu urmăreai decât seriale lacrimogene, sălile de cinematograf erau o tortură, intrai cu spaimă în întunericul lor şi nici unul dintre amanţi nu trăia plăcerea comentariilor savante, din vârful buzelor, a icnetelor extaziate, a replicilor de genul: „Dacă tăceţi din gură, o să vedeţi şi voi, o să înţelegem şi noi!“, aruncate pe deasupra plebei.

Faptul că te aflai sub ferestrele ameninţătoare ale poliţiei nu te-a oprit să cutreieri parcările, gangurile, strecurându-te prin mulţimea bezmeticilor ieşiţi la cumpărături, a chiauneilor scăpaţi de la slujbă, şi ai găsit-o. Ca să nu atragi atenţia celor din jur purtai un palton negru, banal, terfelit, toţi ar fi jurat că eşti o vânzătoare sau o femeie de serviciu. Cât ar fi părut de ciudat, era locul în care văzuseşi o femeie beată umblând pe stradă, deci lumea nu se speria pe acolo chiar de orice. Ca să ştii ce urmează să faci, ţi-ai adus aminte de spaimele şoferilor care te purtaseră mândri în

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

maşinile lor cu gândul doar la patul tău. De cât le era de teamă că ar putea rămâne fără direcţie, fără frâne sau că vor lua foc, discutau cu interes, dar că tu te-ai îmbolnăvi, ai rămâne gravidă sau că ai putea fi închisă pentru prostituţie nu acceptau să le aminteşti. Ei prinseseră puţine despre treburile femeieşti, tu băgaseşi la cap cum poate fi sabotată o maşină.

Te-ai lăsat pe vine lângă roata din faţă, ai scos şurubelniţa şi ai căutat conducta prin care trece lichidul de frână. Ştii că ai găsit-o şi că ai rupt-o, apoi ţi-ai şters muncitoreşte palmele de batista uriaşă pe care o purtai după tine pe post de prosop.

– Să vă ajut cu ceva, doamnă?

L-ai privit atât de enervată pe şoferul îndatoritor, încât omul s-a retras nedumerit. Pierduse ore în şir aşteptându-şi şefii prin parcări, dar o femeie care să-i refuze ajutorul, asta încă nu văzuse. Ai plecat aproape în fugă, sigură că omul te-ar putea recunoaşte. În urma ta, de maşină s-a apropiat un bărbat în haină de piele, un om extrem de curios, care te urmărise până atunci interesat de tine ca femeie, dar care înţelegând ceea ce faci te-a văzut cu alţi ochi, a început să te adore.

Şi a continuat ca un profesionist prepararea maşinii Maestrului, care n-a înţeles niciodată de ce, când a rotit cheia în contact, maşina aproape că a explodat iar el a fost scos cu greu de trecători din sicriul aprins, căci multe lucruri nu poate să facă un Oltcit, dar să ardă o ştie mai bine ca orice altă marcă de pe glob.

Sigură că vei fi prinsă, te-ai strecurat pe lângă clădirea cenuşie, impunătoare, în care urma să dai socoteală pentru gestul tău, din care urma să pleci spre penitenciar cu cătuşe la mâini şi la picioare, şi ai coborât spre chei într-o zonă în care oraşul îşi dădea arama pe faţă, un oraş fără Dumnezeu, în care sfinţii de gips stau neputincioşi şi trişti.

Cum Daniel locuia într-o mansardă greu de supravegheat din stradă, ai intrat cu tupeu prin bezna din holul fără sistem de iluminare, ai urcat pe scara îngustă, cu trepte din beton, cu balustrada mângâiată de-a lungul timpului de sute de slujnicuţe cârne şi pistruiate, sosite în naivitatea lor ca să se căpătuiască la oraş şi întoarse în sat cu un plod în braţe, ţi-ai supt burta, ce grăsime plăcută, la naiba, ca să te strecori pe lângă un frigider abandonat, un Fram ce apucase

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

bogăţia anilor şaizeci iar acum zăcea gol ca stomacul unui ascet, ai continuat să urci scările, la ultimul etaj erau din lemn şubred, semn că se apropia acoperişul, ai zgâlţâit din ţâţâni uşa strâmbă, te-ai strecurat pe lângă somiere desfundate, coşuri pline cu cărţi, cutii de televizor umplute cu gioarse şi prin norul de praf iscat de prezenţa ta ai ciocănit în uşa crăpată, iar când ţi-a deschis ai intrat sigură pe tine, ştiind ce urmează să faci.

– M-am mai gândit la ceea ce mi-ai spus, Daniel. Dă-mi ceva de băut şi hai să stăm de vorbă.

Cât s-a întors spre măsuţa pe care se afla o sticlă de vodcă, ai apucat sticla goală de vin uitată lângă fotoliul desfundat şi l-ai pocnit în creştet. Deşi ai pus în lovitură toată ura acumulată pentru momentul penibil pe care îl trăiseşi din cauza lui, sticla nu s-a spart, însă Daniel s-a prăbuşit fără să icnească.

Din ce în ce mai amuzat de faptele tale, bărbatul în haină de piele ţi-a apreciat munca, însă a fost înşelat de poziţia trupului şi nu a terminat lucrul făcut doar pe jumătate. Daniel s-a târât pe scara în spirală, i-a înspăimântat pe trecători când a ajuns plin de sânge în mijlocul trotuarului, dar a fost luat în timp util de salvare.

Ar fi urmat pe listă Paul, dar te-ai gândit că pentru el va fi suficientă pedeapsa de a-şi şti soţia şi amanta trăind împreună. Puteai să o convingi pe Marcela să-l părăsească.

Rareori te trezeşti la uşă cu o femeie ţinând în braţe o sticlă de gin, aşa că am uitat pe moment „iubirea“ pe care ţi-o purtam, am acceptat să intri, să mă săruţi, să serveşti băutura în paharele mari de cristal, să mă duc la bucătărie după cuburi de gheaţă.

Ginul era ciudat de amar dar, cum tu ai sorbit până la fund paharul, te-am imitat. M-am trezit la reanimare, legat de pat ca orice sinucigaş, cu o greaţă dulceagă în creier şi cu spasme în stomac. Doza de somnifere era mai mare decât aceea care ar fi doborât un haidamac de o sută de chile, dar nu cu foarte mult, rezistasem printr-o minune. Omul în haină de piele probabil că a intrat şi el în casă, a văzut flaconul lăsat la vedere şi s-a amuzat.

Ai alergat pe străzi fără nici o ţintă, râzând şi plângând. Oraşul Bucureşti nu te privea cast, ci impotent.

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

Erecţiile lui parţiale şi ejaculările rapide se transformau în proiecte ratate, într-un labirint murdar în care femeia nu este nici cântată, nici cucerită, ci violată. Poeţii vin la Bucureşti, nu se nasc aici, pictorii se nasc aici şi pleacă aiurea la prima ocazie, provincialii cu bani ratează orice şi-ar propune, bucureştenii cu bani ajung prea repede la Gherla. Cel mai frumos parc este abandonat militarilor în termen şi servitoarelor, cel mai lung bulevard a fost cedat turcilor, iar cel mai mare cartier este atât de asupritor, încât până şi ţiganii, obişnuiţi să nu ia seama la constrângeri, fug din el.

În urma ta, oraşul îşi trăgea tot mai greu sufletul, copiii lui o luaseră definitiv razna, şi devenise blestemat, în care piatră pe piatră nu se va mai ţine, unde ruinele vor fi legea, iar foamea, somnul, frica vor cutreiera pe străzi secerând orice urmă de bucurie.

Stăteai plictisită într-un colţ al camerei şi te întrebai pentru prima dată ce fac bucureştenii tăi plictisiţi. I-ai trecut în revistă şi te-ai oprit asupra lui.

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase
nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet,
2002

Se scărpina încet după ureche, îşi mirosea degetele cu plăcerea câinelui care se tăvăleşte într-o baligă şi nu scăpa din ochi magazinul aflat la vreo zece metri mai în faţă, pe cealaltă parte a străzii. Se lăsase întunericul şi vedea ultimii cumpărători cum se mişcau asemenea peştilor dintr-un acvariu, ciugulind ici şi colo câte ceva de pe rafturi. Nu mai avea mult timp de aşteptat, drept care şi-a mai aprins o ţigară din pachetul de Golden American, fuma două pachete pe zi, a aruncat chibritul ars în scrumiera din bordul maşinii, iar scrumul a început să-l scuture pe geam. De câteva minute bune nu mai trecuse nici o maşină pe strada îngustă, aşa că a tresărit când l-au orbit farurile prost reglate ale unei Dacii care s-a oprit chiar în faţa magazinului. După huruitul motorului, toba de eşapament nu mai avea multe zile, nu mai era decât o foaie de tablă perforată de rugină. Putea să dea un diagnostic şi pentru motor simţind mirosul gazelor arse: setul dus, mânca ulei iar benzina nu era arsă complet, mergea înecat.

Magazinul se afla la parterul unui bloc vechi, cum pe vremuri erau multe în centrul Bucureştilor, blocuri bune, solide, ai căror locatari fuseseră invidiaţi, până la cutremur, de cei izgoniţi prin cartierele-dormitor, şi de care lumea fugea azi văzând crăpăturile din plafoane şi fisurile din stâlpii de rezistenţă. Până în ’89, acolo fusese magazinul de desfacere al unei cooperative, scaune, broderii, stofe şi stropitori, lucruri pe care bucureştenii nu şi le doreau în mod expres, contractul de asociere cu un întreprinzător particular fusese singura soluţie ca să nu se piardă spaţiul. Vitrinele şi uşa de la intrare erau refăcute cu tâmplărie metalică, pereţii fuseseră curăţaţi până la gled şi vopsiţi în alb, mobilierul vechi aruncat şi patronul investise în tejghele noi, pe urmă în etalatoarele utile într-o autoservire. Profilul evoluase de la piese de schimb auto vândute pe valută la cel de magazin alimentar cu autoservire. Tavanul fals fusese ultima investiţie, o firmă de construcţii adusese totul cu fundul în sus ca să-l monteze. Marfa, mai mult din import, atrăgea clienţii cu dare de mână şi îi gonise pentru totdeauna pe vecinii sărăntoci.

În spatele tejghelei, obosită şi plictisită, ea stătea pe un taburet înalt gândindu-se cu jind la o ceaşcă de cafea caldă. Imbecilii răsturnau

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

mărfurile ca nişte maimuţe scăpate din cuşcă, se uitau cu coada ochiului spre ea ca nişte copii puşi pe şotii, îşi strecurau în buzunare cele mai inutile mărunţişuri fără să ştie că sunt supravegheaţi şi se trezeau că ea marca, fără să-i mai întrebe de sănătate, şi furtişagurile. Plăteau icnind a neputinţă, roşii la faţă, uitau să-şi numere restul sau chiar lăsau banii vânzătoarei şi fugeau unde vedeau cu ochii.

Dintr-un motiv pe care nu-l înţelesese niciodată, patronul insista ca radioul din spatele ei să meargă de dimineaţa până seara pus pe Radio Actualităţi. Suporta reportajele heirupiste, muzica demodată şi diareea de ştiri sportive fără să-l dea mai încet, ordinul era ordin. Mai greu se descurca uneori cu nevoile ei fireşti, pândea momentul în care era singură, se repezea la uşă ca să întoarcă o dată cheia în broască, fugea în cabină, ridica atentă, cu vârful piciorului, colacul mereu ud, patronul părea să aibă o singură bucurie pe lume, să vină de trei ori pe zi ca să facă mizerie, se cocoţa pe vasul de faianţă şi încerca să-şi rezolve problemele cât mai repede.

Seara lăsa aprinse numai luminile din spate, magazinul, chiar aşa cum era, fără nici un sistem de alarmă, nu fusese prădat niciodată. Doar vitrinele făcute ţăndări de mineri, dar asta nu se punea la socoteală, nu pierduseră atunci decât sticlele de vodcă. Logodnicul o aştepta în fiecare seară cu motorul pornit, ştia că trebuie să-şi scoată sufletul împingându-l dacă se oprea din huruit, şi se grăbea la semnalul ştiut ca să nu fie pusă la cazne.

După ieşirea ultimului client, a stins o parte din lumini, a încuiat uşa cu două yale şi s-a suit în Dacia rablagită repezindu-se să-l sărute lung pe şofer. Ca să-i facă plăcere, nu avea nici un haz gestul ei, omul era după o zi de muncă, îi puţea gura a tutun, dar aşa se face. Plin de el, demara fără să se asigure, de obicei ea nu avea timp să privească în jur, dar s-a uitat după limuzina argintie şi marele fumător aflat la volan, avusese probleme cu el, din fericire mai avusese undeva într-un sertar un pachet mucegăit de Golden American, omul chiar nu-şi dorea altceva.

Tocmai aruncase ţigara fumată până la filtru şi scuipase, scârbit de gustul plasticului ars, aşa că a deschis portiera, a coborât greoi, s-a îndreptat din şale simţind cum îi pocnesc articulaţiile, pe urmă a pornit agale spre

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

magazin. În blugi, cu un pulover pe gât ce-i sublinia rotunjimea burţii şi cu adidaşi în picioare, părea un funcţionar ieşit să-şi facă plimbarea de seară între orele petrecute pe un scaun la serviciu şi masa mult prea copioasă ce preceda timpul pierdut cu ochii la televizor.

Ajuns în faţa vitrinei, s-a uitat scurt în josul străzii, nu venea nimeni, a scos din buzunar un marker şi a început să scrie pe geam: „Magazin închis din cauza produselor alterate aflate la vânzare!“ Deşi gândit pentru o astfel de utilizare, markerul lăsa o urmă nesigură pe sticla grasă, dar nu avea timp, şi nici nu se gândise, să cureţe locul cu puţin spirt. Terminase, aşa că a pornit spre maşină la fel de relaxat, fără să privească în urmă. În beciul insalubru, şobolanii au simţit cum bătrâna şi-a dat duhul şi au început să cotrobăie prin gioarsele adunate de ea. Murise de foame, n-au găsit mare lucru, şi au lăsat-o să se împută încet, nici unul nu dorea să se înfrupte din carnea ei.

De la volanul microbuzului alb aveai o vedere panoramică. Şoferului nu i-a fost greu să vadă peste şirul de maşini parcate lângă bordură cum pleacă Dacia hărtănită, lăsând un nor de ulei ars în urma ei. Terminase cu aprovizionarea magazinelor din centru, fusese de altfel mai devreme şi în magazinul care tocmai se închisese, acum se chinuia să

completeze foaia de parcurs ca să justifice un decont mai mare, plăteau patronii ăştia mai bine decât la autobaza unde lucrase până

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

atunci, dar nu puteai să ciupeşti nimic. După ce a terminat şi s-a angajat în trafic, a văzut pentru o vreme în retrovizor farurile unei maşini ce părea să-l urmărească.

Motorul a început să toarcă, limuzina a pornit leneşă, greoaie, fără să atragă atenţia cuiva. La prima intersecţie a dat prioritate unui microbuz nou-nouţ, cu număr de înmatriculare provizoriu, şi după o scurtă ezitare a pornit pe urmele lui. Ieşind de pe străduţe şi intrând pe marile bulevarde care taie oraşul de la sud la nord, aveai impresia că maşinile s-au pierdut în trafic, dar distanţa între ele a rămas egală.

Blocurile de pe Dorobanţi erau cea mai bună afacere dacă puteai să te muţi la părinţi, la rude, oriunde, şi să închiriezi apartamentul. Două camere aduceau proprietarilor trei sute de dolari pe lună, destul cât să stai cu burta în sus ca un milionar balcanic. Dacă nu aveai unde să stai în altă parte şi erai obligat să asculţi urletele guturale ale arabilor, clănţănitul maşinilor de scris ale firmelor sărace, aerele de patroni ale puştilor care vindeau din apartament softuri bulgăreşti şi nesfârşita tropăială pe scări, lucrurile nu mai erau la fel de plăcute. Aveai însă dreptul să-ţi îneci disperarea în alcool, mai ales dacă găseai de unde să-l furi.

Cum maşina era goală, singura încărcătură fiind o navetă cu bere Florin Piersic, varianta modernă a Fraţilor Petreuş, iar banii pe marfă nu-i încasa el direct, veneau prin bancă, n-aveau decât să-l oprească şi să-l fure, mare lucru nu avea de pierdut.

Microbuzul a intrat în parcarea din spatele unui bloc de pe Dorobanţi, şoferul a parcat fără să-i pese că trecerea pe alee devine o probă de îndemânare din cauza lui, apoi a deschis cu vârful pantofului uşa blocului, având amândouă mâinile ocupate cu naveta de bere. De la volanul Opelului gri-metalizat, şoferul a supravegheat mişcările celui urmărit, apoi a mai mers cincizeci de metri pe strada perpendiculară pe bulevard, până când a găsit un loc de parcare, a urcat cu roţile din dreapta pe trotuar şi a pornit la fel de calm spre microbuzul alb, după ce a luat de pe bancheta din spate un spray argintiu.

Spray-ul cu care scrisese pe microbuz era cumpărat din zonă, descoperise magazinul cu vopsele auto când fusese la CEC-ul de lângă Varşovia să plătească o amendă, cuiva nu-i plăcuse că aruncase gunoiul pe locul viran de

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

lângă casă, aşa că lucrurile se potriveau. L-a aruncat în portbagaj şi a pornit spre casă. Vopseaua din spray era sângerie. Cu ea scrisese pe aripa din dreapta şi pe portieră: „Furat în data de 15!“ Era seara zilei de 15 septembrie. Peste noapte, din apartamentul vecin au izbucnit flăcările. Beat, şoferul microbuzului nu a reuşit să se salveze.

Nu s-a întors în bulevard, a continuat să ruleze pe strada prost pietruită până când, după mai multe ocoluri inutile, a ajuns în Calea Floreasca, a virat la dreapta spre Spitalul de apoi la stânga spre Bucur Obor şi s-a oprit câteva clipe la semaforul din faţa IGP-ului. Cândva, pe terasa blocului, se adunau sute de suporteri să vadă meciurile echipei Dinamo. Acum, blocul şubrezit de cutremur nu mai reprezenta nici o atracţie, era doar o conservă cu potenţiali pacienţi pentru Spitalul de Urgenţă, cei care ar fi vrut să vadă meciul nu aveau decât să intre pe porţile stadionului, locuri în tribune se găseau berechet. Pe poliţistul aflat în intersecţia din faţa IGP-ului îl mâncau palmele să-l oprească, parcă prea venise cu viteză mare, dar era târziu, copiii îl aşteptau acasă, îşi făcuse suma.

În zona Circului a încetinit, stânjenindu-i pe ceilalţi şoferi, dar ignorând înjurăturile lor şi-a găsit un loc liber lângă bordură. O ţigancă bătrână şi slabă, îmbrăcată cu o fustă de blugi şi o bluză de mătase neagră, s-a apropiat de portieră: „Vrei ceva?“ A dat afirmativ din cap, ţiganca a ridicat mâna stângă obligându-l să strâmbe din nas la mirosul tincturii de transpiraţie cu parfum oriental, iar din scara blocului au apărut două fete în fuste scurte, din piele, purtând bluze identice cu ale matroanei. A deschis portiera din dreapta şi i-a făcut semn celei mai grase să urce. Ţiganca a întins mâna sub nasul lui: „Cincizeci, înainte. Dolari.“ Avea pregătită în torpedou o hârtie de cincizeci de mărci şi a prins-o între degete cu scârbă, arătând-o. Pe faţa cenuşie, brăzdată de riduri, a apărut o urmă de zâmbet: „Bine.“ Bancnota maronie a dispărut în buzunarul fustei, iar maşina a pornit imediat, fără să-i lase timp de gândire.

Ţiganca se orientase rapid spre maşina parcată lângă bordură: „Fetelor, la muncă!“ Aruncase ţigara morfolită între buze şi făcuse propunerea ca oricărui alt client. Şmecherul nu îi plătise cât ceruse, dar era bine. A privit-o pe proasta aia grasă cum se suie pe locul

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

mortului, toţi clienţii cu automobile o alegeau pe ea, doar cei din zonă, ieşiţi la o plimbare pe jos, aveau alte gusturi, şi s-a ferit în ultima clipă de maşina care era gata-gata să o calce pe laba piciorului. A scuipat speriată şi s-a repezit s-o pocnească pe târfa ce-i rămăsese la dispoziţie: „Ce te uiţi, fă, 'tu-ţi mama mă-tii de putoare!"

„Îmi place maşina. Mergem la tine...", a încercat putoarea să încălzească atmosfera, dar s-a ales cu un dos de palmă peste bot. Nu a început să se smiorcăie, trecuse prin prea multe ca să facă o astfel de greşeală, a băgat însă la cap că se află alături de un bărbat ciudat şi tăcut. Ar fi vrut să-l roage să nu o ducă prea departe, dar s-a abţinut.

O lovise fără voie, dar nu regreta. De mirare era numai pielea ei uscată, s-ar fi aşteptat să fie slinoasă, dar fata era curată, iar modul în care primise corecţia dovedea că are o urmă de minte în capul cu pometi proeminenţi, de femeie cu ciolanele mari şi muşchi lungi, sănătoşi. De aceea n-a ieşit cu ea spre şoseaua de centură, prin Pipera, unde ajungea cu fetele, vara printre boschetele de la marginea drumului, iarna pe bancheta din spate a maşinii, şi a pornit-o spre casă. Încă nu locuia în vila ce-i rămăsese moştenire de la o mătuşă fără alţi urmaşi, se chinuia de doi ani să o renoveze, dar acolo se simţea acasă, nu în garsoniera din Berceni. Reuşise să amenajeze un dormitor la etaj şi îşi făcuse un loc al lui în sufrageria uriaşă de la parter, printre ciorciovoaiele pe care nu dorea să le arunce, prin ele păstra aerul unei epoci de mult apuse. Iar dacă fata va pleca uşor dezamăgită de prestaţia lui, lucrurile se petreceau aşa de când se ştia, la ce bun să-şi facă probleme.

Câţiva trecători mai bătrâni ştiau cum arătaseră Oborul şi Calea Moşilor cu ani în urmă, ei călcau cu teamă pe asfaltul întins peste temeliile caselor dispărute şi erau surprinşi traversând prin locuri numai de ei ştiute, Calea Moşilor Egal Calea Morţilor.

Alunecau pe Moşilor, apoi au cotit pe Eminescu. Înainte de Casa de Cultură au intrat dintr-o mişcare într-o curte largă, fără porţi. Bărbatul a coborât din maşină fără să-i spună ceva şi a pornit spre căsuţa acoperită cu iederă. Târfa s-a gândit să fugă, dar prea fusese pusă repede la respect ca să-şi permită o greşeală cu un barosan. S-a hotărât să-l urmeze.

A intrat pe uşa din lemn masiv, lăsată întredeschisă, şi a rămas mască în faţa a ceea

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase
nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet,
2002

ce vedea. Un frison a trecut-o pe şira spinării, se aflau într-o casă părăsită de câţiva ani buni, totul era plin de praf, atârnau pânze de păianjen, arcurile ieşeau prin tapiţeria fotoliilor, doar într-un colţ se afla un loc mai curat, cu un birou sculptat şi o berjeră. Pe tăblia biroului se adunaseră sticle de vodcă de toate soiurile, cele mai multe pline, iar bărbatul umpluse două pahare aflate pe o tavă de inox, furată probabil de la un restaurant cu autoservire.

A luat paharul rămas pe tavă şi l-a dat pe gât, apoi l-a scăpat pe jos când s-a trezit cu mâna lui dreaptă în păr şi cu ochii lui cenuşii privind-o de la o palmă. Fără să-şi scoată mâna dreaptă din părul ei, cu stânga a început să o dezbrace, iar ea s-a supus, ba chiar l-a ajutat, şi a rămas goală în faţa bărbăţiei lui nesigure. Au făcut un schimb avantajos, în sângele lui a intrat sifilisul, în al ei s-a strecurat virusul neiertător ce-i va distruge lent sistemul imunitar.

Cu două hârtii de cincizeci de mii în buzunar şi cu un gust ceva mai plăcut în gură, după ce primise încă un pahar cu vodcă, a pornit spre intersecţia Moşilor cu Eminescu. Se gândea că ar putea să-şi găsească un client prin cârciumile de acolo, un ban pe care să nu-l mai împartă cu gazda. Mergea cu teamă pe strada pustie, încercând să nu tropăie ca să fie auzită de cordacii de doi bani ascunşi în întunericul gangurilor, nu dorea să-şi facă fundul pomană la milogi, apoi s-a oprit să-şi cumpere un hamburger. S-a sprijinit cu coatele pe masa înaltă, cu un singur picior, şi a început să mestece cu poftă. O maşină a poliţiei s-a oprit lângă chioşc, dar sticleţilor le era foame, nu-şi băteau capul cu ea. Au primit pe gratis tot ce au comandat, s-au suit la loc în Renaultul nou-nouţ şi au trecut pe roşu văzându-şi de drum.

S-ar fi dat la ea când a cerut un hamburgher, era clar cu cine are de a face, dar lucrurile mergeau tot mai prost în ultima vreme dacă el, patronul, lucra în schimbul de noapte pentru că nu-şi putea permite să plătească salariul încă unui vânzător. Pe vremuri ar fi închis, sau ar fi lăsat prăvălia pe mâna unui angajat şi s-ar fi înfruptat din şuncile ei ademenitoare. Bine măcar că era sub protecţie, ştia tot cartierul că de la el mănâncă echipajul secţiei de poliţie de care ţineau, i-a servit pe băieţi cu o sinceră bucurie, el nu plătea nimănui protecţie, făcea doar de

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

pomană unor oameni la rândul lor nevoiaşi. Văzând-o cum îşi leagănă şoldurile în lungul Căii Moşilor, a oftat, şi-a dat cu palma peste frunte şi a înghiţit în sec: „S-a dus şi asta...“ Urma să fie arestat chiar de prietenii lui, îmbolnăviţi cu trichineloză din carnea cumpărată de la ţiganul din Chitila, de la care se aproviziona fără acte, ca să scoată un ban în plus.

Sătulă, a luat-o agale pe Calea Moşilor. Mai toate magazinele se închiseseră, ţipetele copiilor uitaţi pe afară erau singurul semn de viaţă. La intersecţia de la Obor o dureau deja picioarele, aşa că a făcut semn unui taxi: „La Circ!“ S-a urcat în spatele şoferului, ca să nu-i simtă mâinile între picioare.

Clienţi pe înserat apăreau tot mai puţini la marginea străzii, benzina s-ar fi dus pe apa sâmbetei, prefera să-şi facă veacul prin staţiile de taxiuri, dacă pică un pasager, bine, dacă nu, se cheamă că singura pagubă este timpul lui irosit. Iar timp avea berechet de când fusese dat afară, cu ani în urmă, pentru merite într-o instituţie cu renumele terfelit. Măcar mai pica din când în când câte o coardă cum era aceea care tocmai se suise în maşină.

„Cât vrei?“ S-a gândit puţin înainte să-i răspundă: „Două sute!“ S-a căutat prin buzunarul de la piept al salopetei de doc verde, ceva luat de la magazinul pentru vânători şi pescari, a cules câteva bancnote jegoase, vreo opt hârtii de zece mii, şi i le-a întins fără să o privească: „Restul e drumul...“ A luat banii şi l-a întrebat: „Unde?“ Bărbatul a ridicat din umeri: „La Circ, unde naiba...“ Îi dăduse un avans, culmea, el îşi plătea clienţii, şi s-a oprit pe aleea Circului, ea nu avea de unde să ştie că locuise cândva pe acolo şi cunoştea zona ca pe propriul lui buzunar.

Au intrat în holul unui bloc şi au coborât cele câteva trepte care duceau spre boxe. Drumul era barat de o uşă grea din fier forjat. Au ridicat din umeri, el s-a sprijinit cu spatele de uşă, ea cu o treaptă mai sus, cu spatele la el, şi-a ridicat fusta exact atât cât era nevoie şi s-a proptit cu mâinile din faţă pe treptele reci. Bărbatul supraveghea prin uşa de sticlă a blocului maşina cu însemnele de taxi şi se gândea că ar fi bine să schimbe bucşăraia pe faţă înainte să înceapă vremea rece şi zloata. I-a ars şi o palmă peste fund şi a lăsat-o să urineze ghemuită pe scara întunecoasă. S-a suit ceva mai liniştit la volan şi a pornit spre

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

Perla. Acolo putea să spere într-un client mai acătării.

Radioul hârâia, aşa că l-a închis plictisit. Era cald, era vremea să mănânce încă o îngheţată, a şasea, niciodată nu se putea abţine. A oprit lângă alţi pieţari, a încuiat portierele, a verificat portbagajul, apoi s-a proptit lângă lada frigorifică şi a ales tacticos, spre disperarea vânzătoarei, o îngheţată la cornet. Ştia că la fundul cornetului va găsi o bucată de ciocolată exact aşa cum îi plăcea lui. Era al şaselea la coadă şi nici o maşină nu plecase în cursă de când sosise. Avea timp de o ţigară, avea chiar şi timp să mănânce de seară. S-a aşezat la o masă pe terasa decupată din spaţiul verde, enervat de pietrişul ce-i scârţâia sub tălpi, sigur că o să se aleagă cu o pietricică în pantofi. Înainte să-i ia cineva comanda, un beţiv încă sigur pe picioarele lui s-a apropiat: „E liber?...“ L-a privit tâmp, iar omul s-a aşezat. Ce rău putea să-i facă? Mai ales că omul avea bani, a comandat fără nici o grijă şi a plătit imediat ce li s-a adus mâncarea.

Băuse bine, aşa se întâmpla în fiecare an la începutul şcolii, chiar dacă nu mai era inspector în minister, câţiva şefi de catedră continuau să-l invite la o petrecere, nu se ştia niciodată cum se învârte roata şi el ajunge iar mare, poate chiar ministru. Obiceiul era însă ca acolo să se bea, de mâncare nu se ocupa nimeni, trebuia să-şi potolească foamea zgândărită de alcool şi cel mai la îndemână era pe terasa din intersecţie, din păcate singurul comesean era un imbecil de şofer de taxi de la care nu reuşea să scoată nici măcar o urmă de conversaţie. Norocul lui că nu a stat prea mult şi a plecat. O gheară i s-a înfipt în piept, căldura rea l-a cuprins, nu a mai putut să respire şi s-a întins pe pietriş pradă unui infarct mult aşteptat.

Ca scăpaţi dintr-un incendiu, clienţii au început să se repeadă la taxiuri şi, până când a apucat să sară la volan, câţiva colegi de breaslă îi suflaseră primul rând de pasageri. Bărbatul s-a suit pe locul de lângă şofer fără să deschidă portiera din spate pentru însoţitoarea lui, iar după ce a simţit-o în maşină i-a întins peste umăr pălăria hotărând de unul singur traseul: „La Parcul Libertăţii. Pe Bulevard până în Piaţa Unirii, prin pasaj şi la Budapesta o luăm la dreapta.“ Un drum ocolit însemna un câştig mai mare, taximetristul a semnalizat, a tăiat cele patru benzi spre

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

disperarea celorlalţi şoferi şi a urmat traseul ordonat, oprindu-se doar la semafoarele de la Hotelul Dorobanţi şi de la Universitate, celelalte cadorisindu-l cu culoarea verde. I s-a făcut semn să vireze la dreapta din Mărăşeşti, pe una din străzile care duceau spre 11 Iunie, apoi clientul i-a arătat să oprească la una din ultimele case înainte de curtea liceului de muzică.

Nu reuşise să deschidă portiera, nici nu voia să facă efort, nu avea voie, era la a doua sarcină iar prima o pierduse dintr-o greşeală, făcuse o radiografie fără să ştie că este însărcinată. Dacă şoferul s-ar fi înfuriat că-i dictează atât de amănunţit traseul, de parcă soţul ei ar fi ştiut oraşul mai bine decât el, şi s-ar fi apucat să-l pocnească, bucuria ei ar fi fost de neegalat. Omul s-a supus însă fără să crâcnească, dusese la viaţa lui imbecili mai mari, clienţi mai ciufuţi şi cordaci de doi bani care găsiseră tocmai maşina lui ca să se dea mari în faţa piţipoancelor, dacă ieşea banul se învârtea şi-n cerc pe mijlocul bulevardului.

A plătit fără să aştepte restul, a coborât din taxi şi a ţâşnit spre poarta din fier forjat, pe urmă pe cele câteva trepte spre uşa de la intrare a casei, ignorând că femeia se chinuia să deschidă portiera şi nu a reuşit decât ajutată de şofer. Taxiul plecase mai departe, iar el era deja în baie, crăcănat în faţa WC-ului, uşurându-se, când ea a închis în urmă uşa de la intrare.

„Sper că ţi-a ajuns pentru anul ăsta! M-am săturat să le văd mutrele!“ Din bucătăria echipată ultramodern, dar fără gust, vorbea încet, nu ştiai dacă vrea să fie auzită sau nu: „Aceeaşi poveste mereu, că te plictisesc fraţii mei, că eu am un purcoi de rude iar tu eşti singur pe lume. Nu ţi-au cerut niciodată nimic, aşa ne întâlnim noi de ziua mamei, n-o să mori de la două vizite pe an. Şi când am avut nevoie de bani, tot ei ne-au ajutat, nu jigodiile pe care le aduci tu în casa asta. Iar dacă duc sarcina până la capăt, să fii sigur că maică-mea o să-l crească, nu fandosita de soacră-mea.“

Bărbatul trecuse pe lângă uşa bucătăriei, prinsese din zbor cât să-şi dea seama că ea nu-i spune nimic nou, apoi se aşezase pe canapea, în faţa televizorului, căutând un buletin de ştiri. Cum era prea târziu, s-a oprit la CNN, a urmărit câteva clipe imaginile din Iugoslavia, ochii i s-au închis, a alunecat într-o parte şi a început să sforăie. Soţia l-a

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

privit din uşa camerei, s-a gândit că ar fi bine să-l învelească, dar ajunsă în dormitor s-a luat cu alte treburi, şi-a pus o cămaşă de noapte mai groasă şi s-a strecurat în pat.

Lumina care o deranja aproape în fiecare noapte era aprinsă în casa de vizavi. S-a sculat şi a tras draperiile încercând să facă zgomot, locuinţa vecinilor era la trei metri distanţă, imposibil ca nesimţitul care o enerva să nu audă. Dacă apuca să adoarmă, ştia că o să aibă o dimineaţă liniştită, el ar fi plecat la serviciu fără să o deranjeze, măcar atât obţinuse, când dormea era lăsată în pace, şi ar fi putut să-şi petreacă ziua în faţa televizorului, trecând de la un program la altul, visând cu ochii deschişi, încercând să simtă prima mişcare a fătului. Hemoragia pornită peste noapte a trecut-o definitiv în lumea viselor, iar în puţinele clipe în care a ştiut ce se întâmplă cu ea nu a încercat să se salveze, şi-a acceptat soarta rugându-se doar să nu o doară.

Aşezat în faţa tastaturii şi cu ochii beliţi în ecran, studentul la filozofie aflat încă în vacanţă a auzit-o, a ridicat din umeri şi şi-a văzut mai departe de ale lui. Era conectat la Internet doar de câteva zile, nu se putea gândi la alte lucruri. Se chinuise să-şi instaleze Netscape-ul şi tastase cu o oră în urmă adresa Infoseek, descoperită într-o revistă. Putea să caute orice. Şi cuvintele căutate au fost, în ordine: „david chalmers, romania, sex, xxx, paranoia."

Văzând cum trece timpul şi imaginându-şi cam cât va costa telefonul, s-a oprit din căutarea haotică, s-a gândit să vadă ce softuri gratuite oferă download.com, a ales un editor html, a lăsat calculatorul să-şi vadă de ale lui, era avertizat că totul va dura zece minute, iar el s-a strecurat în bucătărie să-şi facă un ness.

Masa era plină cu hârtii, şpalturi, dicţionare, şi un bătrân chel asuda cu un pix roşu în mână: „Nu mai scap de cartea asta, de-aş vedea-o odată apărută! Tu nu te culci?" Sprijinit cu spatele de uşa frigiderului, fiul lui îşi amesteca nessul într-o cană şi îl privea pe sub sprâncene: „E cartea ăluia?" Bătrânul a trântit pixul de masă: „Da, aia! E vreo problemă?" „Mă gândeam că aţi mâncat destul rahat până în '89, dar tot cărţile ştabilor văd că vă scot peri albi. Chiar trebuie?..." „Trebuie, pentru că el ne dă bani ca să ai tu ce mânca. Ştiu că nu-i cel mai iubit dintre pământeni, dar viaţa e grea, oamenii nu mai au bani pentru cărţi, se duc toţi pe salam, mai rău ca înainte.

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

Ca să scot şi cărţile pe care mi le doresc, o fac şi pe asta.“ „Mai bine publicaţi cărţi sexy...“ „Lasă că ştiu eu mai bine ce trebuie să fac.“

Ratase totul, legătura se întrerupsese cât fusese să-şi facă nessul, la urma urmei nu era nimic grav, în casă urmau să intre nişte bani buni, cartea mahărului era gata, doar de ochii lumii protesta împotriva ei. Având la dispoziţie cea mai mare bibliotecă din lume îi va fi mult mai uşor să ciupească de ici şi de colo idei pentru lucrările lui şi, cine ştie, poate va ajunge un autor celebru. Nessul nu era tocmai dulce, dar nu avea chef să dea încă o dată ochii cu bătrânul.

A răsuflat uşurat când fiul lui şi-a luat cana şi a ieşit din bucătărie. Era locul lui preferat, de zeci de ani citea cărţile altora la masa din bucătărie, era linişte, avea lumină bună, frigiderul, din care mai ronţăia câte ceva, era la o lungime de braţ, în birou nu lucrase niciodată, acolo doar îşi primea invitaţii, scriitori sau potentaţi ai zilei, şi îi impresiona cu scoarţele de piele ale tomurilor sub care gemeau rafturile. A lucrat până în zori, a băut o cafea tare, fără zahăr, s-a îmbrăcat şi, strângând atent toate hârţoagele într-o servietă uriaşă, a pornit spre redacţie. Mersul pe jos era singura mişcare de care avea timp, nu s-a repezit la tramvai, a ocolit cu paşi mari eternele bălţoace din dreptul Patriarhiei, a coborât în staţia de metrou din faţa magazinului Unirea, şi-a cumpărat Adevărul şi a rămas cu ziarul sub braţ ca să citească pe drum, cât va fi hâţânat dintr-o parte în alta de vagonul metroului. Ajuns la Televiziune s-a dus drept la taraba de unde îşi cumpăra în fiecare zi un pachet de Golden American, redactorii de carte fumează mult şi au mătreaţă, asta o învăţase în prima lui zi de editură de la un redactor cu origine sănătoasă, ajuns acolo direct de pe tractor, ca să îmbunătăţească mentalitatea colectivului, şi care avea timp berechet să-i studieze pe noii lui colegi. Fumau puţini aceeaşi marcă de ţigări, vânzătorul îi declarase că le aduce doar pentru el, de altfel, cum îl vedea, scotocea după ele pe sub tejghea, aşa că i-a atras atenţia bărbatul care i-a ciupit un pachet din stocul lui.

Prin parc, plimbarea era mai plăcută ca oriunde. Simţea că se apropie de vârsta la care nu va mai face atât de uşor drumul de la Televiziune la Casa Scânteii, gata cu aerul curat, imaginea mereu în schimbare a lacului, peştii

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

cumpărați în zori de la braconieri, țigările preferate de la chioșcul lui. Își promisese că o lună face pauză, încasează banii, suma era mai mult decât frumușică – „autorul“ spera de la carte să-l ajute să-și păstreze scaunul din parlament, pusese deci totul la bătaie – și îi împarte pentru nevoile casei și pentru sufletul lui. Își ia concediu de la editura la care mai figura în schemă doar ca să-i meargă vechimea, cărți nu apăreau, salariile erau onorifice, un loc în care clienții îl găseau mai ușor decât dacă ar fi stat acasă, și pleacă undeva la munte să bea bere uitându-se la crestele pe care, dacă nu apucase să urce până la cincizeci și trei de ani, nici că mai apuca să ajungă de acum înainte.

El pornise pe jos, mai avea de mers douăzeci de minute prin parc până la Casa Scânteii, iar bărbatul s-a urcat într-o limuzină argintie.

A desfăcut pachetul înainte de a se așeza la volan, a aruncat celofanul și hârtia protectoare lângă bordură, nu avea nici un sens să-și înfunde scrumiera cu ele, și înainte de a porni motorul și-a aprins prima țigară, dând fumul pe geam. La semaforul de la intrarea în parc, își aducea aminte că fusese acolo la o expoziție de flori, un om neatent a traversat pe roșu, luându-l prin surprindere, și nu l-a putut evita. După ce a coborât în huiduielile celorlalți pietoni, a văzut că din buzunarul accidentatului ieșea un pachet de Golden American și a fost tentat să-l ia, oricum mortului nu-i mai folosea.

Sufletele bucureștenilor erau ca și moarte, vina era numai a ta.

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

NU POT să gândesc limpede decât dacă „înghit“ ceva – mâncare sau imagini, gesturi sau cărţi –, viaţa mea este un filtru. Când se opreşte curgerea, mă trec sudorile, intru în panică şi mă reped asupra primului obiect aflat la îndemână. Din această cauză, îngrozitoare au fost nopţile de gardă din armată. Întuneric, linişte, nici o imagine pe care să o rumegi. Ziua mâncam corcoduşe sau mă uitam la parodia de instrucţie aplicată soldaţilor cu termen redus. Noaptea eram lăsat în voia imaginaţiei mele şchioape şi nu ştiam cum să fac să curgă mai repede timpul.

Cum înghit ceva, motoarele pornesc, creierul secretă asociaţii de idei, îmi aduc aminte de întâmplări petrecute cu ani în urmă şi le descopăr sensuri noi. Când am o preocupare pentru mâinile mele, ochii nu-mi mai rămân pironiţi în gol, ci capătă o urmă de inteligenţă.

Ciudata infirmitate mă face să nu suport singurătatea, să fiu o victimă a televizomaniei, nimic mai plăcut decât să comentezi filme şi jurnale de ştiri, iar patima jocurilor pe calculator este cea mai mică pagubă.

Stăteam în maşină aşteptându-te şi urmăream defilarea nervoasă a chiauneilor în căutare de distracţie, aprigi la trup şi ieftini la minte ca păsările zburătăcind în coteţ cu un sfert de ceas înaintea furtunii. Încercam să-mi ocup mintea cu imaginea lor şi să scap de plictiseală. Dacă toată săptămâna zăcuseră în cotloane murdare, în hale asurzitoare sau în spatele unor birouri şubrede, minuscule, duminica ieşeau la aer în jurul staţiei de metrou, încântaţi de labirintul dughenelor, năuciţi de muzica menită să-i atragă în birtul duhnind a bere şi urină. Dornici de aventură.

Tată şi fiu, arătând mai degrabă a cuplu de poponari, s-au rotit o vreme în jurul sifoneriei, au supt câte o Coca-Cola, apoi fiul a dispărut împreună cu vânzătoarea negricioasă în spatele muşamalei albastre, atârnate ca o draperie.

Dacă nu te-ai fi urcat în maşină alături de mine, zâmbetul tău plin, senzual, ar fi încântat în continuare trecătorii. Nu ne mai întâlnisem de luni de zile şi totul părea fals, fără nici un rost, nici măcar plăcerea plimbării nu mai putea fi aceeaşi de când vândusem Fordul negru, luxos, ca să fac

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

faţă pagubei, iar acum mă târam de colo-colo cu o Dacia hărtănită.

Nu te-ai fi urcat în maşină dacă ziua nu ţi s-ar fi părut oricum pierdută, ploaia îţi stricase orice chef, iar o întâlnire cu mine, chiar şi pe gratis, n-ar fi fost mai neplăcută decât să te uiţi lung pe fereastră sau să bei o sticlă de vodcă râzând de una singură la pereţi. Nu ai încercat să reţii traseul pe care erai purtată, priveai în gol aşteptând ca eu să spun ceva, chiar şi o tâmpenie, eventual să-ţi cer banii înapoi, ca şi cum n-aş fi ştiut că singura şansă a celui care pierde la ruletă este un glonţ delicat, plasat chirurgical drept în tâmplă, şi nu un memoriu către proprietarul cazinoului.

Cam la aceeaşi oră, doi bărbaţi se întâlneau pentru prima dată în viaţa lor. Ştiau deja unul despre celălalt mai multe decât afli în mod normal despre un coleg din şcoala generală, pe care soarta ţi l-a ţinut alături şi-n liceu, şi-n armată, ba chiar şi-n facultate, dar nu ţi-ai putut explica niciodată de ce a ajuns curvar şi beţiv, de ce a înnebunit când părea perfect stăpân pe dorinţele sale. Iar întâlnirea lor n-ar fi trezit suspiciuni nimănui, pare perfect normal ca un ofiţer de poliţie să se urce într-un Oltcit roşu cu număr scurt, poate al unui coleg aflat în afara orelor de program. S-au privit scurt, au reperat semnele de recunoaştere convenite, apoi, unul lângă altul, înghesuiţi, au pornit la drum.

Puţin în afara oraşului, maşinile s-au apropiat una de alta la câteva sute de metri şi au continuat să ruleze în tandem, păstrând distanţa.

Ultimul semnal ce ţi-ar fi putut trezi suspiciunea a fost ignorat, oricât de multe ai fi ştiut despre un anumit biciclist, n-ai vrut să pui cap la cap informaţiile care încă te-ar mai fi putut salva. Biciclistul care ignora ploaia şi vântul ascuns în mantaua lui lungă, din piele de vită, era Daniel, iar prezenţa lui la câţiva kilometri de casa mea de vacanţă, exact la aceeaşi oră la care ne aflam şi noi în zonă, n-ar fi putut fi posibilă decât dacă...

Stropit de Dacia ruginită, Daniel n-a dat nici un semn că ar fi păţit ceva, că ar fi vrut să înjure. Şi-a permis însă, peste doar câteva clipe, să-l privească drept în ochi pe maiorul de poliţie aflat pe locul mortului în Oltcitul roşu, o privire care, în orice alte circumstanţe, ar fi devenit uvertura înfruntării dintre cei doi, dar acum era, cu sau fără voia lor, semnul unei complicităţi tăcute.

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

Sosirea celor două maşini, mai puţin cea a bicicletei, a fost remarcată de săteni, dar un sfert dintre casele comunei de lângă Bucureşti aparţineau deja veneticilor din capitală şi ei se obişnuiseră cu petrecerile de la sfârşit de săptămână ale celor care ocupau pe nedrept pământul, folosind curţi mari şi gospodării, cândva prospere, pentru orgii scăpătate şi fără haz. În ciuda ploii, şi alte case de vacanţă şi-au primit oaspeţii, nimeni n-a putut spune ceva despre petrecerea noastră.

Aşa cum n-ar fi putut spune nimic despre ARO-ul care s-a strecurat pe uliţă zdrăngănind din toate încheieturile şi cu motorul ţăcănind din tacheţi, în ciuda oricărei intenţii de camuflare, diesel de Câmpulung, nu de Braşov, au remarcat în fugă specialiştii. Dacă ar fi fost strânse pe la porţi ca să-şi bârfească vecinii şi să pună la cale şotiile pentru discoteca organizată în sala de sport a şcolii din sat, fetele ar fi urmărit lung maşina, încântate de frumuseţea virilă a şoferului. Şi de accesibilitatea lui, cu un ARO nu putea să meargă decât un ţăran, părinţii lor i-ar fi oferit drept zestre o maşină nouă şi bucata de pământ de pe care să aibă ce aduna şi duce la piaţă.

Ai aşteptat în maşină cât a durat deschiderea porţilor mari, ruginite, parcarea lângă şopron, închiderea porţilor şi descuiatul uşii din spate a vilei cochete din lemn tăiat de pe Comandău, cumpărat direct de la Covasna, apoi ai ţâşnit înăuntru.

Ploaia dantela apa tulbure şi năpădită de verdeaţă a lacului, broaştele renunţau timide la concertul de seară iar soarele, bănuit printre nori, apunea nemulţumit.

Primind paharul cu vodcă Rasputin, l-ai dat pe gât grăbită, apoi încălzindu-te ai început să te dezbraci. Puloverul alb, pufos, ai reuşit să-l treci peste cap fără să-ţi deranjezi coafura, ţi-ai descheiat primul nasture de la bluză sigură că nu ai fost invitată acolo doar pentru o discuţie platonică, iar dacă relaţia noastră ar mai fi fost în zilele ei bune te-ai fi mirat că nu mă reped să-ţi sărut sânii mari, opulenţi, ca să continuu eu, cu mâinile mele, dezgolirea trupului dorit, dar aşa totul putea fi pus pe seama timidităţii apărute după ruptura dintre noi, pe seama unei răceli absolut explicabile între doi oameni puşi faţă în faţă după ce-şi promiseseră cele mai rele lucruri.

Paşii din curte nu s-au auzit, iar la intrarea celor doi ai rămas încremenită, n-ai făcut nici

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

măcar gestul clasic de a-ţi acoperi trupul cu mâinile încrucişate la piept, nu te-ai ascuns nici sub puloverul alb pe care îl mai aveai la îndemână, ba chiar dimpotrivă, ţi-ai îndepărtat imperceptibil picioarele şi zâmbetul tău larg ţi-a apărut iar pe buze.

N-aveam nevoie de cuvinte. Tot ceea ce ne-am fi spus fusese rostit deja, ba chiar urlat sau mormăit printre lacrimi, iar despre ceea ce urma să facem nimeni nu avea curajul să spună ceva, de parcă sentinţa fusese dată de un for exterior, de un grup de necunoscuţi care ne obligau acum pe noi s-o executăm.

Văzându-ne în faţa ta, ţi-ai imaginat o răzbunare studenţească, te violam, te băteam, apoi te duceam uşuraţi acasă. Încă sorbeai din vodcă, al doilea pahar pe care ţi-l turnaseşi singură având sticla la îndemână, când a intrat Daniel. Privind cercul umed lăsat de apa scursă de pe mantaua uriaşă, ce-l acoperea din cap până-n picioare, ca pe un gâde, ai înţeles că de fapt îl aşteptam şi pe el. N-ai mers mai departe cu sfidarea.

Nu-l aşteptam însă şi pe bărbatul singuratic coborât din maşina de teren şi care tocmai sărise gardul şi se îndrepta tiptil spre una dintre ferestre. Nici nu bănuiam că suntem urmăriţi, iar cel care făcea asta îşi ştia meseria, era stăpân pe nervii lui şi nu se grăbea, nu voia să ne trezească suspiciunile provocând un zgomot neaşteptat, greşeală uşor de făcut într-o curte ţărănească unde poţi oricând călca pe o greblă uitată, poţi lovi un borcan cu răsaduri, poţi agăţa o sfoară de întins rufe sau poţi stârni câinii vecinilor.

Nu peste mult timp ar fi putut să facă orice zgomot, la două case mai sus o petrecere ţigănească începuse să-şi dea în petic, ferestrele fuseseră deschise larg iar pe pervaz, drept în ploaie, acoperite cu câte-o pungă „de-un leu“ tronau boxele colorate ţipător din care o muzică săltăreaţă şi plină de paraziţi se revărsa peste sat. Ştiau şi ei să petreacă, nu doar cei de la oraş.

Pentru început te-au legat cu mâinile la spate şi ţi-au pus un căluş în gură. Daniel a scos din buzunarele fără fund ale mantalei o cutiuţă metalică iar din ea o fiolă cu un lichid roşcat şi o seringă de unică folosinţă. Injecţia, făcută în pulpă, direct prin materialul pantalonilor, te-a durut, apoi ai simţit o uşoară amorţeală în tot corpul, altceva totuşi decât efectul unui somnifer.

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

Bănuia că încercarea la care fusese supus se apropia de sfârşit, tu erai spiritul malefic care distrugea oraşul, Marcela şi Paula erau cele două vrăjitoare căutate, credea că poate să mijlocească întâlnirea lor cu Maestrul, iar despre cel de-al patrulea personaj spera să apară şi singur la momentul potrivit. Dacă ar fi fost înzestrat cu un al cincilea simţ, ar fi ştiut că omul căutat nu era departe, se strecura tiptil prin curte căutând cea mai bună metodă de a intra în casă.

Priveai atentă, mai mult întrebătoare decât speriată, anestezicul îşi făcea efectul. Proptit în faţa ta, Paul şi-a scos centura şi a început să te lovească.

Şi leşinul este o formă de apărare, ai recurs la această ultimă salvare ca să nu mai simţi loviturile date cu răutate.

Am turnat peste tine o găleată cu apă în timp ce restul membrilor plutonului de execuţie îşi căutau ceva de băut prin camerele învecinate sau îşi ofereau unul altuia ţigări şi foc, ca între gentlemani, ca şi cum s-ar fi aflat în pauza unui meci sau între două curse de galop.

Te-am ridicat cu grijă în picioare, ţi-am scos căluşul, apoi te-am privit de foarte aproape drept în ochi. Încă puţin şi gestul meu s-ar fi transformat într-un sărut.

– Ce rost avea să fugi cu toţi banii mei? Ce-ai făcut cu ei? De ce l-ai asmuţit pe Paul asupra mea?

– Cât de mult rău v-am făcut ca să aveţi mutrele astea importante şi triste? Nici unul dintre voi n-ar fi putut trăi fără mine. N-aţi fi cunoscut nici iubirea, nici suferinţa. V-aţi amăgit că sunt doar o târfă şi că mă puteţi părăsi oricând, dar vieţile voastre n-au nici un rost când nu visaţi la trupul meu. Demnitatea ta, Paul, este doar greutatea pe care o pui în balanţă ca să echilibrezi păcatul adulterului. Cu cât mai mult crezi că mă umileşti şi o jigneşti pe Marcela, cu atât mai mult simţi nevoia să fii incoruptibil şi drept. Talentul tău, Daniel, nu este altceva decât urma lăsată de amintirea mea. Doar refuzând să mă urmezi, pictor de bâlci, ţi-ai adus păcatele până în locul din care ai hotărât să faci calea întoarsă către binemeritatul anonimat. Acum moartea bântuie pe afară, o simt. Acum veţi muri!

Potopul de lovituri te-a doborât. Ameţită, ai căzut într-o rână. Mâinile îţi amorţiseră din cauza

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

legăturii prea strânse, nu puteai să-ţi înghiţi saliva din cauza unei lovituri peste gât, vânătăile de pe spinare îţi trezeau o durere surdă, greu de oprit.

Maestrul a aşteptat liniştit să-ţi revii de una singură. N-aveaţi ce să vă spuneţi în cuvinte – tu îl omorâseşi pe bătrân, el se răzbuna. Când a început să te târască spre butoiul cu apă ai avut prima tentativă de zbatere, de eliberare, orice, dar nu voiai să mori înecată. N-ai avut succes. Te-ai mai zbătut cu capul ţinut sub apă până când ai leşinat. Disperarea îţi marcase trăsăturile, plânsul fără lacrimi te buhăise, suferinţa îţi deformase eternul surâs din colţul buzelor.

Te-am tras în mijlocul camerei şi am început să te lovim la întâmplare, direct cu picioarele. Sub bocancii grei ai lui Daniel s-au simţit coastele trosnind, sângele curgea ici şi colo ca dintr-un burete.

Ce văzuse până aici îl distrase pe martorul tăcut de afară, dar risca să nu mai apuce nimic din carnea tumefiată, aşa că s-a hotărât să intre în acţiune. Voia să se culce cu femeia pe care o urmărise atâta timp, înainte ca ea să devină o masă de carne hăcuită.

Sabia scurtă, cu două tăişuri, pe care şi-o confecţionase singur dintr-o foaie de arc, îi strălucea în mână. Nu-i era frică de superioritatea noastră numerică. A înfipt lama în dreptul yalei şi împingând-o într-o parte a făcut uşa să sară din ţâţâni. Paul s-a prăbuşit primul, străpuns dintr-o parte în alta. Maestrul, încercând să fugă, s-a trezit fără cap. Eu mi-am dus mâinile la burtă ca să-mi ţin maţele care se revărsau prin tăietura adâncă, apoi m-am prăbuşit ca mort. Daniel a fost singurul care a putut măcar să pareze prima lovitură, dar asta nu l-a salvat. Lama ascuţită i-a secţionat jugulara şi, cuprins de-o căldură neaşteptată, s-a prăbuşit în neant.

Nu s-a repezit la tine, chiar dacă mai respirai, nu puteai să fugi nicăieri. Şi-a lăsat sabia scurtă pe masă după ce ţi-a tăiat legătura pe care o aveai la mâini. Cu pantalonii în vine s-a aplecat deasupra ta şi te-a pătruns. Mirosul sângelui şi tot spectacolul pe care îl văzuse îl excitaseră peste măsură.

Nici n-a sesizat diferenţa dintre sunetul muzicii lăutăreşti auzite de undeva, de departe, nici muzica la purtător ce se apropia de casă.

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase
nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet,
2002

Beţi morţi, dornici de-o distracţie violentă, aşa cum îşi permiseseră atâtea altele, cei cinci au intrat în casă. Să fi vrut să-şi aducă aminte cine zărise primul sabia şi o folosise ca să-l străpungă pe bărbatul ridicat pe jumătate, privindu-i cu o neţărmurită mirare, şi n-ar fi putut, dar după ce au făcut-o s-au tolănit în jurul trupurilor însângerate şi au continuat să bea. Faptul că se auzea aşa o muzică din casa domnului de la oraş n-a atras atenţia vecinilor. Unul dintre cheflii, adormind, a răsturnat lampa cu gaz care le luminase calea până acolo, iar flăcările s-au întins repede în interiorul uscat. Din cauza ploii, văpaia a fost remarcată prea târziu de vecini. Chiar şi udă, o casă din lemn arde ca un braţ de surcele.

Primele cadavre descoperite de pompieri printre grinzile afumate au adus câteva echipaje de poliţie şi o salvare. Târziu, când soarele ajungea la zenit pe un cer fără urmă de nor, au găsit lângă lac o femeie goală, plină de răni şi de sânge închegat, care se târâse afară din casă ca printr-o minune. Privind trupul chinuit, doctorul de pe salvare şi l-a imaginat în bună stare şi s-a îndrăgostit.

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase
nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet,
2002

Bătrânul s-a aplecat mulţumit să-şi scuture pantalonii, pe urmă a desfăcut pachetul unsuros şi a început să mănânce din pomana primită de la cantina spitalului. Nu erau resturi de la o nuntă, dar era un adevărat festin. Sătul, a aruncat hârtia deasupra unei guri de canal, aşteptându-se ca ea să treacă prin capacul greu din fontă, apoi a plecat. Paşii răsunau pe piatra cubică la fel ca bătăile unei inimi bolnave. Din când în când împingea cu mâna aerul din faţa lui ca şi cum ar fi dat la o parte o draperie. Fără să o vezi, realizai că este vorba de o draperie roşie. De lângă un burlan, un pisoi tigrat s-a apropiat de bătrân fără să miorlăie, iar el s-a căutat îndelung prin buzunare, dar nu a mai găsit nimic. S-a aplecat atunci şi l-a lăsat să-i lingă degetele unsuroase de câteva ori. Lumina lunii părea că vine de foarte aproape şi, mai mult, părea că urmăreşte ca un reflector silueta bătrânului.

Ce nu vedeam era norul de praf pe care paşii lui îl ridicau. Oraşul începuse să îmbătrânească rapid, clădirile cele mai noi se ofiliseră peste noapte, asfaltul crăpase lăsând loc ţărânei uscate, plombele săreau din caldarâm pe neaşteptate, pomii se uscau în plină vară şi frunzele se fărâmiţau într-o pulbere înecăcioasă. Câteva case s-au surpat în catacombele şubrede din centru, o fisură s-a insinuat în barajul Crângaşi, iar apa a început să curgă tulbure la robinete.

Priveam paturile goale şi aşteptam. Aş fi vrut să am un interlocutor ca să pot paria că în următoarele cinci minute apare cineva şi nu va fi vorba nici de un roi de fluturi nebuni, nici de o blondă apoasă, ci de un amărât cu pielea înroşită de spaimă. Descoperind o fisă în buzunarul scămoşat al halatului, am suflat praful albăstrui de pe feţele ei şi am lustruit-o de cearşaf cu grija cu care aş fi lustruit oglinda unui telescop.

Am ieşit din salon ca un animal nehotărât în ce capcană să se sacrifice şi am aşteptat ca tânărul, care se apropia prin aerul cu miros puternic de dezinfectant, să greşească uşa ca să-i pot striga cuvinte jignitoare.

Când bolnav şi cu mintea aiurită de febră mă dezbrăcasem în vestiarul îngheţat al spitalului şi o urmasem pe sora bătrână şi asexuată fără să-mi acopăr goliciunea,

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

avusesem senzaţia că viaţa se va sfârşi peste câteva clipe şi nu găsisem nici un punct de sprijin. Făceam parte dintre cei care descoperă după ce sar de la trambulină că bazinul este gol, aşa că primii paşi pe cimentul alunecos şi jetul de apă călâie pe care sora îl pornise asupra mea mi-au schimbat pofta de viaţă. M-am şters cu un prosop necălcat şi am îmbrăcat o pijama desperecheată, cu pantalonii largi şi scurţi, din finet roz, şi bluza dintr-o pânză verde aproape destrăma tă, drept pentru care am descoperit într-o oglindă un samurai trimis să păzească un borcan de iaurt. Eram la discreţia râmelor în alb care îşi duc viaţa printre gunoaiele spitalului, în cămăruţele ascunse sub scară, rezistând la orice otravă, având un singur scop în viaţă, terorizarea pacienţilor.

Dacă prima perioadă de spitalizare avusese un scop precis, coaserea mea la loc, iar timpul trecuse aproape neobservat din cauza calmantelor, în spitalul amărât în care fusesem trimis urma să fiu recuperat cu forţa pentru societate. Internarea era făcută pe un termen nedeterminat. Cum rana dovedea că eram o victimă, iar anchetatorii doreau să termine cât mai repede cu dosarul, a fost suficient să declar că ţiganii intraseră peste musafirii mei şi ne hăcuiseră. Cum nici unul dintre ei nu supravieţuise, mărturia mea era plauzibilă, problema poliţiei era ca nu cumva sătenii să se răzbune pe casele ţiganilor, ceea ce nu s-a întâmplat din moment ce nu eram unul de-al lor.

Mă plimbam pe culoare ca pe străzile unui oraş necunoscut, gata să răspund celor care apăreau mascaţi în faţa mea, dansând ameninţător şi împungându-mă cu suliţe din lemn. Îmi era frică să mă adresez lor ca şi cum mă aşteptam să-mi vorbească într-o limbă străină.

– Eşti la ficat?

– Poftim?

– Te doare ficatul? De ce ai venit aici, hepatită, ficat alcoolic dureros, ce ai?

– Nimic...

– Atunci, ce cauţi la ficat? Valea!

Eram obosit şi un val de febră îmi urca din trunchi spre fruntea transpirată ca seva tulbure pe ţepii unui cactus bolnav.

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

– Te-ai uitat după fundul vreunei sore, ai? Roşcata aia mai durdulie e Maricica. O să le înveţi pe toate.

Timida conversaţie a fost întreruptă de apariţia unui nou pacient, dus la braţ de însoţitorul care îi purta o servietă mare, galbenă, din piele de porc, primită cadou prin anii şaizeci din partea sindicatului.

– Totul din cauza lui Ţuică. El m-a băgat în spital.

– Cine-i Ţuică?

– Omul care a fugit ieri cu toate speranţele noastre. Atâta mai aveam ca să intrăm în B.

– Un beţiv?

– Beţiv sau nu, era omul nostru de gol, chiar dacă mai vindea câte un meci pe o damigeană cu ţuică. Hai să mâncăm ceva!

– Nu cred că m-au băgat în porţie...

– Nu contează, mâncăm dincolo, la glande. În nebunia de acolo, ne strecurăm uşor.

Femeile, grase şi ursuze, se înghesuiau înaintea noastră smulgându-şi tăvile din mâini, ascunzând pâinea sub halatele vişinii, scămoşate, privindu-i pe bărbaţi cu ură. Unele, mai curajoase, furau bucăţi din porţiile neterminate şi le înghiţeau pe loc, lingându-şi apoi degetele. Sosirea doctorului a avut efectul unei găleţi de apă aruncate într-un furnicar, toţi au încremenit, s-a auzit apa picurând în bucătărie, dar, ostentativ scârbit, el a părăsit sala de mese preferând cafeaua băută în laborator, alături de o asistentă drăguţă. Lupta s-a reluat, bărbaţii s-au repezit la rândul lor spre linia cu autoservire, dar noi nu ne-am înghesuit, ci ne-am aşezat liniştiţi la o masă.

Nu înţelegeam, dar când în faţa noastră a apărut o tavă cu două farfurii pline iar prietenul a strecurat în buzunarul celui care ne servise o hârtie de o mie, m-am lămurit. Stăteam cu farfuriile goale în faţă şi eram gata să ne spunem orice secret.

– Să nu te miri dacă ai să auzi cele mai ciudate poveşti, aici toţi spun adevărul, mi-a confirmat el gândurile.

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase
nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet,
2002

– Când mi-au luat caii la cooperativă, m-am angajat la CFR. Aveam doi cai de ham şi o căruţă. Duceam lemne cu căruţa şi, când am rămas fără ea, am zis să intru la CFR şi m-am dus la un şef şi i-am cerut hârtiile. M-a tot purtat că n-am meserie, că n-au nevoie de oameni şi, cum soacră-mea tot avea nişte găini bolnave, se-mpiedicau şi cădeau în cioc, am tăiat două şi i le-am dus. Imediat mi-a dat hârtiile şi peste două zile i-am dus vizita medicală şi încă două găini. S-a mirat, da' l-am lămurit că nevastă-mea lucrează la fermă. Şi-a zis că l-a prins pe Dumnezeu de picior şi, vreo două săptămâni, până mi-am găsit locul, i-am tot dus găini. Până le-am terminat pe alea bolnave şi am intrat în alea sănătoase şi o săptămână n-am mai dat pe la el. M-a chemat, că-i era foame. M-am dus cu aşa o faţă supărată la el şi i-am zis că au arestat-o pe nevastă-mea, e în cercetări. Ce păream eu supărat, da' ce era el. Şi mi-a spus să nu zic la nimeni că i-am adus găini. La nimeni... Şi am scăpat de el. Pe urmă, trei ani am descărcat cărbuni. După o noapte de muncă în ploaie şi-n frig, nu răceam, da' acum am răcit pentru că am fost la meci...

Povestea vieţii lui continua la fel de imbecilă şi aproape că adormisem când Marcela a apărut în sala de mese. O umbră cu ochii bulbucaţi înţolită cu un halat mult prea scump pentru amărâţii care roiau în jurul ei.

Dacă eu am recunoscut-o, ea nici nu m-a băgat în seamă. Nu eram pentru ea decât o cunoştinţă întâmplătoare de-a lui Paul, un jegos printre atâţia alţii.

Boala exacerbase pasiunea ei pentru ziare. Dacă înainte decupa şi strângea în plicuri, pe categorii – prostie, incultură, exagerări, minciuni –, articole sau chiar fraze, acum decupa la întâmplare ziarele care-i cădeau în mână până când le transforma în fâşii, de parcă ar fi fost o maşină de tocat hârtia. Zâmbea îngropată în tăiţeii murdari, îi arunca deasupra capului bucurându-se de ninsoarea artificială şi ascundea sub pernă sute de confetii cât unghia pe care puteai citi un singur nume, Paul.

În prima zi de vizită am descoperit însă că nu un tânăr spilcuit îi aducea puţină alinare în infernul spitalului, ci tu, Cristina, ai apărut pe culoare luându-mă prin surprindere atât de tare, încât am reuşit să mă ascund din calea ta doar răsturnând un bătrân olog ce-şi aştepta rândul la

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

duşuri.

De la distanţă am văzut cum îi întinzi pungile cu mâncare, cum o mângâi, cum asculţi tristă cuvintele ei incoerente. Nu eşti o fiinţă a zilelor noastre, ci o fosilă vie, reprezentanta acelor femei care dădeau naştere vieţii pentru întreaga comunitate. Hiperdezvoltarea sexuală, puterea de a vedea lumea de dincolo, violenţa cu care îţi tratai semenii, inabilitatea de a pătrunde în societate, uimirea copilărească pe care o trădau ochii tăi când întâlneau o oglindă, toate erau dovezi că aparţineai altei rase. Locul tău era într-un templu dedicat fertilităţii, acolo trupul tău transformat în rugăciune şi-ar fi aflat liniştea.

Ai obţinut externarea Marcelei declarând că eşti o verişoară, doctorii n-au avut nimic împotrivă, pentru ei un pacient nu înseamnă decât un efort şi o cheltuială în plus, şi profitând că Marcela era singura moştenitoare a lui Paul, ţi-ai vândut casa mutându-te în Ferentari. Sfârşitul unei femei simple, blonde, sexy.

Te-am aşteptat în mijlocul drumului, nu te-am privit din spatele unor geamuri murdare, iar din depărtare nu se auzea chitara lui Vîsoţky. Ai trecut pe lângă mine fără să-mi adresezi nici un cuvânt şi am resimţit dureros viitoarea ta absenţă. Am vrut să te opresc, mi-ai făcut semn că nu, mai târziu, mai târziu, şi am rămas în mijlocul străzii cu mâna întinsă după tine, iar trecătorii au privit suspicioşi nebunul care încerca să prindă o umbră. Peste o vreme am obosit să ţin mâna întinsă iar ei nu au mai văzut în mine decât un om supărat care fixa strada fără nici un rost.

Trebuia să plâng pe umărul cuiva, nu poţi să treci peste o astfel de tragedie fără să-ţi eliberezi sufletul de suferinţa acumulată, să laşi apele tulburi să rupă zăgazul bunului-simţ şi să inunde convenţionalul zilelor cenuşii care urmează.

Am cumpărat un buchet de trandafiri şi peste o sută de metri i-am înghesuit într-un coş de gunoi sub privirile indignate ale trecătorilor. Dintr-o parfumerie am cerut un flacon de „Magie Noire“, după preţ putea fi original, după miros nu pot să aleg un lucru bun pentru că sunt lipsit de subtilităţile acestui simţ, dar aluzia indirectă la tine m-a convins să-l las pe o tarabă pustie, la ieşirea din Metrou.

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

Ţineam morţiş ca obiectul pe care îl duceam Paulei să însemne ceva, ca şi cum aş fi putut s-o recompensez pentru neplăcerea provocată de disperarea mea.

Şi atunci am găsit un lanţ de aur cu zale pătrate, imbricate, o bijuterie simplă, care i se potrivea. Eram jigărit după săptămânile petrecute în spital, privirea mea era aceea a unui sinucigaş, zvonurile despre ceea ce păţisem erau confirmate de aspectul meu exterior, aşa că Paula m-a tras uşor din cadrul uşii, a înţeles că trebuie să-mi aline suferinţele, şi-a alungat din minte orice program şi a umplut două pahare cu vodcă.

Destul de neîndemânatic, i-am pus lănţişorul la gât, am îmbrăţişat-o, mi-am ascuns faţa în părul ei, apoi i-am căutat gura şi, spre stupefacţia ei, am sărutat-o.

Nu i-am spus nimic. Nu m-am plâns de soartă. N-am promis că de a doua zi va fi altceva între noi. Nu ştiu dacă iubire se cheamă ceea ce simţisem brusc pentru ea, poate era doar o formă de a-mi arăta recunoştinţa, dar trupurile noastre s-au unit ca şi cum am fi fost Adam şi Eva a doua zi după izgonirea din Rai.

Ai realizat că se întâmplă ceva în dimineaţa în care ai găsit piaţa goală. O bătrână stafidită vindea câteva legături de mărar, un martor tăcut, derutat, marile oraşe dispărute brusc de pe hartă lăsau întotdeauna în urma lor un paznic cu datoria sfântă de a aştepta zile mai bune, de a oferi cheile celor dornici de a o lua de la capăt. Birourile pieţei erau şi ele pustii, praful se aşternuse peste formularele îngălbenite iar şoarecii rodeau cauciucul ştampilelor lăsate la vedere.

Nervozitatea trecătorilor, pricină mai zilele trecute pentru gâlcevi răsuflate, dispăruse, erau tot mai mulţi oameni pe străzi şi din privirile lor pierdute înţelegeai că merg fără nici un scop.

Brutăria a primit din ce în ce mai puţină făină, a epuizat stocul, dar nu s-au format cozi la aflarea veştii neplăcute, iar bărbatul cu aer de sportiv ratat în faţa căruia s-au tras obloanele a ridicat din umeri şi a plecat liniştit mai departe, cu plasa goală.

Nici ziarele n-au avut o soartă mai bună. Ultimul număr, chiar ultimul, al cotidianului de scandal ce atinsese cândva tiraje impresionante, avea o pagină albă, nimeni nu mai avea nimic de spus iar şpecul se epuizase, oricum cititorii se plictisiseră, difuzorii nu mai răbdau să stea la

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

tarabe, tipografii plecau pe la casele lor fără să se mai întoarcă.

Un DAF tot mai prăfuit, de pe care curgeau tablele, s-a mai învârtit câteva zile prin oraş fără tăbliţa cu traseul, te urcai şi mergeai încotro i se năzărea şoferului, taxiurile au tras la bordură, nimeni nu se mai obosea să alimenteze staţiile de benzină, cei care se încumetau la drumuri mai lungi mergeau pe jos, gâfâind, transpirând exagerat de mult pentru temperatura de afară.

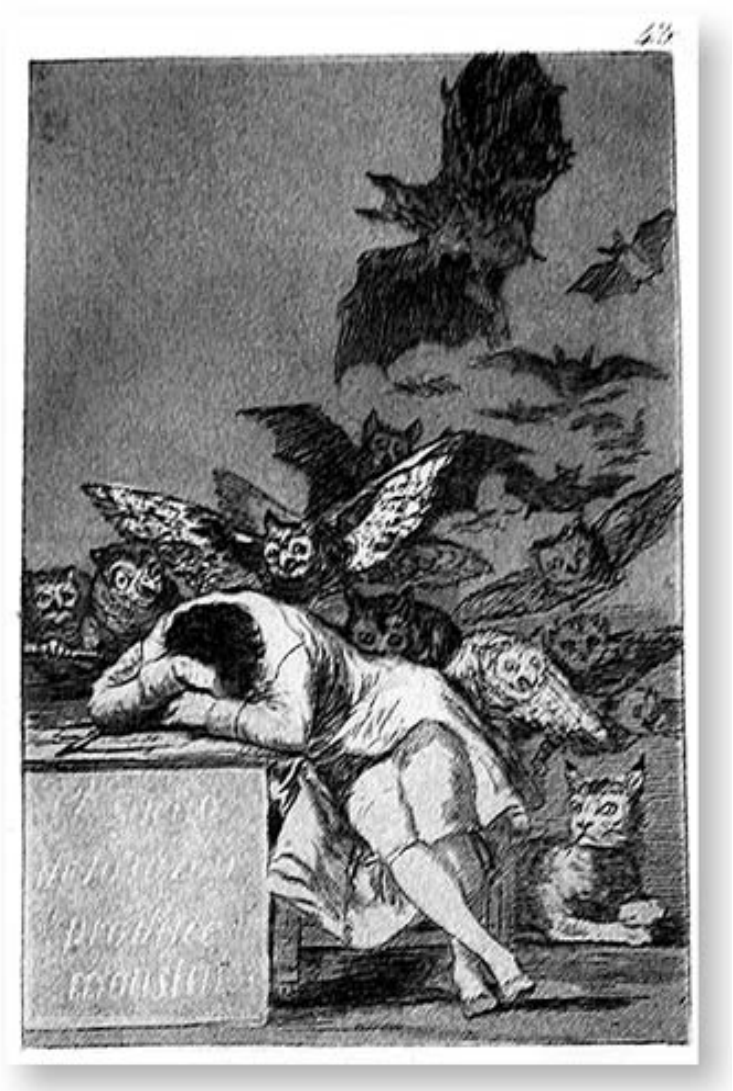

Primii indivizi cu ochii roşii de febră, tuşind asurzitor, acoperiţi cu erupţii purulente, s-au strâns fără speranţă în faţa clădirii Guvernului. Nu mai era nimeni în sălile întunecoase şi ei s-au stins nedumeriţi pe treptele din marmură.

Te-ai trezit speriată, cu gândul că întreg oraşul îţi va ispăşi păcatele. În jurul tău pereţii albi ai salonului erau cortina care punea capăt coşmarului. Erai greu de recunoscut, deşi luni în şir mă gândisem doar la corpul tău, ca unică împlinire a dorinţei mele de a trăi. Îmbătrâniseşi aşa cum numai femeile o păţesc, cărnurile curgeau pe tine în falduri, nasul gros devenise proeminent ca al unei statui, pielea căpătase o nuanţă bolnăvicioasă, părul se înspicase cu alb şi călcai fără pic de eleganţă. Totul se petrecuse în mai puţin de un an.

Surprinzând încântarea din privirea doctorilor, felul în care tremurau în jurul tău, poveştile

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet, 2002

despre scârţâitul patului în salonul tău la ore târzii din noapte, gelozia cu care mă studiau, am înţeles că nu-ţi vor da drumul niciodată de acolo pentru că ei văd altceva. Aşa cum văzusem şi eu o femeie simplă, blondă şi sexy acolo unde nu era decât o vrăjitoare bătrână şi grasă care se strecurase printre noi încă de la întemeierea oraşului.

Iar dacă Paula mă mai întreabă:

– Nu-ţi lipseşte Cristina?

Răspund anemic:

– Nu...

Dar ştiu că tu bântui în continuare prin visele mele, că te aduc nopţile în casa mea, că numai amintirea femeii bătrâne şi rele reuşeşte să-mi stingă pofta de a porni în căutarea ta.

VLAD T. POPESCU

Vrăjitoarele grase
nu sunt arse pe rug

Editura LiterNet,
2002